இருபது கோடி நிலவுகள்

1

சரவணன் வெகு வேகமாய் கணினியைத் தட்டிக் கொண்டு இருந்தான்.

''இளங்கோ!''

''எஸ் ஸார்!'' சரவணனின் முன் பவ்யமாய் அமர்ந்து இருந்த இளைஞன் பேசினான்.

''இந்த முறை டிஸைன்ஸ் எல்லாம் ரொம்ப நல்லா வந்திருக்கு! இதை உடனே பேக்ஸில் அனுப்பி அப்புறம்

நம்ம மில்லில் இருந்து ஆர்டர் எடுக்கச் சிலர் விரும்புறாங்களாம். அவங்க ஆர்டர்ஸ் எடுத்ததும் அதுக்கான கொட்டேஷன்ஸ் ரெடி பண்ணனும். அதனால் நான் ஊருக்குப் போக வேண்டி வரும். ஆபீஸைப் பார்த்துக் கோங்க. நந்து எது சொன்னாலும் சீரியஸா எடுத்துக்க வேண்டாம்.''

''எஸ் ஸார்!''

''நாதன் ஸாரீஸ், ஆராதனா டெக்ஸில் இருந்து பேமெண்ட் வந்திருக்கு ஸார். அசோக்கை அனுப்பி பேங்கில் கட்டிடச் சொல்லட்டுமா!''

''ஷ்யூர்...! இயர் எண்டிங்ஸ் ஆடிட்டிங் சமயம் வேற, ஆடிட்டர் போன் பண்ணா கணக்கெல்லாம் ரெடி பண்ணிடச் சொல்லுங்க! நான் ஊருக்குப் போயிட்டு வந்த பிறகு பாக்கறேன்னு சொல்லுங்க! வெல்! புதுசா ஒரு லேடி டிஸைனர் இன்னைக்கு வர்றதா அந்த பிரைவேட் எம்ப்ளாய்மென்ட் ஆபீஸில் இருந்து சொன்னாங்க இல்லையா?''

''ஆமா ஸார்! நேற்று ஈவ்னிங் போன் வந்தது.''

''எத்தனை மணிக்கு போன் பண்றதா? ஐ மீன் அனுப்புவதா சொன்னாங்க?''

''பத்து மணிக்கு ஸார்!''

''சரி இளங்கோ! நீங்க போய் வேலையைப் பாருங்க. அந்த லேடி வந்தா ரூமிற்கு அனுப்புங்க.''

''எஸ் ஸார்!'' இளங்கோ வெளியேறவும்,

சரவணன் தன் மொபைல் போனில் எண்களை ஒத்தியெடுத்து ''நந்து, நான் சரவணன்!''

''..........!''

''நாளை நான் மில்லுக்குப் போகிறேன் நீயும் கூட வர்றியா?''

''..........!''

''சரி கிளம்பியாச்சா?''

''..........!''

''எப்போ வர்றே?''

''..........''

''அப்புறம் புதுசா ஒரு ஸ்டாப் ஜாயின் பண்றாங்க!''

''..........''

''லேடி.''

''..........''

''பெயர் தெரியலை, வந்ததும் சொல்றேன். அப்போ வைச்சிடவா, காலையிலே தயாரா இரு. நானே வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கறேன். பை...!'' பேசிய சரவணன் நல்ல சந்தன நிறம், அழுத்திப் பிடித்தால் சிவந்து விடும், கருகருவென்று சுருளாய் முடி, அடர்த்தியா மீசை இழுத்துப் பார்க்கத் தோன்றும். இளம் ப்ரவுன் நிறத்தில் எக்ஸ்ரே கண்களும், ரோஜா நிற உதடுகளும் அவனின் ப்ளஸ்கள்.

சராசரிக்கும் கூடுதல் உயரம் அதற்கேற்ற உடற்கட்டும் உடைய கம்பீரமான ஆண்மகன். சரவணனும், நந்தகுமாரும் இளவயது நண்பர்கள். தந்தையர்களின் உறவு போல் இவர்களுள்ளும் தொடர்ந்து வருகிறது. இருவரும் ஒன்றாகவே படித்தார்கள், தொழிலும் துவங்கினார்கள்.

திருமணம் மட்டும் நந்துவிற்கு முதலிலேயே நடந்து விட்டது. கல்லூரியில் படிக்கும் போதே வீணாவை காதலித்து மணந்து கொண்டான். வீணாவும் நல்ல அழகும் குணமும் உள்ளவள், நந்துவின் மலருக்கு மலர் தாவும் குணம் அவளுக்கு தெரிய வரும் நேரம் மிகவும் அதிர்ச்சியாய் இருந்தது. சரவணனும் எத்தனையோ முறை கண்டித்து இருக்கிறான்.

நந்து யாருக்கும் அடங்குவது இல்லை, கடவுளே இத்தனை தீயவனிடம் வீணா வாழ்வது பிடிக்காமல் ஒரு விபத்தில் எடுத்துக் கொண்டார். அதன் பின்னர் தனிக்காட்டு ராஜாவாகிப் போனான் நந்து. சரவணனும் எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பார்த்துவிட்டு, சில காலம் போனால் தன்னால் திருந்தி விடுவான் என்று விட்டு விட்டான்.

அழகான வண்ண டிசைன்களை கணினியில் வரைந்து அதை தங்கள் மில்லில் புடவைகளாக உரு வாக்கி ஜவுளிக் கடைகளுக்கு மொத்தமாய் விற்பனை செய்வதுதான் இவர்களின் தொழில்.

சிரத்தையாய் அவன் ஏற்று நடத்தும் விதத்தில்தான் உயரங்களை எட்டிப் பிடித்து இருக்கிறான். சரவணன், அறையில் ஏஸி சன்னமாய் கசிந்தது. தன் சூட்கேஸில் சில முக்கியமான பொருட்களை அடுக்கிக் கொண்டு இருந் தான் சரவணன்.

இளங்கோ, அறைக்குள் வந்து ''ஸார் அந்த லேடி வந்திட்டாங்க.''

''வரச் சொல்லுங்க.''

மெல்லிய கொலுசு சப்திக்க வந்தாள் அவள். அழகான வெள்ளை நிற காட்டன் புடவை ஒடிசலான உடலைச்

சுற்றி இருந்தது. நீண்ட கூந்தலை இறுகப் பின்னி யிருந்தாள். கண்களில் ஒரு தனி தேஜஸ் தெரிந்தது. சற்றே முன்புறமாய் விழுந்த கேசமும், நெற்றியின் ஓரம் முளைத்திருந்த வியர்வையும் கூட கூடுதல் அழகைத் தந்தது.

அன்னம் போல் நடந்து வந்தவளை அமரும்படி சைகை காட்டினான் சரவணன். ஏனோ அந்தப் பெண் ணிடம் இருந்து பார்வையை அகற்றவே இயல வில்லை.

நாகரீகம் கருதி... ''மிஸ்...!''

''அனிதா...'' குரல் ஐஸ்கிரீமாய் இனித்தது.

''வெல்... அனிதா மே ஐ நோ யுவர் குவாலிபி கேஷன்?''

''ஷ்யூர் சார்'' என்றபடியே தன்னிடம் உறவாடிய பைலை சரவணனிடம் நீட்டினாள். கண்களைத் தாழ்த்தி பைலைப் புரட்டினான்.

அனிதா அறையைச் சுற்றிலும் கண்களால் அளந்தாள். சில புகைப்படங்கள், தனியாய் சிறிய பூஜையறை அதனுள் ஒளிர்ந்த விளக்கு, விசிட்டர்ஸ் அமர குஷன் சோபாக்கள், சின்னதாய் டீப்பாய், அதன் மேல் நாளிதழ்கள் சில! ப்ளவர் வாஷ்! வாட்டர் கூலர், வட்டமானதும் இன்றி, சதுரமாகவும் இன்றி ஒரு மேசை, அதில் இரண்டு வண்ணத் தொலைபேசி, பென் பேட், பெயர்ப் பலகை, கணினி என்று அலுவலக இத்யாதிகள் அங்கு இடம் பிடித்து இருந்தன.

''மிஸ். அனிதா உங்களுக்கு நல்ல நாலேஜ் இருக்கு. ஆனா எக்ஸ்பீரியன்ஸ் இல்லையே?''

''ஸார் எதற்கும் ஆரம்பம் என்று ஒன்று உண்டல்லவா, என் வேலையை திறம்பட செய்ய நீங்கள் வாய்ப்பு கொடுத்தால்...! என்னால் முடியுமென்று நம்பு கிறேன்.''

''உங்க தன்னம்பிக்கைக்கு வாழ்த்துக்கள், அனிதா. நம்ம ஆபீஸில் ஒர்க் என்னன்னா, பட்டுப் புடவைகள், காட்டன், சில்க்ஸ், பனாரஸ் என்று நம் மில்லில் உள்ள புடவைகளுக்கு டிஸைன்ஸ் வரையத்தான் நீங்கள் நியமிக்கப்பட்டு இருக்கிறீர்கள்!''

''இந்த வேலைக்கு நல்ல ரசனையும், கிரியேட்டிவ் மைண்டும் வேண்டும். அதனால் முதல் பத்து நாட்கள் நீங்க போடும் டிஸைனைப் பார்த்து உங்க வேலை கன்பார்ம் ஆகும் சம்மதமா?''

''நன்றி ஸார்! சிபாரிஸோ, பணமோ இல்லாமல் என் திறமைக்காக வேலை கிடைப்பது எத்தனை பெரிய மரியாதை, இப்போதே வேலையைத் துவங்க நான் தயார்.''

''குட். சம்பளம் மற்ற விஷயங்களை என் பார்ட்னரிடம் பேசிவிட்டு நான் சொல்கிறேன். ஆல் த பெஸ்ட்'' என்றவன் இண்டர்காமில் இளங்கோவை அழைத்தான்.

''எஸ் ஸார்!''

''இவர் மிஸ்டர். இளங்கோ. உங்க சீனியர் ஸ்டாப். உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி தேவைப்பட்டா இவர்கிட்டே கேட்கலாம். இளங்கோ, அனிதாவிற்கு அவங்க கேபினைக் காட்டுங்க.''

சரவணன் பைலை அவளிடம் தந்துவிட்டு விடை கொடுக்க, நன்றி கூறி இளங்கோவின் பின் நகர்ந்தாள்.

கதவைத் தாண்டும் முன் தன்னையும் மீறி சரவணனின் புறம் திரும்பினாள்.

அதே நேரம் சரவணனும் இவளையே பார்த்து இருந்ததால் மெல்லப் புன்னகைக்க விழிகளை இருமுறை மூடித் திறந்து அவசரமாய் வெளியேறினாள்.

அனிதா அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினாலும், மனதில் அந்த முகம் குடியேறி விட்டது போல் இருந்தது. முதற் பார்வையிலே இத்தனை ஈர்ப்பா. சில நிமிடங்களிலேயே யுகம் யுகமாய் பழகிய உணர்வு எதனால்! யாரிவள்? இத்தனை நாளாக எங்கே போனாள்? விழிகள் இரண்டும் எனை கட்டிப்போட்டு விட்டதே! மேற்கொண்டு யோசிக்க விடாமல் தொலைபேசி அழைப்பில் கலைந்தான்.

இளங்கோ முன்னே நடக்க பின்னே சென்றவளின் மனம் மட்டும் அந்த அறையிலேயே தங்கி விட்டது. எத்தனை அழகான முகம். ஆண்மையும், கம்பீரமும் கலந்த உருவம். வசீகரமான சிரிப்பு. உயிரை ஊடுருவும் காந்த விழிகள்!

அனிதா பயின்றது ஆண் பெண் இரு பாலரும் படிக்கும் கல்லூரியில்தான். யாரிடமும் தோன்றாத ஒருவித ஈர்ப்பு இவனைக் கண்ட தினமே அந்த நிமிடமே மனம் பூரித்ததே. விழிகளை அவன் முன்னிருந்து அகற்றவே முடியவில்லையே! இனம் புரியாத இன்ப அவஸ்தை ஒன்று மனதிற்குள் பூத்தது.

''வெல்கம் மிஸ். அனிதா! இதுதான் உங்க அறை. டேக் யுவர் ஸீட்'' குஷன் நாற்காலியில் பொதிந்தாள்.

அவள் முன் ஒரு கறுப்புநிற Compac Computer சிரித்தது. ஸ்கிரீனில் அழகான பூக்கள் கண்களைப் பறித்தது.

''போட்டோ ஷாப் போங்க அனிதா நாம முன்னாடி போட்ட டிசைன்ஸோட லே அவுட் இருக்கும் பாருங்க. அப்புறம் உங்க ஐடியாவில் ஏதாவது கிரியேட் பண்ணுங்க. கங்கிராட்ஸ்.''

''தேங்க்ஸ் ஸார்.''

''ஸார் வேண்டாமே! இளங்கோன்னு பெயர் சொல்லியே கூப்பிடலாம். எனக்கென்னவோ உங்களைப் பார்த்தா என் பெரியம்மா மகள் போலவே இருக்கு.''

''அப்போ அண்ணான்னு கூப்பிடவா!''

''நோ நோ! அப்புறம் எல்லாரும் என்னை வயசானவன்னு நினைப்பாங்க. சோ கால் மீ இளங்கோ.''

அனிதா புன்னகையுடன் ''யெஸ் இளங்கோ'' என்றாள்.

''நீங்க எந்த ஊர்?''

''காஞ்சிபுரம்!''

''ஆஹா! அருமையான ஊருங்க. அதுக்கு கோயில் நகரமின்னு பேர் கூட உண்டு.''

''நீங்க காஞ்சிபுரம் வந்து இருக்கீங்களா?''

''ஒரிரு தடவை!''

''கூடப் பிறந்தவங்க, யாரும்...!''

''யாருமில்லை. நான் ஒரே பெண். அப்பா சமீபத்தில்தான் இறந்தார். அம்மா காஞ்சிபுரத்தில் இருக்காங்க.''

''ஓஹோ...!''

''உங்களைப் பற்றி...!''

''பெரிசா ஒண்ணுமில்லை அனிதா! உஷா என் மனைவி, நாங்க லவ் மேரேஜ் பண்ணிகிட்டோம். சந்தோஷமான வாழ்வு, நிலான்னு ஒரு குட்டி தேவதை.''

''நல்லா என்ஜாய் பண்றேன்னு சொல்லுங்க.''

''ம்....!''

''வாழ்ந்த வாழ்வின் நினைவுச் சுவடுகளை படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.''

''இளங்கோ...''

''ஐ'ம் எ விடோயர்!''

''ஸாரி...''

''இட்ஸ் ஓ.கே... உஷாவுக்கு ஏதோ பெயர் தெரியாத வியாதியைப் பற்றிச் சொன்னாங்க. அதுவே அவளை கொண்டும் போச்சு'' அவன் முகத்தில் முதலில் இருந்த புன்னகை மறைந்தது. அவளிடமும் அதே சோகம்!

''அதை விடுங்க! கவலைகளை மறந்தாத்தான் காற்று போல் சுதந்திரமா சுவாசிக்க முடியும். நீங்க வேலையைத் தொடங்குங்க. சரவணன் ஸார் ரொம்பவும் நல்லவர். ஆனால் வேலை விஷயத்தில் கண்டிப்பு. வீண் அரட்டை இதெல்லாம் பிடிக்காது. நான் என் கேபினுக்குப் போறேன்.''

''நீங்க உங்க வேலையை கவனிங்க. ஏதாவது வேணுன்னா உடனே கூப்பிடுங்க'' அவள் தலையசைக்க இளங்கோ சென்றான். மௌஸை இயக்கினாள். கண்

முன்னே லே அவுட்டில் டிசைன்ஸ் விரிந்தது. அதில் சரவணனின் முகம் தோன்றியது. விடை காண முடியாத கேள்வியாய் குழம்பினாள் அனிதா.

2

மாலை நான்கு மணி அளவில் சரவணன் அனிதா வின் அறைக்கு வந்தான். சில லே அவுட்களை ஸ்டென்ஸிலில் வரைந்து கொண்டிருந்தவள், தன் அறையில் சரவணனைக் காணவும் திகைத்து எழுந்தாள்.

''நத்திங் அனிதா! உங்களுக்கு எல்லாம் கன்வீனியண்டாக இருக்கிறதா? ஹெ இஸ் யுவர் பர்ஸ்ட் டே?''

''பைன் ஸார், ஏற்கனவே ரெடியான டிஸைன்களைப் பார்த்தேன். சில டிஸைன்ஸுக்கு அவுட் லைன் மட்டும் போட்டேன்.''

''குட், இங்கே உங்களுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இராது அனிதா. யூ பீல் ஹோம்லீ! எங்கே தங்கி இருக்கிறீர்கள்?''

''அடையாறில்! தோழியின் வீட்டில்!''

''ஏன்?''

''காஞ்சிபுரத்தில் அம்மா இருக்காங்க. அப்பா வாழ்ந்த இடம் அதை விட்டு வர அவங்களுக்கு மனமில்லை.''

''யூ ஆர் லக்கி அனிதா, உங்களுக்கு அம்மா இருக்கிறார்கள். ஆனால் எனக்குன்னு யாரும் இல்லை. பணம் பதவி இருக்கு. ஆனா அன்பு காட்ட ஆள் இல்லை.''

''உங்க பேரண்ட்ஸ்.''

''அம்மா சின்ன வயசிலேயே தவறிட்டாங்க. அப்பா இப்போதான்.''

அவனின் நிலைக்காக பேதை இவள் மருகினாள். ''வெல்...! அதெல்லாம் எதற்கு? நான் ஒரு முக்கியமான விஷயமா வந்தேன். இந்த கம்பெனிக்கு இன்னொரு உரிமையாளரும் உண்டு. பெயர் நந்தகுமார் என் நண்பனும் கூட, அவனை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். போவோமா?''

கையிலிருந்த பென்சிலை ஸ்டாண்டில் வைத்து விட்டு, ஸ்டென்ஸில் பறக்காமல் இருக்க பேப்பர் வெயிட்டை வைத்து அவனுடன் நடந்தாள். சொற்ப தூரமே என்றாலும் அவனருகில் நடப்பது பரவசத்தை ஏற்படுத்திது. ஆனால், போகுமிடம் அந்த உணர்வை முற்றிலும் மறக்க வைக்கப் போகிறது என்பதை உணராமல்!

சரவணனுடன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தவுடன் ஏதோ புகை மூட்டத்தின் நடுவில் சிக்கிக் கொண்டது போல் அங்கு மதுவாசனையும், சிகரெட் புகையும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

''இவர்தான் மிஸ்டர் நந்தகுமார்'' அறிமுகப்படுத் தியவன், ''நந்து என்னடா இது ஆபீஸ்லேயே'' அவன்

கையில் இருந்த கிண்ணத்தை பிடுங்கினான் நண பனைக் கடிந்தபடியே!

அவனுக்கும் சரவணனின் வயதுதான் இருக்கும். ஆனால், அவனின் கெட்ட பழக்க வழக்கங்கள் சற்றே மூப்பாய் காட்டியது.

வயிறு சரிந்து உடல் பெருத்து, தலை சுற்று வழுக்கை வாங்கி முதற்பார்வையிலேயே அவனை அனிதாவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. மரியாதை நிமித்தம் அவனை நோக்கி இரு கைகளைக் கூப்பினாள். அந்த நந்தகுமார் அவ ளையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தான். கைகளில் சிகரெட் புகைந்து கொண்டு இருந்தது.

''இவங்க பேர் அனிதா, நம்ம ஆபீஸில் டிஸைனரா ஜாயின் பண்ணி இருக்காங்க.''

''வாவ்...! எவ்வளவு சம்பளம் நிர்ணயம் செய்திருக்க? சரவணா'' கேள்விதான் நண்பனிடம் சென்றதே தவிர பார்வை இவள் மேல் ஊர்ந்தது. அனிதா நெளிந்தாள்.

''இன்னும் முடிவு பண்ணலை. பத்து நாள் டிசைன் பண்ணிட்டு பிறகு...!''

''ஏன்? இவ அழகிற்கு எத்தனை தந்தாலும் தகும். இவன் ரொம்ப கஞ்சம் ஹனி! உனக்கு என்ன தேவையாய் இருந்தாலும் என்னிடம் கேள்'' பேச்சு குழறலாய் இருந்தது. அனிதாவின் அருகில் நெருங்கியவனின் மீது வீசிய விஸ்கி வாசனை அவளை முகம் சுழிக்க வைத்தது. ''ஹனி என்னுடைய தேவைகளை ஐ மீன் ஆபீஸ் சம்பந்தப்பட்டவைகளை நான் உன்னிடமே பெற்றுக் கொள்கிறேன்!'' என்று பல்லை இளித்தான். அந்தப் பற்களில் படிந்திருந்த நிகோடின் கறை வெறுப்பை உண்டாக்க அவஸ்தையாய் சரவணனிடம் பார்வையைத் திருப்பினாள்.

நந்தகுமார் அவளைப் பார்வையால் விழுங்கியதையும், அனிதா தலை குனிந்து இருப்பதையும், சரவணன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவன் நிதானமாகத்தான் இருக்கிறான் என்று முட்டாள் தனமாய் உணர்ந்து கொண்டான். அது எவ்வளவு தவறு என்பதையும் சில நிமிடங்களிலேயே புரிந்து கொண்டான்.

அனிதாவின் அருகில் நின்ற நந்தகுமார் நான் சொல்வது சரிதானே என்று அவள் தோளில் கை வைக்க முயல அதை ஊகித்தவள் போல விலுக்கென்று பின் னோக்கி நகர்ந்தாள். குடி போதையின் அரவணைப்பில் இருந்ததால் அனிதாவின் தோள்களைப் பற்ற நினைத் தவன் நிலை குலைந்து தரையில் விழுந்து விட்டான்.

''நந்து!'' கூக்குரலோடு நண்பனை தூக்கி அவ னுடைய இருக்கையில் அமர வைத்த பிறகுதான் சரவண னின் கண்கள் அனிதாவைத் தேடின! நந்துவோ இன்ன மும் அரற்றிக் கொண்டிருந்தான். இப்போது அவனிடம் பேசி எந்தப் பயனும் இல்லை, அதை புரிந்து கொள்ளும் திறனும் இல்லையென்பதை உணர்ந்து, நேராக அனிதாவின் அறைக்குச் சென்றான்.

திறந்திருந்த கதவு அவனை வரவேற்றது. தன் மேசையின் மேல் தலை கவிழ்ந்து அமர்ந்திருந்தாள் அனிதா.

தயக்கத்துடன் ''அனிதா'' என்றான்.

மெல்லத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தவளின் கண்களில் நீர் திரண்டு முத்துக்களாய் உதிர்ந்தது. உதடுகளை அழுந்த பற்களால் பற்றி உணர்வை அடக்கினாள்.

''மன்னிப்பு கேட்க வேண்டியது நான்தான். வந்த முதல் நாளே இப்படியொரு தர்ம சங்கடமான நிலைமையை நான் உருவாக்கி இருக்க வேண்டாம். நந்து நல்லவன் தான், சமீபத்தில் அவன் மனதில் சில சங்கடங்கள். அதனால்தான் இப்படி நேரம் காலம் தெரியாமல்! நானும் எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பார்த்துவிட்டேன்'' அவன் குரலில் உண்மையான வருத்தம் தொனித்தது.

அனிதா ஏதும் பேசவில்லை. மௌனமாய் இருந்தாள். இவனுக்குத்தான் தர்ம சங்கடமாய்ப் போனது. எத்தனை அழகாய் வந்தாள். அவளைப் போய் கஷ்டப்படுத்தி விட்டேனே! ''நான் மீண்டும் ஒருமுறை மன்னிப்பு கேட்டுக் கொள்கிறேன் அனிதா, மீதி வேலையைக் காலையில் பார்த்துக் கொள்ளலாம். நீங்க கிளம்புங்க.''

சரவணனை ஒரு தரம் ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டு கைப்பையை தூக்கியபடி நடந்தாள்.

''ஒரு நிமிடம், இப்போது நடந்த கசப்பான நிகழ்வுகளை தயவு செய்து மறந்துவிட்டு, நாளை காலையில், புன்னகை முகமாய் உங்களை எதிர்பார்ப்பேன்'' மௌனமாய் சிறு தலையசைப்புடன் நகர, வைத்த கண் வாங்காமல் அனிதாவையே பார்த்தான் சரவணன். நண்பனின் முறையற்ற செயலை எண்ணி ரொம்பவும் வருந்தினான். ஆனாலும், அவன் முகம் பார்த்து பேச விரும்பாதது போல் தோன்றியது.

கேட்டைக் கடந்து செல்லும் அனிதாவின் முதுகினையே அந்தக் கட்டிடத்தின் இன்னும் ஒரு மூலையில் இருந்தும் கண்களும் வெறித்தன. அந்த கண்களுக்கு சொந்தமான நந்தகுமாரின் உதடுகள் 'ஹனி! உன்னை அடையாமல் விடமாட்டேன்' என்று முணுமுணுத்தான்.

காற்றைப் போலவே காலமும், நேரமும் யாருக்காகவும் காத்திருப்பது இல்லை. காதல் என்பது மூன்றெழுத்து மூடுமந்திரம். நீ யாசிக்கத் துவங்கினாய் உன் விழிகளால், நான் யோசிக்கத் துவங்கினேன் மனதினால்! நேரம் கரைகிறது. நம் நேசம் மட்டும் ஆலமர விழுதாய் வளர்ந்து ஊஞ்சலாய் அசைகிறது. அதில் கிளிகளாய் நாம் இருவரும் கொஞ்சி மகிழும் நேரம் எப்பொழுது வரும்?

கண்கள் காதற் திருவடிகளை தொழுகிறது. இதயத்தினால் விளக்கேற்றி, இரத்தத்தினை எண்ணெய் ஆக்கி, மனமென்னும் திரி போட்டு, உனக்கு தீபம் ஏற்றுகிறேன். புன்னகைப் பூக்களால் தினமும் அர்ச்சிக்கிறேன்.

ஏக்கம் தணிக்கும் பார்வையை என் புறம் திருப்புவாயா? அன்பே, ஆயிரம் தற்காப்புக் கலைகளை நான் ஏற்கொண்டாலும், உன் ஒற்றை விழிப் பார்வையால் அதையெல்லாம் உடைத்து விடுகிறாயே!

அனிதா வேலைக்கு சேர்ந்து முழுக்க ஒரு மாதம் ஓடிவிட்டது, முதல் மாத சம்பளத்தில் மூவாயிரத்தினை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மீதி பனிரெண்டாயிரத்தினை ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தாள். கூடவே தன் பணி பற்றியும், உடன் பணிபுரிபவர்கள் பற்றியும் எழுதினாள். ஆனால், நந்துவைப் பற்றி மட்டும் எழுதவில்லை. அம்மா

பயந்து விடக்கூடாதே! ஏற்கனவே சென்னையில் பணிபுரிய வைக்க விசாலத்திற்கு அத்தனை இஷ்ட மில்லை.

அளவான அழகான குடும்பம் அவளுடையது. தந்தை கதிர்வேல் இருந்தவரையில் சீராகப் போனது குடும்பம். தகப்பன் செல்லம் அவள். அனிதாவை தரையில் நடக்க விடாமல் தாங்கிய தோள்கள் அவை. நண்பராய், ஆசானாய், தந்தையாய் வாழ்ந்த அந்த நல்ல மனிதரின் இழப்பில் இருந்து மீள முடியாமல் தவித்துதான் போனாள்.

யாரோ ஒரு நண்பருக்காக கையெழுத்திட்டு பணம் வாங்கினாராம்! ஜாமீன் போட்டதால் வந்த வினை அவன் ஓடிட!

பாரம் இவரின் மேல். இழப்பு நடந்த வீடு என்று கூட எண்ணாமல், அக்கிரமமாய் கடன் பற்றி கேட்டிட, அவர்களை அடக்க வழியின்றி, வீட்டுப் பத்திரத்தை வைத்து பணத்தை தந்து விட்டாள்.

கணவரின் உழைப்பில் சிறுகச் சிறுக குருவியாய் சேமித்து, கட்டிய வீடு, அதை அடமானம் வைக்கும்போது மனம் பதைத்தது.

படிப்பு முடிந்த நிலையில் தோழி அபிநயாவின் உதவியுடன் சென்னையில் வேலையும் கிடைக்கக் கூடும் என்று தாயிடம் சொல்ல, அவருக்கு புன்னகையே மறைந்து போனது. ''அவருக்குப் பிறகு, உன் முகம் பார்த்து மட்டும்தான் சற்று ஆறுதல் அடைகிறேன் அதுவும் இல்லையெனில்...!''

''அம்மா... கொஞ்சம் யோசியுங்கள்.''

''அப்பாவுடைய சொந்த உழைப்பில் வாங்கிய வீட்டை அடமானம் வைத்து விட்டோம். அதை மீட்க வேண்டாமா? அது என் கடமை இல்லையா? அதற்காகவாவது என்னை அனுமதிக்கக் கூடாதா?''

''என்னமோடா கூடுமானவரையில், ஜாக்கிரதைம்மா!''

''கவலையே படாதேம்மா!'' என்று தாய்க்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு கிளம்பினாள். தோழியின் வீட்டில் வாசம். அபிநயா ஒரு அற்புதமான பெண். ஸ்டாப் நர்ஸாக பிரியா நர்ஸிங் ஹோமில் பணிபுரிபவள், கனிவும், கருணையும் ததும்பி வழியும் கண்கள், அன்பானவள்.

அவளிடம் கூட ஆபீஸ் விஷயம் பற்றி மேலோட்டமாய் பேசுவாளே தவிர, சரவணனைப் பற்றி பேசவே மாட்டாள். அன்று நடந்ததைப் போல மற்ற நாளில் எந்த அசம்பாவிதமும் நடக்கவே இல்லை. சரவணன் அந்த சங்கடத்தை தரவே இல்லை, இளங்கோவும் நல்ல நண்பனாகி விட்டபடியால் அவளால் இயல்பாய் இருக்க முடிந்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவள் மனம் கவர் சரவணன் இருக்கிறானே, அதைவிட வேறுயென்ன வேண்டும். அவளறியாமல் அவனும் தன்னை கவனிப்பதை உணர்ந்தே தான் இருந்தாள்.

அன்றும் அப்படித்தான் கணினியில் ஏதோ முக்கியமான வேலையில் ஈடுபட்டு இருந்தாள். ஆனால் மனம் முழுக்க சரவணனையே நினைத்திருக்க, எதிலோ லயித்தவள், கண்களை ஒரு விநாடி மூடினாள்.

''என்ன ஸார் ஆபீஸிலே தூங்கறதுக்கு எல்லாம் சம்பளம் தாறீங்களா?'' இளங்கோவின் குரல் கேட்டு கண் திறக்க எதிரே இளங்கோவும், சரவணனும்.

''வாங்க ஸார்...!''

''என்ன மேடம் பகல் கனவா?''

''இல்லை ஒரு சின்ன சிந்தனை!''

''நல்லா சமாளிக்கிறீங்க அனிதா.''

பேசியபடியே இருவரும் அமர்ந்தார்கள்.

''என்ன ஸார் திடீரனு?''

''இப்படி வந்ததால்தானே உங்க தூக்கத்தை கண்டு பிடிச்சோம்!''

''சும்மாயிருங்க இளங்கோ, அனிதா உங்க டிசைன்ஸ் எல்லாம் சூப்பர்ப். நமக்கு நிறைய ஆர்டர்ஸ் கிடைச் சிருக்கு. உங்ககிட்டே கொடுத்திருந்த வேலையைக் கச்சிதமாய் முடித்து விட்டீர்கள். ஆனால், ஒன்றுதான் புரியவில்லை.''

''எது?''

''நான் உங்களை அதிகமாய் வேலை வாங்கி விட் டேன் போல. ரெஸ்ட் எடுக்கவே டைமில்லை இல் லையா?'' குறும்பான சிரிப்பில் அவன் கூறியதைக் கேட் டவள்,

''ஸார் நீங்களும் கிண்டல் செய்யறீங்களே?''

''சும்மா விளையாட்டுக்கு! உண்மையிலேயே ரொம்ப அற்புதமா இருந்தது டிஸைன்ஸ்.''

''நன்றி ஸார். ஒரு உழைப்பாளிக்கு தான் செய்யும் பணி பிறரால் பாராட்டப்படும் போது அவன் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இருக்காது. அதைப் போல் நானும்...!''

''போதும் ஸார், நீங்க விழுந்து விழுந்து பாராட்டுவதும், அவங்க தன்னடக்கத்தோடு பேசறதும் தாங்க முடியலை ஸார். இத்தனை நாள்லே என்னை ஒரு தடவையாவது பாராட்டிப் பேசி இருக்கீங்களா? நான் கோபமா கிளம்ப றேன்'' இளங்கோ கிளம்ப,

''ஸார் பாவம் அவரையும் இரண்டு வார்த்தை பாராட்டி இருக்கலாமே!''

''இளங்கோ அடுத்த தடவை உங்களுக்கு பாராட்டு விழாவே நடத்திடலாம்'' சரவணன் சொல்ல,

''இதுதான் இந்த மாதத்தில் முதல் பொய்யா ஸார்?'' இளங்கோவும் எடக்காய் கேட்க, மூவரும் புன்னகைத் தனர்.

''என்ன ஒரே சிரிப்பா இருக்கு'' கேள்வி எழுப்பிய படியே வந்தான் நந்தகுமார். இத்தனை நேரம் சரவண னின் பாராட்டு மழையில் நனைந்தவளுக்கு நந்துவைப் பார்த்ததும் சட்டென சிரிப்பு நின்றது, சரவணனின் முகத்திலும் இறுக்கம் கூடியிருந்தது.

''உன்னைப் பார்க்க அறைக்குப் போனேன் சரவணன் நீ இல்லை, இங்கே குரல் கேட்டது. அதான் வந்தேன். இவளைப் பார்த்த பிறகு உடனே போக மனமே வர வில்லை இல்லையா?''

''நந்து! அவங்க நம்ம ஸ்டாப், மரியாதையா பேசு! நீ வா என் ரூமில் போய் பேசலாம்'' நண்பனின் தோளில் கை வைத்துத் தள்ளிப் போனான் சரவணன். அனிதா நிம்மதியாய் மூச்சு ஒன்றை வெளியிட்டாள்.

அவள் முகம் கண்ட இளங்கோ ஆறுதலாய் கேட்டான். ''என்னம்மா? நந்து ஸார் ஏதாவது...?''

அவள் முதல் நாள் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றிக் கூறினாள்.

''நந்து கொஞ்சம் ஏடாகூடமான ஆள்தான். சரவணன் ஸார் அளவிற்கு ப்ரீனஸ் இல்லை. கொஞ்சம் திமிருன்னு கூட சொல்லலாம்.

''கூடுமானவரையில் தனியா மாட்டிக்காதீங்க? ஏதாவது பிரச்னைன்னா எனக்கு சொல்லுங்க? டோண்ட் வொரி?'' லேசான புன்னகையுடன் கிளம்பினான் இளங்கோ.

இந்த இளங்கோதான் எத்தனை நல்லவன். இவனின் கனிவான அன்பூறும் பார்வைக்கும், நந்துவின் இரையை வேட்டையாடத் துடிக்கும் மிருகப் பார்வைக்கும்தான் எத்தனை வேறுபாடு, இவையெல்லாம் விட, சரவணனின் காதற் பார்வை, கண்களாலேயே இதயத்தைக் கொள்ளையடிக்கும், மனதை மயக்கி மீண்டும் அதற்கு ஏங்கிட வைக்கும் பார்வை!

3

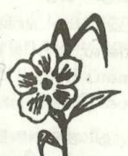

அர்ச்சனைத் தட்டை கையில் வாங்கியபடியே கையிலிருந்த விபூதியை அருகில் இருந்த அர்ஜுனின் நெற்றியில் இட்டு தானும் இட்டுக் கொண்டாள் நிதிலா!

''என்ன நிதிலா நானே கூப்பிட்டாலும் சரி, பிறந்த நாளுக்குக் கூட கோவிலுக்கு வரமாட்டே இன்னைக்கு என்ன திடீர்னு?''

''நம்ம இரண்டு பேரோட லவ் மேட்டர் நந்து அண்ணாவுக்குத் தெரிஞ்சுடுச்சு. கூப்பிட்டு ஒரே திட்டு. ஒத்துக்கவே மாட்டேன்னு ஒரே கத்து.''

''விடு நித்தி. நான் கைநிறைய சம்பாதிக்கிறேன். பேசாம என் கூட வந்திடு. நாம இரண்டு பேரும் சந்தோஷமா வாழலாம்.''

''அது மட்டும் வேண்டாம்.''

''எனக்குப் புரியுது நிதிலா... நீ பணக்கார வீட்டுப் பொண்ணு. இப்போ வாழும் வசதியான வாழ்க்கையை உனக்குத் தர முடியாது. அதனால யோசிக்கிறீயா?''

''என்ன அர்ஜுன் நீ என்னைப் பத்தி புரிஞ்சுகிட்டது இவ்வளவுதானா?''

''பின்னே என்கூட வரமாட்டேன்னு சொல்றதுக்கு காரணம்தான் என்ன?''

''நந்து அண்ணா இப்போதான் லவ் பண்றேன்னு கல்யாணமும் பண்ணி மனைவியையும் வாரிக் கொடுத்திட்டு, தேவையில்லாத கெட்ட பழக்கத்தினால தினம் தினம் கெட்டு அழியறான். அதை நினைச்சியே அப்பா தினமும் துடிச்சுப் போறார். இதுக்கு நடுவிலே நானும் வீட்டை விட்டு ஓடி வந்து கல்யாணம் பண்ணிகிட்டா அப்பா இன்னமும் துடிச்சுப் போவார். அதனால தான்...!''

''சரி நிதிலா உன் நிலைமை எனக்குப் புரியுது. ஆனா வீட்டிலே அம்மா பெண் பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க.

இதுக்கு மேலேயும் என்ன காரணம் சொல்லி தள்ளிப் போட முடியும். நம்ம விஷயத்தைப் பற்றி பேசி சம்மதமும் வாங்கிட்டேன் உன் சைடுதான்...!''

''வர்ற 6ந் தேதி என் பிறந்த நாள் வருது. சின்ன கெட்டு கெதர் நடக்கும். நீயும் அங்கே வந்திடு அர்ஜுன். சரவணன் அண்ணாவும் வருவார். அவர்தான் அப்பா கிட்டே நம்ம மேட்டர் பத்தி பேச சரியான ஆள். பிறந்த நாள் விழாவில் உன்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்.''

''நம்ம அன்பை கட்டாயம் அவர் புரிஞ்சுகிட்டு உதவி செய்வார். அந்த நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு.''

''சரி நான் கண்டிப்பா பங்க்ஷனுக்கு வர்றேன். கிளம்பலாமா நித்தி நேரமாச்சு. ஏதாவது பிக்சர் போலாமா?''

''நான் எத்தனை ஸீரியஸா இருக்கேன். நீ யென்னடான்னா...!''

''உன் டென்ஷன் குறைக்கவே இந்த யோசனை. எல்லாம் நல்லவிதமா நடக்குமின்னு எனக்குள்ளே ஒரு பட்சி சொல்லுது கமான்...!''

மீண்டும் ஒருமுறை மூலஸ்தானத்தை வணங்கி விட்டு, இருவரும் கிளம்பினார்கள்.

''செல்லம்! எழுந்திருடா ஸ்கூலுக்கு நேரமாச்சு அப்பாவும் வேலைக்குப் போகணுமில்லையா?''

''தூக்கமா வருதுப்பா'' படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த ரோஜாக் குவியலை அள்ளினான் இளங்கோ!

''நிலா வேகமாய் வந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டது. டேடி ப்ளீஸ்...''

''நோடா செல்லம். ஏற்கனவே லேட், கமான் ஹரியப்.'' அவள் கூந்தலை ஒதுக்கிவிட்டு பல் தேய்த்து, குளிப்பாட்டி யூனிபார்ம் போட்டு விட்டான். ஆறு வயதுக் குழந்தை நிலா, துறுவென்று கண்களும், புன்னகையும், மழலையான பேச்சும் நெஞ்சை அள்ளும்.

''டாடி உனக்கு பெல்ட்டே சரியா போடத் தெரியலை?''

''கத்துக்கொடுங்க மேடம். கத்துக்கிறேன்'' பவ்யமாய் கைகளைக் கட்டினான் இளங்கோ.

குழந்தை கன்னம் குவித்து சிரித்தது. உஷாவும் இப்படித்தான் சிரிப்பாள், தலையை உதறி நினைவுகளை அகற்றினான். தட்டில் இரண்டு இட்லியை வைத்து சாம்பாரில் நனைத்து ஊற்றினான்.

நிலா சமர்த்தாய் சாப்பிட்டாள். லஞ்ச் பேக் ரெடி செய்து ஸ்கூல் பேகை எடுக்கும் சமயம் ஸ்கூல் வேன் ஆர்ன் அடித்தது.

''பாய் டாடி'' அவன் முரட்டுக் கன்னத்தில் பட்டு இதழைப் பதிந்துவிட்டு, வேனில் ஓடி கைகாட்டியது.

இளங்கோ மனைவியின் படம் அருகில் வந்து நின்றான். காய்ந்திருந்த மலர் சரத்தை அகற்றி புதிய சரத்தை அணிவித்தான். ஊதுபத்தி ஏற்றி கண மூடி பிரார்த்தித்து விட்டு மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

'உஷா நாம எத்தனை அன்பாய் வாழ்ந்தோம். என்னை விட்டுப் போக உனக்கு எப்படி மனம் வந்தது. ஏன்? இந்த

பிரிவு ஒவ்வொரு தினமும் உன் நினைவு ஒருபுறம் என்னை வாட்டுகிறது. இதில் கூடவே, நிலா வேறு உன்னை தேடுவதும், அப்பிஞ்சு நெஞ்சின் வேதனையைப் போக்கவாவது நீ வந்துவிடக் கூடாதா? உஷா.

சரியாய் இரண்டே வருடங்கள். இந்த வாழ்வு மட்டும் போதுமென்று மொத்தமாய் என் நிம்மதியையே வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு போய் விட்டாயே இது நியாயமா?' அவன் கண்கள் கண்ணீரைச் சிந்தின.

எத்தனை இன்பமான நாட்கள் அவை. விடியற் காலையின் வெள்ளி பூவாய் கால் கடுக்க அவளின் தரிசனத்திற்கென நின்ற நாட்கள் எத்தனை? காதலைச் சொல்லத் தயங்கி, பார்வையினால் மட்டும் தரிசித்து, விழிகளை வாசலாக்கி அவளின் உருவத்தை பொதித்து பூட்டிக் கொள்ளத் துடித்ததும் மறக்குமா?

இளங்கோ முதன் முதலாய் உஷாவை ஒரு புடவைக் கடையின் வாசலில்தான் சந்தித்தான். பிரபல கடைகளுக்கு சில டிசைன்களை கொண்டு செல்லும் போது தான் அவளைச் சந்தித்தான்.

தோழியின் திருமணத்திற்காய் புடவை எடுக்க வந்தவள் பட்டுப் புடவைகளை விரித்து விரித்து தோள் மேல் போட்டபடி இருக்க, வியாபார நிமித்தம் அருகே அமர்ந்திருந்த இளங்கோவின் குளிர்பான கப்பை தட்டிவிட திட்டு திட்டாய் புடவையில் சிதறின.

''அச்சச்சோ என்னம்மா நீங்க? பத்தாயிரம் ரூபாய் புடவை. கொஞ்சமும் பொறுப்பில்லாம இப்படி பாழ் பண்ணிட்டீங்களே?''

''இல்லே ஸார் தெரியாம?''

''என்னம்மா தெரியாம உன் கண் என்ன பிடரியிலேயா இருக்கு?''

''ஸார்...!''

''என்ன ஸார்? புடவையோட் விலை பத்தாயிரம் ரூபாய். எண்ணி வைச்சிட்டு புடவையை எடுத்துக் கிளம்பு.''

''ஸார் ப்ளீஸ்! என் தோழியோட திருமணத்திற்கு புடவை எடுக்க வந்தோம். வந்த இடத்தில், என்கிட்டே அவ்வளவு காசும் இல்லை!''

அந்தப் பெண் கைகளைப் பிசைந்தபடி பேசுவதைக் கண்ட இளங்கோவிற்கு மனது அசைந்தது.

''ஸார்! அவங்க மேலே எந்த தப்பும் இல்லை! நான் தான் தெரியாம டிரிங்ஸை டேபிள்ல வைச்சிட்டேன். புடவைக்குண்டான பணத்தை நான் தந்திடறேன்'' சொன்னதோடு மட்டுமின்றி பணத்தையும் தந்துவிட்டுக் கிளம்பி விட்டான் இளங்கோ.

அந்தப் பெண் விழிகளாலேயே நன்றி கூறினாள். ஏனோ கலங்கிய விழிகள் தண்ணீரில் மிதக்கும் மீனாய் ஜொலிக்க, ரசித்தபடியே விலகினான்.

நண்பர் பட்டாளம் புடவையைப் பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பிட, உஷாவின் கையில் ஒரு கவரைத் தந்தார் கடைக்காரர்.

''இது?''

''நீங்க டிரிங்ஸ் ஊத்திய சேலை. ஸார் பணம் தந்திட்டு புடவையை உங்ககிட்டேயே தந்திடச் சொன்னார்.''

''அவர் சொன்னா உடனே நீங்க தந்திடுவீங்களா? முன்னே பின்னே தெரியாத என்கிட்டே போய் தர் றீங்களே!''

''தரச் சொன்ன ஆள்கிட்டே போய் பேசிக்கோங்க'' என்று கையில் ஒரு அட்டையைத் தந்தான் அவன்.

அட்டையில் இளங்கோ என்று இருந்தது. மறுநாள் தாமதியாமல் நேரடியாக அவன் முன்பு போய் நின்று விட் டாள் உஷா.

''என் ஸார்? ஏதோ சமயத்திற்கு ஹெல்ப் பண்ணீங் களேன்னு சந்தோஷப்பட்டா இதுதான் சான்ஸ்னு புடவையைத் தருவீங்களோ?''

கோபத்தில் படபடவென்று கொட்டிய இமைகளை யும், காதில் குலுங்கிய ஜிமிக்கிகளையும் பார்த்தபடி நின்றான் இளங்கோ.

''அலோ பதில் சொல்லுங்க? பேய் முழி முழிச்சா என்ன அர்த்தம்.''

''என்னை எங்கே பேசவிட்டீங்க? வந்த நேரத்தில் இருந்து நீங்கதான் வாய் மூடாம பேசிகிட்டே இருக் கீங்க?''

''ஜோக்கா. ஒரு பொண்ணுக்கு புடவை எடுத்துத் தரணுமின்னா ஒண்ணு அப்பாவா இருக்கணும். இல்லை அண்ணனா இருக்கணும். நீங்க யாரு ஸார் எனக்குப் புடவை எடுத்துத் தர?''

இளங்கோ தீர்க்கமாய் பார்த்து ''இன்னொரு ஆளும் எடுக்கலாம் உஷா. கணவனா?''

''என்னது?''

''என்னமோ தெரியலை? முதல் பார்வையிலேயே உங் களை எனக்குப் பிடிச்சிட்டது.''

உஷா மௌனமானாள்.

''இத்தனை நேரம் பேசினீங்களே இப்போயேன் பேசலை? என்னைப் பிடிக்கலையா?''

''நான் கிளம்பறேன்.''

''பதிலே சொல்லலையே!''

அவள் புடவையை எடுத்து மார்போடு அணைத்தபடி நகர, உதடுகளில் வளைந்த முறுவலுடன், உஷா ஒரு நிமிடம்.

''என் முழியென்ன அத்தனை மோசமாகவா இருக் கிறது'' என்று கேட்க, சிரித்தபடியே ஓடினாள் உஷா.

அன்றைய தினத்தில் இருந்து, காதலை அன்பூற்றி வளர்த்தார்கள். நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாய் நாட்கள் நகர்ந்திட, ஒரு கட்டத்தில் விவரம் தெரிந்து, எதிர்ப்போடு உஷாவிற்கு சிறைவாசம் தொடர்ந்தது.

அதன் பிறகு நண்பர்கள் துணையோடு, பதிவுத் திருமணமும் செய்து, தனிக்குடித்தனம் செய்து, இன்பம் இன்பம் இதுவொன்று மட்டுமே அவர்கள் வாழ்வில் ஆறாய்ப் பெருகியது. அதற்கு ஆறுதலாய் நிலா வேறு!

திகட்டத் திகட்ட அன்பில் திளைத்தான் இளங்கோ. யார் கண் பட்டதோ விபத்தொன்றில் உஷா அவனை விட்டுப் போனதும் சிறகு இழந்த பறவையாய் போனான்.

அம்மா அம்மாயென்று அழும் குழந்தையை சமா தானப்படுத்தத் தெரியாமல், வாழ்வின் இறுதி வரை

தொடர வேண்டுமான உறவையும் இழந்து தனிமர மாய் நின்ற நேரம் வந்து சேர்ந்த சொந்தங்களையும் விலக்கிட காரணம். குழந்தையைக் காரணம் காட்டி இரண் டாவது மணம் புரிய பேசியதுதான். அவன் உஷாவை மறக்க முடியுமா? ஒரேயடியாய் மறுத்து விட்டான்.

வேலைக்கு ஒரு வயதான அம்மாவை வைத்து நிலாவை கவனித்துவிட்டு வேலைக்குப் போவான். நிலா வளர வளர அவளே ஓரளவிற்கு தன் தேவைகளை கவ னித்துக் கொள்வான். 6 வயதில் பெரிய மனுஷி மாதிரி நடக்கும் மகளை எண்ணி பூரிப்பான் இளங்கோ. சஞ்சல மில்லா வாழ்வை வாழும் மனிதர்கள் யாருமில்லை.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டங்களும் இன்பமும், துன்பமும் இரண்டுமே கலந்தது அதை திறம்பட நடத்திச் செல்பவனே வாழ்வின் பயணத்தை சுகமாய் கடக்கிறான். சற்றே மயங்குபவன் அனைத்தையும் மறந்து முடங்கிப் போகிறான்.

4

கடவுளின் படைப்பிலேயே சிறந்த படைப்பு மனிதன். அவனின் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் எல்லாமே ஒன்றையொன்று மிஞ்சும் அளவிற்கு உயர்ந்து இருக் கின்றன. அதில் நாம் பெருமைப் பட்டுக் கொள்ளும் அளவிற்கு உள்ளதே கணிப்பொறி.

எத்தனையோ வர்த்தக வேலைக்குப் பயன்பட்டாலும், மனதில் நினைத்த வண்ணத்தை, உருவத்தை அதன் மூலம் வெளிக்காட்டும் திறன் உள்ளதே!

அனிதா தனி ஃபோல்டரில் மெல்ல மெல்ல தமிழரச னின் ஓவியத்தை வரைந்தபடி இருந்தாள். முழு உருவ மாய் வரைந்தால் யாரேனும் பார்க்கக் கூடுமேயென்று, கண்களும், உதடுகளும் என தனித்தனியாய் வரைய!

கண்கள் இரண்டும் சிமிட்டும் நேரம் மனம் மகிழ மீண்டும் மீண்டும் அதையே வைத்தாள். கூர்மையான அந்த வசீகரக் கண்கள் கண் சிமிட்டிட.

"உறக்கம் இழந்த விழிப்படலம்

இமை மூட இயலாமல் - உன்

உருவமதில் பொதிந்து கிடக்கிறது!"

"வாவ்! என்ன அனிதா யாருடைய கண்கள் இவை. அழகாய் கண் சிமிட்டுகிறதே!" காதருகில் சரவணனின் குரல் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு திமிறினாள்.

"ஸார்... அது வந்து... நீங்க?"

"ஏன் பதட்டம் உங்க கூட பேசலான்னு வந்தேன். நீங்க எதிலேயோ மூழ்கியது போல் இருந்தீங்க! வந்து பார்த்தா உங்களுக்கு வரைய மட்டும்தான் தெரியுமின்னு நினைச் சேன். அழகா கவிதை கூட எழுதுறீங்களே! அடுத்த பேஜ் பார்க்கலாமா?"

ஒருவித தயக்கத்துடன் தலை அசைக்க, அவன் விரல்கள் மௌஸைப் பற்றின. அனிதாவின் விரல் களோடு மெலிதான ஒரு உரசல்.

விரல்களை உரசுகிறாய் ஒரு முறையெனின் பதட்டம் என்று எடுத்துக் கொள்வேன். ஆனால், பலமுறை விருப்பத்தோடு விரல்களை வருடும்போது, மௌனமாய் எனைப் பார்க்கிறாய்! உதடுகளைப் பிரிக்காமல் உன் கண்களின் மொழி!

அற்புதம் அனிதா உண்மையான உதடுகளை ஒட்ட வைத்தது போல இருக்கிறது. அதில் கவிதையாய் நீங்கள் எழுதிய இரண்டு வரிகள். உன் சொற்களைக் கேட்கவே காத்து இருக்கிறேன். தயக்கம் ஏன்? இதழ்களின் பூட்டை விலக்கலாமே!

''அழகான வரிகள்...! இது யாரென்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?'' குறுகுறுப்பான பார்வையுடன் அவன் கேட்க,

''வெறும் கற்பனை ஸார்'' என்று தரை தாழ்த்தினாள் விழிகளை.

அவள் முகமும் சிவந்தது. ''அனிதா பாருங்களேன் எதையோ பேச வந்து விட்டு மறந்தே போனேன். இன்று மாலை நீங்கள் ப்ரீயா? இல்லை ஏதாவது முக்கியமான அப்பாயின்மெண்ட் இருக்கிறதா?''

''ஆபீஸ் நேரம் தவிர வீடுதான். வேறு எங்குமே நான் செல்வது இல்லை. ஏதாவது புத்தகங்கள் வாசித்துக் கொண்டிருப்பேன்.''

''பைன்...! ஈவ்னிங் ஒரு முக்கியமான பார்ட்டி இருக்கு. உங்களையும் அழைத்து வருவதாய் வாக்களித்து விட்டேன்.''

''பார்ட்டிக்கா... என்னையா?'' வியப்பாய் கேட்ட வளைத் தொடர்ந்தான்.

''நந்தகுமாரின் தங்கை நிதிலாவிற்கு பிறந்த நாள். உங்களுக்கு அழைப்பு உண்டு. அழைத்து வருவதாய் நானே வாக்கும் தந்து விட்டேன்.''

அதுவரை அனிதாவின் முகத்தில் இருந்த முறுவல் துணி வைத்து துடைத்தாற் போல் மறைந்து போனது. சரவணன் அவளை வெளியே அழைத்தவுடன் வானில் பறவையாய் சிறகடித்த மனது, அவன் அழைத்துப் போக விரும்பும் இடம் பற்றிச் சொன்னதும், பாதாளத்தில் விழுந்தது போல் இருந்தது.

முதன் முதலில் தனிமையின் சந்தர்ப்பம். போகுமிடம் அதுவாகவா இருக்க வேண்டும்? வரவில்லை என்று தவிர்த்து விட்டாலும், தன்னுடன் வர ப்ரியப்படவில்லை என்ற தவறான எண்ணம் கொண்டு விடுவாரே என்ன சொல்வது என்ற யோசனையில் இருந்தாள்.

''பரவாயில்லை அனிதா உங்களை கட்டாயப்படுத்து வதாய் எண்ண வேண்டாம். விருப்பம் இல்லையென்றால் வரவேண்டாம்...!'' அவ்வார்த்தைகளை சொல்லும்போது அவன் முகத்தில் படர்ந்திருந்த ஏமாற்றத்தின் சாயலை அவள் உணர்ந்தாள். பின்னர், ''ஒரு தயக்கமும் இல்லை ஸார் வருகிறேன்'' என்றாள். சரவணன் அருகில் இருக் கும்போது நந்தகுமாரால் தன்னை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தவிரவும், பார்ட்டியென்றால் ஆட்களும் இருக்கத் தானே செய்வார்கள்.

அதனால் நந்துவிடம் தனிமையில் மாட்டிக் கொள்ள வும் நேராது. நாலு பேர் முன்னிலையில் அவனும் ஏதும் அநாகரீகமாய் நடக்க மாட்டான் என்று எண்ணினாள்.

''நன்றி அனிதா! எங்கே வரலைன்னு சொல்லிடுவீங் களோன்னு பயந்தேன். நானே மாலை ஆறு மணிக்கு வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கிறேன்.''

''உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்?''

''நானொன்றும் உங்களை சுமக்கப் போவது இல்லை. கார் தான். கவலை வேண்டாம்'' புன்னகையுடன் அவன் வெளியேற,

ஆறு மணி எப்போது வருமென்று காத்திருக்கத் துவங்கினாள் அனிதா.

இலேசான சுடுநீரில் ஒரு குளியல் போட்டு விட்டு, கூந்தலை உலர்த்தினாள். அபிநயாவிற்கு நைட் டூட்டி என்பதால் அவள் கிளம்பி விட, ஒரு விருந்திற்கு போவ தாய் சொன்னாள். ஆனால், சரவணன் வந்து அவளை அழைத்துப் போவது பற்றிச் சொல்லவில்லை.

பட்டுப் போன்ற கூந்தலை அழகாய் பின்னலிட்டு மல்லிகை மலர் சூட்டினாள், மஞ்சள் நிறத்தில் நீல சரிகை வைத்த மைசூர் சில்க் புடவையை அணிந்தாள். காதில் நீலக்கல் பதித்த கல் ஜிமிக்கியும், கழுத்தில் சற்று அதிகப்படியாய் ஒரு லாங் செயினும், முத்துக்கள் கோர்த்த வளையலும் அணிந்து அவன் வருகைக்காய் காத்திருந் தாள்.

காதலில் காத்திருத்தல் எத்தனை சுகம். உடலில் ஒவ்வொரு அணுவும் அவனின் வரவிற்காய் ஏங்க ஆரம் பித்தது. வாசலில் ஏதோ அரவம் கேட்கும் போதெல்லாம் ஆர்வமாய் ஓடி வந்து, சரவணன் இல்லையென்று உணர்ந்த பின்பு, தவிப்பாய் அமருவாள்.

போதை கலந்து பறப்பது போன்ற அந்நினைவு இனித்தது.

சொன்னது போலவே சரியாக ஆறு மணிக்கு வாசலில் கார் ஹாரன் ஒலி கேட்க, துள்ளிக் குதித்து மானாய் ஓடி வந்தாள் அனிதா. ''குட் ஈவ்னிங்.''

முறுவலுடன் கூறியவன் அவளுக்காய் கார்க் கதவைத் திறந்து வைத்தான்.

பதில் வணக்கம் கூறியபடி அவனருகில் அமர்ந்தவள் இணையில்லா ஆனந்தத்தில் இருந்தாள்.

இலக்கியங்கள் கதைகளில் எல்லாம் காதலைப் பற்றி கூறியதெல்லாம் எத்தகைய உண்மை. மாலை வேளை யில் பசித்திருந்த கண்களுக்கு விருந்தாய் வந்தாய். வாசலில் நின்று வாடிய முகம் தனில் உன் வருகையின் காரணங்கள். வந்தாய், அழைத்தாய் உன் விழிகள் என்னிடம் ஏதோ சொல்லுகிறது. விரும்பினாய் விழிப் பார்வையில்!

இவள்தான் உருகினாளே தவிர சரவணனிடம் எந்த மாற்றமும் இல்லை, அவள் பக்கம் இரண்டொரு முறை திரும்பிப் பார்த்ததோடு சரி. ஆனால் அனிதாவிற்கோ அது போதவில்லை, 'கொஞ்ச வேண்டாம், புகழ வேண்டாம், அட்லீஸ்ட் உங்களுக்கு இந்த புடவை அழகாய் இருக்கிறது என்று கூடவா சொல்லக் கூடாது' மனதிற்குள்ளேயே செல்லமாய் அவனைக் கடிந்து கொண்டாள்.

அந்தப் புடவை ஒரு பிறந்த நாளின்போது எடுத்தது இதை முன்னம் ஒருமுறை கட்டி இருந்தபோது, அம்மா சாதாரணமாய் விடவில்லை அவளுக்கு திருஷ்டி கழித்துவிட்டு தான் மறுவேலைப் பார்த்தாள். அதற்கு மேலும் பொறுமையை நீடிக்க விட மனமில்லாமல், ''என்ன ஸார்? ஆறு மணிக்கு மேல பேசறது இல்லைன்னு யாருக்காவது வாக்குறுதி தந்து இருக்கீங்களா?''

''ஏன்?''

''இல்லே குட் ஈவ்னிங் சொன்னதோட சரி வேற ஏதும் பேசலையே?''

சரவணன் கலகலவென நகைத்தான். அவன் தலையை பின்னுக்கு இழுத்து சிரித்த விதம் நெஞ்சை அள்ளியது. 'இப்படிச் சிரித்த முகமாய் இருப்பதை விடுத்து எப்போது பார்த்தாலும் முகத்தை ஏன் உம்முன்னு வைக்க வேண்டும்.' தனக்குத்தானே கேள்வி எழுப்பியபடி அமைதியானாள்.

''என்ன பேசறதுன்னு தெரியலை அனு...!'' குழைவாய் இனிமையாய் அவன் வாயில் வெளிவந்தது அவளின் பெயர்.

''எதனால்...?''

''உங்களைப் பார்த்தவுடன் தான்...''

''ஏன் ஸார்? நானென்ன அத்தனை அகோரமாகவா இருக்கிறேன். பார்த்தவுடன் வாயடைத்துப் போவதற்கு!''

''பயம் என்று ஏனெடுக்க வேண்டும். அழகான கவிதையாய் நீங்கள் நடந்து வந்ததைக் கண்டால், பேச்சு மறப்பது இயல்பு இல்லையா?''

''கிண்டலா?'' கேட்கும்போதே முகம் சிவந்தது அனிதாவிற்கு.

''அனு... அனுன்னு கூப்பிடலாமா?''

''ம்... பேர் சொல்லி அழைக்க எல்லாம் அனுமதி கேட்க வேண்டுமா?''

''வேறு எதற்கு அனுமதி கேட்க வேண்டும்?''

''அடடா ஏன் பேசவில்லை என்று கேட்டதற்கு பதிலாய் வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னை மடக்க வேண்டுமா ஸார்?''

''அனு...! ஸார் வேண்டாமே!''

''போடா வாடான்னு அழைத்தால் நன்றாய் இருக்காதே!''

''அய்யய்யோ! பார்வைக்கு அப்பாவியாய் தெரிகிறீர்கள்? ஆனால் இத்தனை வாயாடியாய் இருக்கிறீர்களே?'' சிரித்தபடியே ''சரவணன், சரு...! சரண் என்று அழைக்கலாமே!''

சற்றே யோசிப்பது போல் பாவனை செய்துவிட்டு, ''மூன்று பெயரும் சொல்லி அழைத்தால் நல்லாயிருக்காது. சரன்னு கூப்பிடலாமா?''

''அடியேன் பாக்கியம்!''

இருவரும் இலகுவாய்ச் சிரித்தனர். அதற்குள் இறங்க வேண்டிய இடமும் வந்துவிட, வண்டியின் டஷ்போர்டில் இருந்து இரண்டு பாசல்களை எடுத்தான் சரவணன்.

''அனு, நிதிலாவிற்கு பிறந்த நாள் பரிசு வாங்கப் போய் இருந்தேன். அங்கே ஒரு அழகான வெள்ளி கொலுசு இருந்தது. ஏனோ அதைப் பார்த்தவுடன் வாங்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. மனதில் பட்டதை சொல்லட்டுமா?''

''ம்...!''

''இதை உங்களுக்கு தர வேண்டும் என்று...!''

அனிதா தலை குனிந்தாள். ''வேண்டாமா? பிடிக்கலையா?''

மௌனமாய் பெற்றுக் கொள்ள சரவணன் புன்னகையுடன் வண்டியை பார்க் பண்ணிவிட்டு அவளுடன் நடந்தான்.

5

நந்தகுமாரின் அந்த வீடு குட்டி பங்களா போல் இருந்தது. வீடு பெரியதாய் இருந்து என்ன பலன்? அதன் உரிமையாளனின் மனம் சின்னத் தனமானது அல்லவா!

இருவரும் இணைந்து நடந்தார்கள். இருவரின் தோள்களும் சிலமுறை உரசி பின் பிரிந்தன. இருவருக்குமே அது புது அனுபவமாய் இருந்தது.

தோட்டத்திலே தான் விருந்து நடைபெற்றது. அலங்கார விளக்குகள் மின்னிட, மெல்லியதாய் மேற்கத்திய இசை கசிந்தது. பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் அங்கு நிறைந்திருந்தார்கள்.

முன்பெல்லாம் விருந்து விழாயென்றால் ஆண்கள் வேட்டியுடுத்தி, பெண்கள் பட்டு அணிந்து நகைகள் பூட்டி பாரம்பரிய மணத்தோடு வருவார்கள். ஆனால், இங்குள்ளவர்கள் எல்லாம், அரை குறை ஆடையுடனும், தலை விரிக் கோலமாகவும் நடந்து வந்து இருந்தனர். ஆண்களின் கையில் மதுக்கிண்ணம் ஒன்று முளைத்திருந்தது. பெண்கள் யாவரும் தங்கள் உடலை மறைப்பதில் அத்தனை ஆர்வம் காட்டவில்லை.

அவ்விடத்தில் புடவை அணிந்திருந்ததே அனிதா மட்டும்தான். சரவணனுடன் அவள் நடந்ததால் நிறைய

விழிகள் இவர்களை மொய்த்தன. அவன் முதுகிற்கு பின்னேயே ஒண்டியபடி நடந்தாள்.

"ஹாய் சரண் என்ன இத்தனை லேட்டா வர்றீங்க?" ஆர்ப்பாட்டமான குரலோடு ஓடி வந்து சரவணனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் அவள். அப்பெண்ணின் செய்கைக்கு சரவணன் கோபிப்பான் என்று எண்ணி ஏமாந்து போனாள் அனிதா.

"மெனிமோர் ஹேப்பி ரிட்டன்ஸ்" என்று வாழ்த்திய படி பரிசை அவள் கைகளில் திணித்தான்.

"தாங்க்யூ" என்று அவள் வழிய, அனிதாவிற்கு எரிச்சல் மண்டிக் கொண்டு வந்தது.

"வெல்... அனு... இதுதான் நிதிலா. நந்துவின் தங்கை. இன்றைய பெர்த்டே பேபி" தலையிலேயே செல்லமாய் தட்டினான்.

"நித்தி இவங்கதான்."

"அனிதா... சொல்லப் போனா இவங்க ரொம்பவும் அழகு. எனக்கே ஆசையா இருக்கு."

அனிதா இயந்திரத்தனமாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டு மேற்கொண்டு பேசத் தோன்றாமல் வேறு பக்கம் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டாள். ஏனோ அந்த இடமே தற்போது அந்நியமாய் பட்டது.

ஆனால் இடையிடையே தன்னைப் பற்றி முன்பே அவளிடம் கூறியிருப்பதாய் சொன்னாளே என்னவாய் இருக்கும் என்று கேள்வி எழுந்தாலும், அடுத்து நடந்த நிகழ்வு அந்நினைப்பையே அழித்தது.

"அனிதா மேடம் ஒரு சின்ன வேலை இவருக்கு இருக்கிறது. அழைத்தால் உங்களை விட்டு நகரவே

மாட்டேன் என்கிறார். கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்'' என்று யாசிப்பு பாவனையில் கேட்ட நிதிலாவின் முதுகில் அடித்த சரவணன், ''போக்கிரி'' என்றான்.

பின்னர் இவளிடம் வந்து, ''அனு ஒரு பத்து நிமிடம் ஒரு பார்சனல் வேலை. உடனேயே வந்து விடுவேன். நீ கொஞ்ச நேரம்...!''

''போயிட்டு வாங்க, பர்சனல் வேலைதான் முக்கியம் என்னையென்ன காக்காயா தூக்கிப் போடப் போகிறது'' முகம் சுழித்தபடி அவள் சொன்ன பதிலை கேட்டபடியே நமுட்டுச் சிரிப்போடு நகர்ந்தனர் இருவரும்.

''சரண் அண்ணா நான் அடித்து சொல்கிறேன். அந்தப் பெண் உன்னை லவ் பண்ணுது.''

''ஏய் வாலு? எதை வெச்சு சொல்றே?''

''அதான் லாஜிக், நான் உங்ககிட்டே நெருங்கி நின்னதும், குழைஞ்சு பேசியதும் பார்ட்டிக்கு பயங்கர கோபம், கடுப்பு, இருந்திருந்து பிறந்த நாளன்று இப்படியொரு வம்பு எனக்கு வேண்டாம்.''

''நல்ல பிள்ளைம்மா. சீக்கிரம் உன் ஆளைக் காட்டு, பாவம் அங்கே தனியா தவிப்பாள்.''

''அக்கறையா? உங்களுக்கு அனிதா மேல் இருக்கிற அக்கறையிலே பாதியாவது என் மேல இருந்திருந்தா இந்நேரம் வந்திருப்பான்.''

''திட்டாதே தெய்வமே நான் பின்னாடிதான் நிக்கிறேன்'' சொன்ன அர்ஜுன். ஜீன்ஸ் டீ-சர்ட்டில் இளமையாய் இருந்தான்.

''அண்ணா, நான் சொன்னேன் இல்லே, இவன்தான் அர்ஜுன். சீஃப் மேனேஜர், நல்ல பையன், ஆனா அண்ணனுக்கு தான் பிடிக்கலை.''

''அவனை விடு அப்பா என்ன சொல்றாரு?''

''அந்தப் பொறுப்பு உங்களுடையது? நீங்கதான் அப்பா கிட்டே பேசி சம்மதம் வாங்கணும்.''

''இப்பவேவா?''

''ஆமாண்ணா, ப்ளீஸ் இன்னைக்கு என் பொர்த்டே வேற. அப்பாவை கன்வின்ஸ் பண்ண இதைவிட ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பம் அமையவே அமையாது'' சரவணனின் தாடையைப் பற்றி கெஞ்சினாள் நிதிலா.

''ஆமா ஸார், எங்க வீட்லேயும் அவசரப்படறாங்க. ''நீங்கதான் எப்படியாவது?''

''சரி அப்பா எங்கே?''

''ஹாலில்...!''

''சரி வாங்க, நீங்க இரண்டு பேரும் வெளியிலேயே வெயிட் பண்ணுங்க. நான் உள்ளே போய் பேசிட்டு அப்புறமா கூப்பிடறேன்.''

சரவணன் நகர்ந்தான். வீட்டினுள் நுழைந்து பெரியவரைத் தேடிப் போனான். விருந்தின் சுவடே இல்லாமல், எல்லா அமர்க்களத்தில் இருந்தும் ஒதுங்கி இருந்தது அந்த அறை, கையில் பகவத் கீதையோடு அமர்ந்திருந்தவர் சரவணனைக் கண்டதும் புன்னகை பூத்தார்.

''வாப்பா சரவணா உன்னைத்தான் பார்க்கணுமின்னு நினைச்சேன். நந்துகிட்டே சொல்லி விடலான்னு இருந்தேன். நல்லவேளையா நீயே வந்திட்டே?''

''என்ன விஷயம் அப்பா...?''

''நந்துவை நீயாவது கண்டிக்கக் கூடாதா சரவணா? இருக்க இருக்க இப்படி கெட்டுப் போறானே! குத்து

விளக்கு மாதிரி பொண்டாட்டி வந்தா அவளைத் தூக்கிக் கொடுத்திட்டு வீடே நரகமாயிட்டுப்பா. இனி என் பேச்சை அவன் கேட்பாங்கிற நம்பிக்கை இல்லை!''

''கவலைப்படாதீங்கப்பா! நந்துவை கொஞ்சம் கொஞ்சமா நான் திருத்தறேன்!''

''எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை சரவணா, நிதிலாவிற்கு நான் இருக்கும்போதே கல்யாணம் செய்திடலான்னு முடிவு பண்ணியிருக்கேன். அண்ணன் எனும் முறையில் இருந்து நீதான் தம்பி அதை நடத்தித் தரணும்.''

''நல்ல நேரம்ங்கிறது இதுதான் அப்பா? சொன்னா நம்ப மாட்டீங்க? நானும் நித்தியோட கல்யாண விஷயம் பேசத்தான் வந்தேன். எனக்கு தெரிஞ்ச ஒரு பையன் பெயர் அர்ஜுன். நல்ல பெரிய கம்பெனியில் சீஃப் மானேஜர் போஸ்ட்டில் இருக்கான். நல்ல குடும்பம். ஆனா நம்ம அளவுக்கு வசதி இல்லை.''

''வசதியை விடுப்பா மனசு நல்லா இருந்தாலே போதும். பையன் குடும்பத்தை ஒரு நாள் வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டு வா. நிதிலாவையும் கேட்கலாம்.''

''அப்பா நித்தியும் அர்ஜுனும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புறாங்க, இதை உங்ககிட்டே எப்படிச் சொல்றதுன்னுதான், பயப்படறாங்க?''

''தம்பிப் பொண்ணு விஷயத்திலே நான் ரொம்பவும் தெளிவா இருக்கிறேன். நந்துவைக் காட்டிலும் நிதிலா வெளி உலகம் தெரிஞ்ச அவளுடைய தேர்வை நான் ஒப்புக்கறேன்.''

''சரவணா நீ போய் ஆக வேண்டிய வேலையைப் பாருப்பா. நல்ல விஷயம் கால தாமதம் வேண்டாம் ஒரு

அண்ணனா இருந்து பொறுப்போட நீதான் எடுத்துச் செய்யணும்.''

''உங்களோட சம்மதத்திற்காகத்தான் காத்திருந்தோம். இனிமே, பாருங்க எப்படி ஜமாய்ச்சிடறேன்னு...'' அவன் பேசியபடியே, வெளியே வந்து இளசுகளிடம் விஷயத்தைச் சொல்ல இருவருக்கும் ஏகப்பட்ட கொண்டாட்டம்.

''நன்றி நன்றி'' என்று வாய் வலிக்கக் கூறினார்கள்.

''சரி நித்திம்மா இப்போ சந்தோஷம் தானே! அங்கே அனிதா வெயிட் பண்ணிகிட்டு இருப்பா. நான் போகட்டுமா!''

''சீக்கிரமா நீங்களும் கிரீன் சிக்னல் போட்டு வண டியைக் கிளப்புங்க'' சரவணன் சிரித்தபடியே அனிதா வின் இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்தான்.

சரவணன் போய் நேரம் ஓடிக் கொண்டே இருந்தது. வாவென்று அழைத்து வந்துவிட்டு இப்படி யாருமறியா இடத்தில் தனியா விட்டு விட்டுச் சென்ற அவனின் மேல் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது அனிதாவிற்கு.

சில ஆண்கள் இவளைக் கை காட்டி ஏதேதோ பேசிக் கொள்வதும், தனிமையில் நிற்கும் அவளிடம் பார்வை களை வீசுவதுமாய் இருந்தனர். பின் ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய், வெறுமையாய் இங்கே நிற்பதை விடுத்து, பேசாமல் சரவணனின் இருப்பிடம் தேடி நகர்ந்து விட லாம் என்று எண்ணி நாலெட்டு நகர்ந்தவளின் தோளில் கனமான கை ஒன்று விழுந்தது.

''சரவணனா?'' என்று திரும்பியவளை சிறு அவகாசம் கூட தராமல் அவனை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டான் நந்தகுமார்.

''ஹாய் ஹனி நீ வருவேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லை.''

''ஸார் ப்ளீஸ், இது பொது இடம் நாலு பேர் நம்மைப் பார்க்கிறார்கள். தயவு செய்து என் கையை விடுங்கள்.''

''டியர், அப்போது தனிமை நோக்கி செல்லலாமா? யூ ஆர் வெரி ப்யூட்டி இன் திஸ் ஸாரி?! நீ ஏன் தள்ளியே நிக்கணும். கமான் வா என் ப்ரண்ட்ஸுக்கெல்லாம் உன்னை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்.''

''பரவாயில்லை ஸார்! நான் கிளம்பணும் நேரமாகி விட்டது.''

''கிளம்புவதா! நோ நோ உனக்கு இந்த அட்மாஸ்பியர் பிடிக்கலைன்னா சொல்லு; நாம கிளம்பி கிளப்புக்கு போகலாம். நைட் ஸ்டே பண்ணிட்டு மார்னிங் நானே வீட்டில் விட்டுடறேன்.''

''ஸார்! நீங்க வரம்பு மீறி பேசுறீங்க? நல்லாயில்லை நாலு பேர் இருக்காங்களேன்னு பாக்குறேன்.''

''ஓஹோ... கம் ஆன் டார்லிங்'' அவன் வெறியோடு இழுக்க அனிதாவின் தோளில் பற்றி எரிந்தது. கூடவே டிரிங்க்ஸ் வாசனை வேறு. தைரியமனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி பலங் கொண்ட மட்டும் அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினாள்.

இனியும் சரவணனுக்காய் இங்கே காத்திருப்பது சரியில்லை. அவன் வரும்போது வரட்டும் என்று வீட்டுக்குப் போய் விடவே தீர்மானித்தாள். வேகமாய் நடை போட்டவளை குரலெழுப்பி நந்து அழைப்பது தெரிய, ஓட்டமும் நடையுமாய் சாலையை அடைந்து எதிர்பட்ட

ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்து விட்டாள். விளக்கொளியில் ஒளிர்ந்த அவ்விடம் தற்போது இருட்டினாற்போல் இருந்தது.

எத்தனை கனவுகளோடு இன்பமாய் வந்தாள். திகட்டத் திகட்ட இனிப்பைத் தந்து வாயின் அருகில் கொண்டு வந்து உண்ணும்போது அதன் சுவை கசப்பானால் எத்தனை ஏமாற்றமாய் இருக்கும். அத்தகைய மனநிலையில் தான், அனிதா அப்போது இருந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்த பின்னரும் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. இத்தனை நேரம் தன்னைக் காணவில்லை என்று சரவணன் தேடியிருப்பானா? அல்லது, அந்தப் பெண்ணிடம் பேசிக் கொண்டு இருப்பானோ?

பார்த்துப் பார்த்து செய்த அலங்காரத்தின் மேல் வெறுப்பாய் வந்தது. நந்தகுமார் விரல் பட்ட இடம் ஏதோ ஊர்வதைப் போல் இருக்க வேகமாய் உடைகளைக் களைந்து சில்லென்ற நீரில் கழுவினாள். எத்தனை முயன்றும் மனம் ஆறவில்லை.

கண்களை மூடியபடி கட்டிலில் சரிந்தாள். மூடிய விழிகளில் நீர் பெருகியது. பெண்கள்தான் காதலில் அதிகம் துன்புறுகிறவர்கள்.

மனதில் நினைத்தவனையே எண்ணி எண்ணி மருகி, பசலை நோய் கொண்டு உண்ணாமல், உறங்காமல் தவிப்பார்கள். ஆண்களின் குணமே மலருக்கு மலர் தாவுவது தானே! ஏனோ அனிதாவினால் அதற்கு மேல் அங்கிருக்க இயலவில்லை. மூச்சு முட்டுவது போல் இருந்தது.

அம்மாவின் நினைவு எழ, ஊருக்கு கிளம்பினால் என்ன? இப்போதிருக்கும் மனநிலையில், இருக்கவும்

முடியாது. பேசாமல் ஊருக்குப் போய் விட்டால் என்ன? அம்மாவைப் பார்த்தால் மனம் சற்றே இலேசாகும் போல் இருந்தது. அந்நினைப்பு வந்த பிறகு ஆடைகளைத் திருத்தினாள்.

இரண்டு செட் உடைகளை சின்ன பையில் திணித்துக் கொண்டு, தோழிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அம்மாவைப் போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். அனிதா என்று எழுதி மேசைமேல் வைத்துவிட்டு, இரவு 10 மணி பஸ் பிடிக்க கிளம்பினாள்.

6

விசாலம்மாவிற்கு அதிகாலையிலேயே விழிப்பு வந்து விட்டது. காலை நேரம் வாசல் தெளித்து கோலமிட்டு பசும்பாலைக் காய்ச்சி காபி தயாரித்த சமயம் அம்மா எனும் குரல் கேட்க வெளியே வந்தவர் மகளைக் காணவும், வியந்தார்.

''என்ன அனிதாம்மா இப்படி திடீர்னு லெட்டர் போடக்கூட இல்லையே?''

''ஏம்மா உன்னைப் பார்க்கணுமின்னு தோணிச்சு கிளம்பி வந்திட்டேன். லெட்டர் போட்டு வந்தாத்தான் என்னை வீட்டுக்குள்ளே சேர்ப்பியாம்மா?''

"அசடு கேள்வியப் பாரு, திடீர்னு காலையிலே வந்து நிக்கிறியேன்னு கேட்டேன். வாம்மா'' வாஞ்சையுடன் மகளை அழைத்து அமரச் செய்து காபியைத் தந்தாள்.

அக்கம் பக்கம் மென்று அறிந்தவர் தெரிந்தவர்களிடம் பேசி பொழுது போக்கினாள். தனிமையில் இருந்தால்,

மனம் தேவையில்லா சிந்தனையை ஏற்படுத்தியது. கிராமப்புறமே சொர்க்கம் என்பார்கள் அறிந்தவர்கள். தூய்மையான காற்று, சுத்தமான நீர், பாசமிக்க மக்கள் என அனைத்தும் இந்நகரத்தில் எங்கே கிடைக்கும்.

தோட்டத்தில் காலார உலவிக் கொண்டு இருந்தாள் அனிதா. இங்கு வந்து ஒன்றரை நாள் ஆகிவிட்டது. எப்படியும் இனிமேல் தாமதிக்க முடியாது. பெருமூச் சொன்று வெளிப்பட்டது.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு வாசலும் இன்பத்தைத் தருவதில்லை. கடந்து வந்த பாதையின் கசப்பான நினைவுகளை மறக்கத்தான் முயல்கிறேன். விரக்தியும், வேதனையும் மனதைப் போட்டு வதைக்கின்றன. கண்ணீரின் சுவடுகள் கன்னப் பாதையில்! கவலையின் சுவடுகள் இதயப் பாதையில்!

நாட்கள் நகர்ந்தாலும் நினைவில் ஓரம் நெஞ்சைப் பிழிவதைப் போல்! என் மனமெங்கும் இன்பத்தினை விதைக்கத்தான் உனை நினைத்தேன். வெற்றுப் பக்கமாய் இருந்த மனம் ஒரு முழுநீள ஓவியமாய் உன் முகத்தை நிறைத்திருந்தது.

உன் நினைவின் தாக்கம், நிலவிலும், வானிலும், மின்னும் ஒளியாய் நீ என்னுள் பிரகாசிக்கிறாய். காற்று அடித்தபோது அங்கிருந்த பூக்களின் மனம் நாசியைத் தழுவியது. மனம் தானாக சரவணனின் நினைப்பில் ஆடியது. இப்படி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கிளம்பி வந்து விட்டது சரவணனுக்கு வருத்தமாயிருக்குமா?

"அனிதாம்மா இங்கே வாயேன் அத்தை வந்திருக்காங்க."

நினைவுகளை ஒதுக்கி விட்டு, கூடுமான வரையில் புன்னகையுடன் சென்றாள்.

"வாங்கத்தை! நலம்தானே!"

"நா தூக்கி வளர்த்த பொண்ணு என்னையே குசலம் விசாரிக்கிறே? ம...!" முனகலாய் பேசிய வள்ளியம்மாள் தந்தையின் தங்கை, ஒரு விஷயம் சொல்வதனால் உவமையுடன் பேசுவதே அவள் வழக்கம். தன் முன்னே உள்ள எதிராளியை நோகச் செய்வதே கடமையாய் கருதுபவள்.

"ஊரிலிருந்து வந்து இருக்கியே எப்படி என்னன்னு பாக்கலான்னு வந்தேன். எங்கே இருக்கே?"

"பிரண்ட் கூட!"

"இந்த பொம்பளை பிள்ளைங்க எல்லாம் தங்குமே அங்கேயா?"

"இல்லை அத்தை பிரண்டோட வீட்லே நானும் அவளும் தானும்."

"ம... என்னத்தைச் சொல்ல... நம்ப குடும்பத்திலே ஆம்பிளைங்களே வெளியூர் போக தயங்குவாங்க. நீ பொட்டப்புள்ளே. காலம் கெட்டுப் போச்சு."

ஏற்கனவே மனம் வெறுத்துப் போய் இருந்தவளுக்கு அத்தையின் பேச்சு மேலும் எரிச்சலையே உண்டு பண்ணியது. ஆனால் தாயின் கண் அசைவில் ஏதும் பேசாமல் மௌனம் காத்தாள்.

"ம... என்ன பணறது? எங்கண்ணன் செத்தாலும் ஒரு நல்லது கெட்டதுன்னா இந்தக் குடும்பத்திலே எனக்கும் பங்குண்டுல்லே! மதனி போனவரை போகட்டும். எம்மக மாடசாமிக்கு உம் பெண்ணை முடிச்சுப் புடலாம். பொட்டப்புள்ளைக்கு வெளி உத்தியோகம் என்னத்துக்கு!

நாளைக்கு ஏதுன்னா நாமயில்லே அடிச்சிக்கணும். இப்போ சொந்தமும் விட்டுப் போகாது பாரு."

"அத்தே உங்க நல்ல மனசுக்கு நன்றி! இருந்தாலும் எனக்குன்னு சில கடமைகள் இருக்கு. அதையெல்லாம் முடித்த பிறகுதான் கல்யாணம் எல்லாம். அதனால உங்க பிள்ளைக்கு வீட்டுக்குள்ளே இருக்கிற பொண்ணா பாருங்க."

"பாத்தியா மதனி இப்பவே எத்தனை இடக்கா பேசுறா சீக்கிரமா மசிய வைச்சு நல்ல முடிவைச் சொல்லு. நான் வர்றேன். வர்றேன்டீம்மா. ஆளுதான் வளர்ந்து இருக் காளே தவிர கொஞ்சங்கூட மட்டு மரியாதையே தெரி யலை!" - வாசலில் முணு முணுத்தபடி அவள் மறைய,

"என்னடாம்மா அத்தைக்கிட்டே போய் இப்படி பேசிட்டியே?"

"அட விடுங்கம்மா உங்களுக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. நீங்க எல்லாரையும் நல்லவங்களாவே பாக்குறீங்க? இப்போ இப்படி வாய் கிழியப் பேசறவங்க அன்றைக்கு அப்பா இறந்தப்போ அனாதையா நின்னோமே அப்போ ஏன் வரலை!"

"குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை ஒரு மொழி உண்டுடா. சரி அவங்களை விடு. அம்மா நான் கேட்கு றேன். உன் கல்யாணத்தை இந்த வருடமே முடித்து விடலாம்னு இருக்கிறேன். உனக்கும் வயசாகுது. என்னாலும் முன்னே மாதிரி முடியலை. நீயென்னடா சொல்றே?"

"இப்ப கல்யாணத்திற்கு என்னம்மா அவசரம்?"

''அம்மா உன்னை நம்பாம கேக்கறதா நினைக்காதே? உன் மனசில் யாராவது இருந்தால் சொல்லும்மா, அவரையே உனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்து விடுகிறேன். எனக்கு உன் சந்தோஷம்தான் முக்கியம்.''

அம்மா இப்படிப் பேசியது அனிதாவிற்கு வியப்பாகவே இருந்தது. எத்தனை சாங்கியம் சடங்கு பார்ப்பவள் அம்மா இத்தனை பக்குவமா என்று?

தாயை அமர வைத்து அவள் மடியில் சரிந்தாள். தாயின் மடிக்குதான் எத்தனை மகிமை, மனதில் மலையளவு சுமையிருப்பினும் பஞ்சாய் கரைக்கும் உணர்வு அன்னையின் மடிக்குத்தானே இருக்கிறது.

அம்மா இத்தனை பக்குவமானது மனதிற்கு நிம்மதி யளித்தாலும், அவள் நிலைமை சீராக இல்லாதபோது என்ன சொல்ல? நான் ஒருவரை மனதார விரும்புகிறேன். ஆனால் அவர் என்னைத்தான் விரும்புகிறாரா என்று தெரியவில்லை என்று சொன்னால் அம்மா சிரிக்க மாட்டார்களா?'' அப்படியெல்லாம் ஏதும் இல்லை'' என்று பொதுவாய் கூறி விட்டு மடியிலே புதைந்தாள்.

இங்கே,

சென்னையிலோ, தமிழரசனின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. அனிதாவை கண்ட நாளில் இருந்தே தன்னுள் பூத்த காதல் பூவை வளர்ப்பவன். அவளின் பார்வை இசைந்தாலும், தன் எண்ணத்தை சொல்லிடத் தயக்கம். அனிதாவின் மறுப்பை ஏற்கும் திறன் அவனிடம் இல்லையே!

நிதிலாவின் பிறந்த நாள் விழாவை ஒரு சாக்காக வைத்துக் கொண்டு தன் மனதில் உள்ளவைகளை

அவளிடம் கொட்டி விடலாம் என்றெண்ணிதான் அன்று அவளை அழைத்தான்.

அனிதா அழகுப் பதுமையாய் அல்லவா இருந்தாள். அந்த இரண்டு விழிகளில் அவனை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு, ஆனால் இடைப்பட்ட நேரத்தில் என்ன நடந் திருக்கும். எத்தனை கற்பனைகள் செய்து வைத்திருந் தான்.

திரும்பிச் செல்லும் போது தன் காதலைக் கூறி சம்மதம் தந்தபின். அந்த பட்டு கைகளில் முத்தமிட வேண்டும் எல்லாம் எதற்கும் இல்லாமல் ச்சே!

அன்று நிதிலாவின் விவகாரம் முடிந்த பின் அனி தாவை தேடி வந்தவனின் விழிகளில் பெரும் ஏமாற்றம். சுற்றிலும் தேடிவிட்டு, வாட்ச் மேனிடம் விசாரித்தால் ''அந்த அம்மா இப்போதான் போனாங்க'' என்றான்.

''யார்கூட?''

''தனியாதான் ஸார்! வேகமாய் நடந்து வந்து ஓடி அங்கிருந்த ஆட்டோவில் போயிட்டாங்க.'' அனிதாவைப் போய்ப் பார்க்க எண்ணியவனை நந்துவும் பெரியவரும் பிடித்துக் கொள்ள, அவன் அங்கிருந்து கிளம்ப இரவு 10 மணி ஆகி விட்டது. இதற்கு மேற்பட்டு அவளின் வீட் டிற்குப் போவது அத்தனை நன்றாயிராது என்றுணர்ந்து, வீட்டிற்குப் போய் விட்டான்.

மறுநாள் காலையில் இருந்து தொலைபேசிக்கு முயன்று கொண்டே இருந்தான் அழைப்பு ஏற்கப்படவே இல்லையென்றதும் பயமாகிப் போய்விட்டது. இரவு என்றும் பாராமல் வீட்டிற்குப் போய் இருக்க வேண்

டுமோ? என்ற நினைப்பில், உடனே வண்டியைக் கிளம்பி அனிதாவின் வீடு நோக்கித் திரும்பினான்.

ஆனால், அங்கேயும் பெருத்த ஏமாற்றம். தட்டிய கதவிற்குப் பின்னால் வேறொரு இளம் பெண் கண்களில் மிச்சமிருந்த உறக்கத்துடன் இருந்தாள்.

''மேடம் இங்கே அனிதான்னு?''

''என் தோழிதான் நீங்க?''

''நான் சரவணன். அனிதாவுடைய...!''

''ஓனர் வாங்க ஸார்! உட்காருங்க அவள் வழிவிட்டு, அவன் அமர இடமளித்தாள்.''

''மேடம் அவங்க?''

''நேற்று ஏதோ ஃபங்ஷன் போறதா சொன்னா. எனக்கு ஆஸ்பிட்டலில் நைட் டியூட்டிங்கிறதால நான் போயிட்டு காலையில்தான் வந்தேன். அவள் வீட்டிலே இல்லை. அம்மாவைப் பார்க்கணும் போல இருக்கு. ஊருக்குப் போறேன்னு சின்ன பேப்பரில் எழுதியிருந்தது. ஏன் ஸார் ஏதும் பிரச்சனையா?''

''இல்லே ஒரு முக்கியமான ஆபீஸ் பைல் சின்ன ஓர்க் தான் அனிதா இருந்தா நல்லாயிருக்குமின்னு தோணிச்சு அதான். அப்படியென்ன திடீர்னு அவங்க அம்மாவுடைய உடம்புக்கு ஏதும்...!''

''இல்லே ஸார் இவ கொஞ்சம் அம்மா பைத்தியம் உடனே போயிட்டா எனக்கு போன் பண்ணினா நான் உடனே உங்களை கூப்பிடச் சொல்றேன். ஏதாவது சாப்பிடுங்களேன்.''

''பரவாயில்லை...!''

''நோ நோ கண்டிப்பா சாப்பிடணும்'' உள்ளே சென்று இரண்டு ஆரஞ்சு பழச் சாற்றை கண்ணாடித் தம்ளரில் நிரப்பிக் கொண்டு வந்தாள்.

அதை சுவைத்தபடியே, ''மேடம் எங்கே ஓர்க் பண் றீங்க?''

''நான் பிரியா நர்சிங் ஹோமில் ஸ்டாஃப் நர்ஸ்ஸா இருக்கேன்.''

''ஸாரி நைட் டூட்டி முடிச்சிட்டு ரெஸ்ட் எடுத்திட்டு இருந்தவங்களை தொந்தரவு செய்திட்டேன்'' அவன் டம்ளரை டேபிளில் வைத்தபடி எழுந்தான்.

''எதையும் தொந்தரவா நினைக்க எனக்குத் தெரியாது ஸார்.''

''நர்ஸாச்சே. அன்பும் பொறுமையும் தானே நோயா ளிக்கு பாதி மருந்து. அனிதா வந்தவுடன் எனக்கு போன் பண்ணச் சொல்லுங்க மிஸ்.''

''அபிநயா என்றாள்.''

''வரேன்'' விடைபெற்று கிளம்பியவனை வேறு கோணத்தில் பார்த்தாள். அனிதாவின் சிறு பிரிவு கூட தாளாதது போல் பேசுகிறாரே என்று!

அதன் பின்னர் மேற்கொண்டு கழிந்த இரண்டு நாட் களும் சரவணனைப் பாடாய்படுத்தின. நேரில் சென்று விசாரித்ததோடு மூன்று முறை போனில் அபிநயாவிடம் விசாரித்தாகி விட்டது. இனி மேற்கொண்டு கூப்பிட்டால் அவளே தவறாக எண்ணக் கூடுமென்ற நினைப்பில் தவிப்போடு காத்திருந்தான்.

போய் வருவது பற்றி தோழியிடம் கூட சொல்லாமல் சென்றிருக்கிறாள் என்றால் காரணம் என்னவாக இருக்கும். ஒருவேளை நிதிலா என்னுடன் பேசிக் கொண்டு இருந்ததாலா, இல்லை அனிதாவை நான் தனித்து விட்டுச் சென்றதாலா, பல்வேறு யோசனைகளுக்கு இடையில் திடீரென்று மூளையில் உரைத்தது.

ஒருவேளை நந்தகுமார் ஏதேனும் துன்புறுத்தி விட்டிருப்பானோ அதனால்தான் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சென்று விட்டாயா அனும்மா... கடவுளே அது உண்மையென்றால் நீ எப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பாய்! சே! நான்தான் மடத்தனம் செய்து விட்டேன்.

உன் பட்டு கைகளை சிறை பிடித்து வைத்துக் கொண்டு, கருவண்டு விழிகளில் என் இமைகளை இணைத்து என் அன்பை, நேசத்தை வெளிப்படுத்தி உன் முகம் சிவக்கும் அழகைப் பார்க்க வேண்டுமென்று துடித்தேனே! எங்கிருந்தாலும் சீக்கிரம் வந்து விடேன் கண்மணி என்று மனதிற்குள்ளேயே புலம்பினான் சரவணன்.

7

காற்றின் வெள்ளைத் தாளில் உன் விரலால் நீ வரைந்த ஓவியம் நட்சத்திரம்! வெண்ணிற மேகப் பெட்டிக்குள் ஆடையில்லாப் பெண்ணாய் அழகிய

நிலவு! கன்னமிடத் துடித்தேன் கண்ணில் காதல் குழைத்து வெயிலாய் மாறி சுட்டெரித்தான் பகலில் சூரியன்.

''என்ன அனிதா? நீ பாட்டுக்கு சொல்லாம கொள்ளாம ஊருக்குப் போயிட்டே? அப்படியென்ன அவசரம்? அம்மாவுக்கு...''

''நல்லாயிருக்காங்க அபி! என்னமோ திடீர்னு அம்மாவைப் பார்க்கணுமின்னு தோணுச்சி. அதான் உன்கிட்டகூட சொல்லாம உடனே கிளம்பிட்டேன் சாரிடா.''

''இந்த சாரியை உங்க சரவணன்கிட்டே சொல்லு!'' அனிதா புரியாமல் பார்த்தாள்.

''நீ கிளம்பிப் போன இரண்டு நாளும் என்னைவிட அவர்தான் துடிச்சுப் போயிட்டார். மூணு தடவைக்கு மேல போன், இவ்வளவு ஏன்? நேரிலேயே வந்திட்டாரு?''

அனிதாவிற்குள் துணுக்குற்றது. அன்று சொல்லாமல் என்னைத் தனித்து விட்டு சென்றதைப் பற்றி பேசவா? எப்படியாகிலும் நந்துவால் தனக்கு ஏற்பட்ட வலிக்கு இவர்தானே காரணம்? இப்போதென்ன புதிதாக அக்கறை?

அபிநயா தோழியின் முகத்தையே உற்று நோக்கினாள். ''என்ன அனிதா நான் பேசிகிட்டு இருக்கேன் நீ வேற எதையோ யோசிக்கிற மாதிரி தெரியுது?''

''இல்லே! ஏதாவது முக்கியமான வேலையா இருக்கும்?''

''எனக்கென்னமோ வேலைக்காக?''

உன்னைக் கூப்பிட்டா மாதிரி தெரியலை?''

''பின்னே? நீ எப்போ திரும்பி வருவேன்னு தெரியாதுன்னு சொன்னதும் அவர் முகம் ரொம்பவே சுருங்கிப் போச்சு. என்னடிம்மா விஷயம்?''

''நீ வேற அபி அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை.'' தோழியிடம் மேற்கொண்டு பேசுவதைத் தவிர்க்க வேகமாய் குளியலறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

அபிக்கு இரவு ஷிப்ட் என்பதால் பகல் முழுக்க வீட்டில்தான் இருப்பாள், தான் இருக்கும் மனநிலையில் ஏதாவது உளறி வைத்து விட்டால், இங்கு இருப்பதற்கு பேசாமல் ஆபீஸ்க்கே போய் விடலாம் என்று கிளம்பினாள்.

''என்ன அது? இப்பத்தானே ஊரிலிருந்து வந்தே! களைப்பு தீர ஒரு நாள் ரெஸ்ட் எடுத்திட்டு நாளைக்குப் போகலாமே!''

''நானென்ன நடந்தா வந்தேன். ட்ரைனில்தானே! இட்ஸ் ஓகே. வரட்டுமா.''

''உப்புமா பண்ணியிருக்கேன் சாப்பிட்டு போ'' பீங்கான் தட்டில் வைக்கப்பட்ட இரண்டு கரண்டி உப்புமாவை, ஒரு டம்ளர் தண்ணீரையும் அவசரமாய் பருகி விட்டு ஓடினாள். மனதிற்குள் ஆயிரம் சமாதானங்கள் சொன்னாலும், முதலில் சரவணனின் முகம் பார்த்தாலும் தேவலாம் போல் இருந்தது.

அவள் ஒருவித பதட்டத்துடனே அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்தாள். எதிர்ப்பட்ட இளங்கோவைப் பார்த்து மெல்லப் புன்னகைத்தாள்.

''என்ன மேடம் ஆளையும் காணோம்? அட்ரஸையும் காணோம்.''

''ஊருக்குப் போயிருந்தேன். ஸார் இருக்காரா?''

''ரூமில்தான் இருக்கார்.'' அனிதா இளங்கோவை தாண்டி நடந்தாள். அறைக்கதவை திறந்து உள்ளே நுழைந்ததும், கையிலிருந்த ரிசீவரை நழுவவிட்டான் சரவணன். பின் சுதாரித்து உடனே லைனை கட் பண்ணி விட்டான். ''வாங்க அனு! ப்ளீஸ் பி சீட்டட்.''

''தாங்க்ஸ். சில நிமிடங்கள் இருவருக்கும் பேச்சு வரவில்லை.''

''என்னாச்சு அனு? உடம்புக்கு ஏதும்?''

''அம்மாவைப் பார்க்கணும் போல் இருந்தது. அதான் உடனே?! ஸாரி ஸார். இன்பார்ம் பண்ண முடியலை.''

''நீங்க வீட்டுக்கு வந்ததா அபி சொன்னா?''

''ஆமாம், அன்னைக்கு விருந்துக்கு வந்திட்டு உடனே கிளம்பிட்டீங்க. ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லாம அதனால தான்.''

ஆக, குற்ற உணர்வில்தான் தேடி வந்திருக்கிறான். அக்கறையில் இல்லை என்றதும், சரவணனைக் கண்டதும் இளகிய மனம் இப்போது இறுகியது.

''என்னுடன் வர பிடிக்கவில்லையென்றால் சொல்லியிருக்கலாமே? இப்படி சொல்லாமல் போவதுதான் நாகரீகமா?''

''யாரும் அறியா இடத்தில் இன்னொரு பெண்ணை கண்டவுடன் என்னை அம்போ என்று விட்டவர் நாகரீகம் பற்றி பேசுவது வேடிக்கைதான்.''

''அனுமதி கேட்டுத்தானே போனேன்.''

''அங்கு எனக்கு ஏதாவது நேர்ந்திருந்தால்.. தனித்துப் பேசும் அளவிற்கு ஆள் உண்டென்றால் என்னையேன் அழைத்துப் போக வேண்டும்?''

''ஏதும் பிரச்சனையா?''

''ம்.. எனக்கு பயங்கரமான தலைவலி, சொல்லி விட்டுப் போக நீங்களும் அச்சமயம் என் அருகில் இல் லையே?'' அவள் குரலில் ஏளனம் நிறைந்திருந்தது.

''அனு..! நான் ஏதும் உங்களிடம் தவறாக நடந்து கொண்டேனா?''

''அதெல்லாம் இல்லை நிஜமாகவே எனக்கு தலை வலிதான். அதோடு அம்மாவையும் பார்க்க வேண்டு மென்று தோன்றியதால் அவசரமாய் போக வேண்டிய தாகப் போய்விட்டது.''

''உங்களுடைய தலைவலிக்கு காரணம் தெரிகிறது. ஆனால், அது நந்தகுமாரால் விளைந்ததா அல்லது நிதிலாவுடன் நான் சென்றதாலா என்றுதான் புரிய வில்லை!''

''நிதிலா உங்கள் நண்பரின் தங்கை. அவருடன் நீங்கள் பேசுவதால் எனக்கு ஏன் கோபம் வரவேண்டும்? அதுவும் நெடுநாள் பழகியவர் தனிமையில் இருக்க மூணாம் மனுஷியாய் நான் ஏன்?''

அவளை நோக்கி கையமர்த்தினான் சரவணன். ''அனு..! அன்று விருந்தில் நந்து உங்களிடம் ஏதும் தவறாக நடந்து கொண்டானா?'' அழுத்தமான கேள்வி யெழுப்பினான்.

''வீணாக எதையும் கற்பனை செய்ய வேண்டாம். எனக்கு உடம்பு சரியில்லை. என் அறைக்குப் போகலாமா ஸார்.''

அவள் சட்டென்று பேச்சை துண்டித்து விட்டதால் அவனால் ஏதும் பேசமுடியவில்லை.

இறுகிய முகத்துடன் ''ரஞ்சன் ஸாரிஸுக்கு கொட் டேஷன் அனுப்பிடுங்க. அவங்க மெயில் அட்ரஸ் இந்த டைரியில் இருக்கு. அவுட் லைனா நிறுத்தின டிஸைன்ஸை வரைஞ்சிடுங்க. நீங்க போகலாம்'' என்றான்.

''எஸ் ஸார்'' அவளும் வேகமாய் வெளியேற, சரவணனின் மனம் கனத்தது. என் மனதில் உள்ளதை நான் உன்னிடம் சொல்லவே முடியாதா? இந்த உன் கோபம் எப்போது தீரும். பெருமூச்சுடன் அடுத்த வேலையைத் துவங்கினாள்.

எந்தவொரு கம்பீரமான ஆண் மகனையும் காதல் கோழையாக்கி விடுகிறதே! மனம் விரும்பியவளின் முகம் திருப்புதலை தாங்க முடியாமல் தவிக்கிறான் ஆண்மகன். காதல் தாக்கமும், ஏக்கமும் பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல ஆண்களுக்கும்தான்.

பெண்ணின் அன்பும், அரவணைப்பும் கிடைக்கும் எந்த ஆண்மகனும் குழந்தையாகிப் போகிறான். அவள் அருகாமைக்கு ஏங்குகிறான்.

வழக்கமான பெண் பார்க்கும் படலமாய் இல்லாமல் அழகான இரு குடும்பங்களின் சந்திப்பாய் இருந்தது. நிதிலா, அர்ஜுனின் நிச்சயம் ஒரு பெரிய ஹோட்டலின் ஹாலில் நடந்தது.

இரண்டு குடும்பங்களும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து மனம்விட்டுப் பேசிக் கொண்டனர்.

''ஏய்! என்னவோ நீ ரொம்ப பயந்தியே! பார்த்தியா நம்ம இரண்டு பேமிலியும் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சிட்டாங்க.''

''பின்னே! என்னை மாதிரி அழகான பொண்ணை மருமகளா ஏத்துக்க யாருக்கு கசக்கும். அதிலும், இருந்திருந்து நம்ம பையனுக்குப் போய் இத்தனை அழகானப் பொண்ணான்னு?''

''ஏய்.. யாரை..?'' அவளின் காதைப்பிடித்து திருகினான்.

நிதிலாவின் தந்தை பெருமிதத்தோடு அதைக் கண்டார்.

''ரொம்ப நாளைக்குப் பிறகு என் மனது நிறைந்திருக்கிறது சம்பந்தி.''

''அய்யா நீங்க பெரிய இடம், அர்ஜுன் நிதிலாவை காதலிக்கிறான்னு சொன்னதும், நான் உடனே பயந்தேன். எங்களுக்கு இருக்கிறது ஒரே பிள்ளை, இந்த கல்யாணம் நடக்கலைன்னா அவன் என்ன ஆவானோன்னு நான் கவலைப்பட்டேன்.''

''பணம் எனக்கு பலதலைமுறைக்கு இருக்கிறது. ஆனால், சராசரி மனிதர்களுக்கு கிடைக்கும் நிம்மதி கூட எங்களுக்கு இல்லை. எம்மகள் இத்தனை சந்தோஷம் அடைந்ததை நான் இன்றுதான் பார்க்கிறேன். இது எப்போதும் நிலைக்கும் என்று இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.''

''கண்டிப்பா சம்பந்தி.'' அர்ஜுனின் தந்தை பெரியவரின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

''அப்பா பேச்சோட முடிச்சிடாதீங்க. விருந்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன்.''

''வாப்பா சரவணா. சம்பந்தி எனக்கு இரண்டு மகன்கள் இவன் ரொம்பவும் பொறுப்பானவன்.''

''தெரியும் அர்ஜுன் சொல்லியிருக்கான். இவர் முயற்சியால்தான் இந்த கல்யாணமே நிச்சயமாச்சின்னு.''

''தங்கமான பையன்.''

''என்னைப் பாராட்டியது போதும் வாங்க சாப்பிட போகலாம்.''

உணவு முடித்து திருமணத் தேதியும் குறித்துவிட்டு, அர்ஜுனின் குடும்பம் விடைபெற்று கிளம்பிட, நிதிலா சரவணனிடம் வந்தாள். ''தேங்க்ஸ் அண்ணா.''

''ஏய்! வாலு இது என் தங்கைக்காக நான் செய்தது. இதுக்குப் போய் நன்றி சொல்கிறாயே?''

''சாரி அண்ணா. ஆமா அனிதாகிட்டே பேசினீங்களா?''

''எங்கே? அன்னைக்கு விழாவில் இருந்து கிளம்பி போனவள் இரண்டு நாளா ஆபீஸுக்கே வரலை. அவ வீட்லே போய் பார்த்தா அபின்னு அவளோட பிரண்ட் விவரம் சொன்னா.''

''அப்புறம்..!''

''கதையா கேக்குறே? மேடம் என் மேல பயங்கரமான கோபத்திலே இருக்காங்க.''

''அது ஏன்னு நான் சொல்லவா?''

''சொல்லேன்.''

''அன்னைக்கு அவங்களை விட்டுட்டு என் கூட வந்திட்டீங்க இல்லே!''

''ஒரு சின்ன விஷயம் இதுக்கு போயா இவ்வளவு கோபம். நல்ல பொண்களாப்பா.''

''அண்ணா எதை வேணான்னாலும், நாங்கள் விட்டு தருவோம். மனதுக்கு பிடிச்ச ஆண்மகனோட யாராவது ஒரு பொண்ணு நெருக்கமா இருந்தா தாங்கவே முடியாது.''

''என்ன லாஜீக்கோ!''

''அனிதாவே பரவாயில்லைண்ணா இதுவே, அர்ஜூன் கூட யாராவது ஒரு பொண்ணு பேசி இருந்தா அவனும் காலி அந்தப் பொண்ணும் காலி.''

''நிஜமாவே அர்ஜூன் ரொம்பப் பாவம்தான்.''

''அதை விடுங்க முதல்ல போய் அனிதாவை சமாதானப் படுத்துங்க. நானும் வந்து பாக்குறேன்.'' சரவணன் அங் கிருந்து அனிதாவை எப்படி இயல்பு நிலைக்கு திருப் புவது என்ற நினைப்பிலேயே கிளம்பினான்.

8

''அனிதா ஒரு டென் மினிட்ஸ் என்னோட கேபி னுக்கு வரமுடியுமா?''

''யெஸ் சார்.''

''தேங்க்ஸ்'' இண்டர்காமை அதனிடத்தில் பொருத்தி விட்டு காத்திருந்தான்.

''என்னவாக இருக்கும்?'' அன்றைய தின பேச்சிற்குப் பிறகு சரவணன் அலுவலக விஷயத்தைத் தவிர வேறு எதையும் பேசவே இல்லை. அதுவும் இண்டர்காமில் மட்டுமே பேசினான்.

நான்கு தினங்களாய் அவனிடம் பேசாதது கஷ்டமாய் இருந்தபோதும், சரவணனின் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை அறியாமல் எப்படி இலகுவாய் பேசமுடியும். ஒருவேளை அவள் எண்ணியது உண்மையானால், இவள் ஒதுங்க வேண்டியதுதானே முறை.

ஏதேதோ எண்ணங்களோடு அவள் அனுமதி கேட்டு உள்ளே நுழைய, அங்கு அவளிற்கு முன்னாலேயே நிதிலா வந்து இருப்பதைக் கண்டு சுரத்தில்லாமல் போனது அகமும், புறமும்.

நிதிலாவை இதுவரை அனிதா அலுவலகத்தில் பார்த்தது இல்லை. வழக்கத்திற்கு மாறாக அவள் வந்திருப் பதும், சரவணனின் முகத்தில் என்றுமில்லாமல் தோன் றிய மகிழ்வும் இவளைக் கலங்கடித்தன.

மூவரும் சில விநாடிகள் மௌனத்தின் பிடியில் சிக்கி இருந்தனர். நிதிலாவே அதைக் கலைத்தாள்.

''என்ன அனிதா என் பார்த்டேக்கு வந்திட்டு சாப்பிடா மயே கிளம்பிட்டீங்க?''

''எனக்கு உடம்பு சரியில்லை அதனாலதான். நானில்லை என்றால் என்ன? விழா நல்லபடியாய் நடந்தது இல் லையா?''

''எல்லாம் இவரின் தயவில்!'' நிதிலா சரவணனைக் கைகாட்டினாள்.

''ஸார்! எதற்காக என்னைக் கூப்பிட்டீர்கள். வேலையிருக்கிறது சொன்னால் சீக்கிரம் போவேன்.''

''ஏன்? போவதிலேயே குறியாய் இருக்கிறீர்கள்?''

''இலேசாய் தலைவலி.''

''ரொம்பவும் அதிகமோ?''

''இப்போதானே வந்து இருக்கு. இனிமேல்தான் தெரியும்'' என்றாள் அனிதா.

நிதிலா சரவணனைப் பார்த்து அனிதாவின் ''தலைவலியே நான்தான்'' என்றாள், அடிக்குரலில்!

எவ்வளவு திறமையான, படித்த பெண்ணாக இருந்தாலும், தான் நேசிக்கும் ஆணை வேறு பெண் உரிமை கொண்டாடினால் பொறாமையும், கோபமும் வருவது இயல்புதானே அந்த நிலையில்தான் இப்போது அனிதாவும் இருந்தாள். அவர்களின் வேடிக்கையான பேச்சுகளை ரசிக்கும் மனநிலை அவளிடம் இல்லை.

''அனிதா அடிக்கடி தலைவலின்னா முதல்ல செக் பண்ணியே ஆகனும் இவர்க்கு கூட நிறைய ஸ்பெஷலிஸ்ட் எல்லாம் தெரியுமே!''

''உங்க அக்கறைக்கு நன்றி நான் வாறேன் சார். நீங்க பேசி முடித்த பிறகு என்னைக் கூப்பிடுங்க!''

''நிதிலா உங்ககிட்டே ஏதோ பேசணுமாம்'' சரவணன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

''அனிதா எனக்கு கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகி இருக்கு. நீங்கள் கட்டாயம் வரவேண்டும்'' என்று பத்திரிகையை

நீட்டினாள். நிதிலா நீட்டிய பத்திரிகையை கைகள் நடுங்கிட வாங்கினாள். அதில் அர்ஜுன், நிதிலா இருவரும் புன்னகை முகங்களாய். அனிதாவிற்கு பனிமழையில் நனைவது போல் உள்ளம் குளிர்ந்தது.

பிரகாசமான முகத்துடன் நிதிலாவின் கைகளைப் பற்றி ''வாழ்த்துக்கள்'' என்றாள்.

''இன்பேக்ட், எங்க கல்யாணம் நடக்கக் காரணமே சரண் அண்ணாதான். நானும் அர்ஜுனும் லவ்வர்ஸ். லவ்வை வீட்டிலே சொல்ல பயம், அர்ஜுன் வீட்டிலே நெருக்கடி வேற, உண்மை தெரிஞ்ச நந்து அண்ணா ஒரே கூச்சல். அப்புறம் சரவணன் அண்ணா பேசி சமாதானப்படுத்தினார்.''

''என் பார்த்டே அன்னைக்கு, இவரை இழுத்துப் போனதற்கு காரணமே அதுதான். எனிவே உங்களுக்கும் நன்றி சொல்லணும்.''

''சரி அனிதா இன்னும் நிறைய ப்ரெண்ட்ஸுக்கு இன்விடேஷன் தரணும். நானே வந்து பர்சனல்லா இன்வைட் பண்ணயிருக்கேன். எவ்வளவு தலைவலியா இருந்தாலும் அவசியம் கல்யாணத்திற்கு வரணும்.''

''கண்டிப்பா.''

நிதிலா இருவரிடமும் விடைபெற்று கிளம்பிட, அனிதாவும் அவளோடயே நடந்தாள்.

''ஸாரி நிதிலா நான் வேற ஏதோ நினைப்பிலே, உங்களை தப்பா நினைச்சுகிட்டு..!'' வார்த்தைகள் வெளி வராமல் திணறினாள் அனிதா.

''இட்ஸ் ஒகேம்மா! இந்த வெறுப்புக்கும், கோபத்திற்கும் காரணம், காதல்.''

''இல்லே...''

''பாம்பின் கால் பாம்பறியும் அனிதா. நீங்கள் சரவணன் அண்ணாவைப் பார்க்கும் பார்வையிலேயே நான் கண்டுபிடித்து விட்டேன். அண்ணனுக்கும் உங்க மேல இஷ்டம்தான். ஆனா சொல்ல பயம், நீங்க இல்லாத இரண்டு நாளில் ரொம்பவே தவிச்சுப் போயிட்டார். உங்களுக்கும் அதே தவிப்பு இருந்திருக்கும் இல்லையா?''

அனிதா புன்னகையோடு தலைகுனிந்தாள்.

நிதிலா காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, ''உங்களுக்கு தலைவலி என்று யாருமே இல்லை ஆல் தி பெஸ்ட்'' அவள் கிளம்பிட, இவளின் மனதில் உற்சாக ஊற்று பொங்கியது. உடனேயே போய் சரவணனிடம் நிற்க வேண்டும் போல் மனம் துடித்தது.

ஆனால், துடுக்காக நிறைய வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டாளே இப்போது போய் இதமாய் பேசினால் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார் எனும் நினைப்பில் மெதுவாய் தன் அறைக்குள் சென்று நுழைந்து கொண்டாள் அனிதா.

சில நாட்கள் கண்ணாமூச்சு காட்டியபடி ஓடின. இருவரும் தத்தம் வேலைகளில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். அனிதா, நிதிலா திருமணத்திற்கென ஸ்பெஷலான ஒரு புடவையை டிஸைன் செய்து இருந்தாள். அந்த டிஸைனை புடவையாய் மாற்றவே மெனக்கெட்டு கோயமுத்தூர் வரை சென்று வந்தான் சரவணன்.

வேலை முடித்து கிளம்பும் சமயம் சரவணனைக் காணாமல் இரண்டு நாட்களாக எந்த வேலையும் சரியாய் ஓடவில்லை, இதை எப்படி சரவணனிடம் சொல்வது என்று யோசித்தபடியே அறையைப் பூட்டிவிட்டு வெளியே வந்தவள். சரவணனின் அறையில் விளக்கு எரிந்ததைக் கண்டு ஆர்வத்துடன் வேகமாய் கதவைத் திறந்தாள். உடனே புகை நாசியைத் தாக்கியது.

உள்ளே நந்தகுமார். எடுத்து வைத்த கால்களை உடனேயே பின்னுக்கு இழுத்தாள்.

''சரவணன் இருப்பான்னு நினைச்சியா? நானும் உனக்கு ஒரு முதலாளிதான் உள்ளே வா! கர்ணகுரூரமாய் ஒலித்தது அவனின் குரல். வா நான் ஒண்ணும் உன்னைக் கடிச்சுத் தின்னுட மாட்டேன்.''

அதற்கு மேலும் வெளியே நின்றால், நன்றாய் இராது என்று கதவை அகலமாக திறந்து விட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். ''ஸார்...''

''வேலையெல்லாம் ஒழுங்கா நடக்குதா.''

''எஸ் ஸார்.''

''அனிதா! எனக்கு சுத்தி வளைச்சு பேசத் தெரியாது. உன்னைப் பார்த்த நாளலே இருந்தே நான் ரொம்ப டிஸ்டர்ப்பா இருக்கேன். நான் உன்னை நெருங்க நெருங்க நீ என்னை விட்டு விலகி விலகிப் போகிறாய். நீ எனக்கு வேணும் அனிதா. சொல் உனக்கு என்ன வேணும். பணமா, நகையா இல்லே வேற ஏதாவது?''

''ஸார். நான் உங்க ஸ்டாப். நீங்க என் பாஸ் இதைத் தவிர உங்களுக்கும், எனக்கும் எந்த வித ரிலேஷன் ஷிப்பும் இல்லை. அப்ஷியலா இருந்தா பேசுங்க. நான் எப்போதும் அமைதியா இருக்க மாட்டேன்.''

''மிரட்டுறீயா? எனக்கு யார்கிட்டேயும், எதுக்காகவும் கெஞ்சிப் பழக்கம் இல்லை. சம்மதிச்சா உனக்கு எல்லா நல்லதும் உடனே கிடைக்கும்.''

''பேரம் பேசுறீங்களா? நீங்க தூக்கிப் போடறதை பொறுக்கி சாப்பிடற பொம்பிளை நான் இல்லை. அதுக்கு வேற ஆளைப் பாருங்க. பெண்களுக்கும் மனசு இருக்கு. அதைப் புரிஞ்சுகிட்டு நடக்கிற வழியப் பாருங்க.''

கோபமாய் பேசிவிட்டு திரும்பியவள் ஒரு கணம் நின்று. ''என்கிட்டே இந்த மாதிரி மிஸ்பிகேஹ் பண்றது இதுவே கடைசியா இருக்கட்டும். இனிமேல் இப்படி நடந்தா அசிங்கமாயிடும்'' பேசிவிட்டு அவள் வெளியேற,

நந்தகுமார், தன் கையில் இருந்த சிகரெட்டை கோபமாய் தூக்கியெறிந்தான். ''உன்னை விட மாட்டேன்டி. என்னையா கேவலமாப் பேசுறே? நான் நினைச்சா உன்னை எப்படி கதறவைப்பேன் தெரியுமா?''

''போடி போடி இதே இடத்திலே என் முன்னாடி உன்னை மண்டி போட்டு கெஞ்ச வைக்கிறேன் பாரு'' குரோதத்துடன் சிரித்தான் நந்தகுமார்.

கோபத்தில் அனிதாவின் உடல் நடுங்கியது. எத்தனை திமிர், இவன் கூப்பிட்டால் உடனே போயிடணுமா, பணம் வேணுமா நகை வேணுமான்னு பேரம் பேசுறானா? ஏதோ துக்கத்தில் இப்படி ஆயிட்டான்னு நினைச்சா? ராஸ்கல் இவனோட வேலையே இதுதான் போல.

போயும் போயும் இவன்தானா நண்பனா கிடைச்சான் சரவணனுக்கு! இரண்டுமுறை அவனுக்குப் பயந்து ஒதுங்கியதால், ரொம்பவும் சீப்பா நினைச்சிட்டான் போல! இனி மானமுள்ளவனா இருந்தால் இனி என் பக்கம் வரவே

மாட்டான். அப்படியும் அனிதாவுக்கு ரொம்பவே ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

நானா இத்தனை கோபமாய் பேசியது, வியப்பாய் இருந்தது. தன் உடைமைக்கும், மானத்திற்கும் ஆபத்து என்றால் ஒரு சிறு பூனை கூட எதிர்க்குமாம்? அப்படி இருக்கையில் ஆறறிவு உள்ள மனிதன் எம்மாத்திரம். யோசித்தபடியே வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

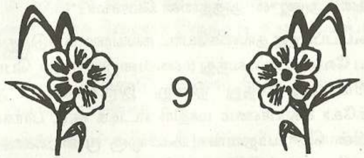

9

சொன்னாற் போலவே நிதிலாவின் திருமண வைபவம் சிறப்பாய் நடைபெற்றது. அனிதாவை எங்கும் நகர விடாமல் அருகிலேயே நிறுத்திக் கொண்டான். சரவணன் அங்குமிங்கும் அலைந்து மற்ற வேலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டாலும், பார்வை மட்டும் இவளைத் தொட்டுத் தொட்டுச் சென்றது. இரு குடும்பத்தினருக்கு மட்டும் இரவு விருந்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. வெளியாட்கள் யாருமில்லை, அனிதாவும், இளங்கோவும் மட்டுமே அழைக்கப்பட்டு இருந்தனர்.

இளங்கோ நிலாவைக் காரணம் காட்டி விலகிட அனிதாவை அருகிலே இருங்க, என்று கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் நிதிலா.

உடல் கண்ணாடியாய்த் தெரியும்படி மெல்லிய பட்டுச் சேலை அதற்கேற்றாப் போல் சோளி, உறுத்தாத

மெல்லிய நகைகள், தலைநிறைய மணம் வீசும் மல்லிகை குதூகலமாய் அங்குமிங்கும் அசைந்தன.

''நிதிலா இப்போ நீ ரொம்ப அழகா இருக்கே அர்ஜூன் பார்த்தா விழுந்திடுவார்.''

''போங்க அனிதா நானே தன்னாலே பயந்து போய் இருக்கேன்.''

''ஏன்? அர்ஜூன் அத்தனை மோசமா?''

''கூடப்பிறந்த தங்கையோட கல்யாணம் எடுத்துக்கட்டி செய்ய வேண்டாம். வந்து மணவறையில் ஒரு பொம்மை மாதிரியாவது வந்து நின்று இருக்கலாம். ஆனா, யாருக்கோ கல்யாணம் மாதிரி எட்டிக் கூட பார்க்கலை. முன்பின் தெரியாதவங்க கூட ஒரு முறைக்காக விஷ் பண்றாங்க. ஆனா நந்து அண்ணா எட்டிக் கூடப் பார்க்கலை. அதே மனசுக்கு கஷ்டமாயிருக்கு.''

''விடு அனிதா. சிலரோட குணம் அப்படி. உனக்கு தான் அண்ணனுக்கு அண்ணனா சரவணன் இருந்தாரே.''

''நிஜம்தான் எத்தனை உயர்ந்த குணம் தெரியுமா அனிதா அவருக்கு. தங்கமான மனிதர். அவருடைய மனசுல உள்ள ஆசை கண்டிப்பா நிறைவேறும் அனிதா. உங்களுக்கு இஷ்டம்தானே.''

''ம....!''

''பின்னேயேன் தள்ளிப் போடறீங்க?''

''அவர்தானே முதலில் சொல்லணும்.''

''ஓஹோ..'' அவர்கள் பேசியபடி இருக்கும் போதே அர்ஜூனின் அம்மா வந்து ''தயாராம்மா'' என்றாள்.

''ம்...எப்பவோ ரெடி!'' அனிதா குறும்புடன் சொல்ல, நிதிலா பெரியவளின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள்.

''என் ஆசி உனக்கு எப்பவுமே உண்டும்மா. உங்க வாழ்க்கை அமோகமா தொடர வாழ்த்துக்கள்.'' இருவரும் சேர்ந்து அவளை கொண்டு சென்று அறைவாசலில் விட்டுவிட்டு வந்தவளை பெரியவர் அழைத்தார்.

''நீயும் வந்து விழாவை நல்லபடியாய் நடத்தித் தந்ததற்கு நன்றி. மனசு நிறைவா இருந்தது. உனக்கெப்பம்மா கல்யாணம்?''

அவள் வெட்கத்தோடு அருகில் நின்ற சரவணனை மயக்கப் பார்வைப் பார்க்க,

''பாரும்மா நேரமாயிடுச்சு நீ தனியா போக வேண்டாம் சரவணா அனிதாவை வீட்டில் விட்டுடுப்பா.''

''சரிப்பா அப்போ நானும் அப்போ கிளம்பறேன்'' அவனும் விடைபெற்று நடக்க அனிதாவும் நடந்தாள்.

வீட்டைக் கடந்து கார்டனில் நடந்தார்கள். பட்டு சேலையின் சரசரக்கும் ஒலி மல்லிகையின் மணம் நாசியை வருடியது. ஆனால், சரவணனோ ஏதும் பேசாமல் நடந்து வந்தான். மெல்லிய கொலுசொலி மட்டும் சங்கீதமாய் கேட்டது. முதன்முதலில் அவளை ரசிக்க வைத்ததே இந்த கொலுசொலிதானே, திடீரென சப்தம் நின்றுவிட,

திரும்பினான் சரவணன். அனிதா ஒற்றை காலைத் தூக்குவதும் புடவையை சீராக்குவதும் மீண்டும் காலைத் தூக்குவதுமாய் இருக்க,

''என்ன அனு! என்கூட வரமாட்டேன்னு ஒற்றைக் காலில் நிக்குறீங்க?''

''நீங்க வேற ஸார்? நானே கொலுசு புடவையில் மாட்டு தேன்னு கவலைப்படறேன்'' அவள் தடுமாற இவன் தோளைப் பற்றினான்.

''பார்த்து,'' புடவையை கொலுசின் பிடியில் இருந்து எடுத்துவிட்டவனின் விழிகள் சந்தோசித்தன. நிதிலாவின் பிறந்தநாளன்று அனிதாவிற்கு தந்த கொலுசு அது. ஏதும் பேசத் தோன்றாமல் மெல்ல நடந்தான்.

அவளாலும் ஏதும் பேச இயலவில்லை. ஆனாலும் அடிக்கடி ஆழமாய் பார்த்த இருவரின் கண்களும் கதை பேசின.

''நன்றி ஸார்'' என்றாள்.

காரை ஸ்டார்ட் செய்து செலுத்தியபடியே புரியாமல் பார்த்தான்.

''நிதிலாவோட கல்யாணத்தை இத்தனை சிறப்பாய் எடுத்து நடத்தியதற்கு! அவளுக்கு ரொம்பவே சந் தோஷம்.''

''கல்யாணமே இனிப்புதான். அதிலும், காதல் கல் யாணம் எத்தனை இனிப்பு. அதை எல்லாம் அனுபவிக்க புண்ணியம் பண்ணனும் போல இருக்கு. நானும் எவ் வளவோ ட்ரை பண்றேன் ஆனா முடியலை.''

''நந்து ஸார் வரலைன்னு கவலை நித்திக்கு!''

''கூடப்பிறந்த அண்ணன் பட்டும்படாம இப்படி விலகி இருந்தா யாருக்குத்தான் கவலை இல்லாம இருக்கும். நானும் எத்தனையோ தடவை சொல்லிட் டேன். கேட்டால்தானே! நடவடிக்கைகள் தவறை திருத்தலாம். ஆனா குணத்தை மாற்ற முடியாது அனு!''

''என்ன மனுஷன் ஸார் இவர்? பெற்ற தகப்பனின் பாசத்தை புரிஞ்சுக்கலை. கூடப் பிறந்த தங்கையின் அன்பை உணரலே? தான் நினைப்பதுதான் சரி, தான் செய்வதுதான் சரின்னு தனக்கென வாழ்றதுலே என்ன சந்தோஷம் கிடைச்சிடப் போகுது. இப்படிப்பட்ட ஒருத்தருக்கு நீங்க நண்பரா இருப்பதுதான் என்னால ஜீரணிக்கவே முடியலை.''

''இதெப்படி கமெண்டா, குட்டா?''

''ம்... பாராட்டு..!''

''அனு! ஒரு மனுஷன் நல்ல நிலையில் இருக்கும் போது கூட இருந்துட்டு, அவன் கஷ்டப்படும் போது விலகுவது நட்பா. நந்து திருந்துவாங்கிற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு.''

அதன் பிறகு வேறெதுவும் பேசவில்லை அனிதா. நந்துவைப் பற்றி மேலும் பேசவே பிடிக்கலை.

அதற்குள் வீடும் வந்து விட இறங்கியவள் சரவண னின் முகம் நோக்கினாள். இமைக்கத் துவங்கினால் கூட எங்கே எதிரில் இருப்பவரின் இன்முகம் மறைந்திடுமோ யென்று! விழிகள் ஒன்றோடொன்று பேசின! கண்கள் கவிதை பாடின.

உனை நேரில் காணா நேரம் ஆயிரம் வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் இந்த உதடுகள் அருகில் இருக்கும் நேரம் அரை வார்த்தை பேசக் கூடத் தயங்குகிறது. அகலாத விழி களால் வருகிறேன் என்று சமிக்ஞை செய்து வண்டியைக் கிளப்பினான்.

ஏக்கம் பொழிந்த பார்வை, தயங்கிய நடை, ஏனிது? நான் உன்னவள் இல்லையா? நான் கேட்டு ரசித்த

அனைத்து வரிகளும் உன்னைப் பார்த்ததும் மெய்யாய் போனதாய் உணர்வு. உனைக் கடக்கும் சமயம் ஏதாவது பேச மனம் விரும்பும். ஆனால் விழிகளில் நுழைந்து இதயத்தை துளைக்கும் அந்தப் பார்வையில் சகலமும் மறந்துவிடுமே!

படுக்கையில் விழுந்தாள். சரவணனின் அந்த பார்வைகள் மலர் தூவுவதைப் போல் இனித்தது. சரவணனும் அதே நினைவில்தான் இருந்தான். அவளாகவே வந்து பேசினாள். நான் வாங்கித் தந்த கொலுசு வேறு, எத்தனையோ விஷயங்களை அழகாக பேசும் நான்!

அனுவிடம் என் காதலைச் சொல்லிட மட்டும் ஏன் தயங்குகிறேன். அவளின் கண்களைக் கண்டதுமே எல்லாமே மறந்து விடுகிறதே அனு! உலகிலேயே நான் அதிகம் நேசிப்பதும் உன் கண்கள்தான் அதிகம் வெறுப்பதும் உன் கண்கள்தான்.

காரணம் தெரியுமா? உன் கண்கள் தூண்டிலாய் மாறி பிடித்து இழுக்கிறதே! அதே நேரம், என் கண்களை கடந்து அதில் காதலை தெரிவிக்கும் தைரியம் வராமல் ஒரு மயக்க நிலைக்கு செல்லவும் வைக்கிறதே! அதனால் தான்! இனியும் தள்ளிப்போடக் கூடாது! நாளையே என் மனதை உன்னிடம் திறக்கப்போகிறேன்! அப்போது உன் முகம் எத்தனை அழகாய் சிவக்கும் அந்த நினைப்பிலேயே உறங்கியும் போனான்.

பாவம், நாளையும் தன் எண்ணம் நிறைவேறப் போவதில்லை என்பதை உணராமல்!

வானம் இருள் போர்வையை விலக்கி வெளிச்ச உடையை அணிந்து உதிர்ந்த பூக்களான நட்சத்திரத்தை

ஒதுக்கிவிட்டு, ஆசையாய் சூரியப்பூவைத் தூக்கி சூடிக் கொண்டாள்.

அனிதா உள்ளே நுழையும் போது, சரவணன் அவன் அறை அருகே நிற்பது கண்ணில் பட்டது. "குட்மார்னிங்."

"மார்னிங் ஸார். என்ன வாசலிலேயே?"

"உங்களுக்காகத்தான்!"

"எனக்காகவா! ஏதாவது அவசர வேலையா?"

"அவசரம்தான். ஆனால் வேலையில் இல்லை. வாங்க. உள்ளேபோய் பேசலாம்." வழிவிட, அவனுடன் அறைக் குள் நுழைந்தாள். அதே கொலுசொலி.

"நன்றி அனு!"

"எதற்கு?"

"நான் தந்த கொலுசை அணிந்ததற்கு! உங்களுக்கு ரொம்பவும் பொருத்தமாய் இருந்தது."

அவள் மௌனித்தாள்.

"நிதிலா இருந்தவரையில்தான் தலைவலி இன்னும் தீரவில்லையா? பெண்களின் மௌனம் கூட அழகுதான். இல்லையா?"

"அனு! வெகு நாளாக என் மனதில் தேக்கி வைத்த எண்ணங்களை எப்படியாவது சொல்லிவிட வேண்டும் என்று நான் பலமுறை முயன்றதுண்டு. ஏனோ ஒவ்வொரு தருணமும்! ம்ப்ச்! அன்று விருந்து முடிந்தவுடன் என் விருப்பத்தை தெரிவிக்க இருந்தேன். ஆனால்..!"

"பழைய கசப்பு வேண்டாமே ஸார்!"

"இன்னமும் ஸார்தானா?"

"சரண்! போதுமா."

"குட்... அனு..!" அவன் ஏதோ பேசத் துடிக்க அதை கேட்க அனிதா தவிக்க! சரவணன் மேற்கொண்டு பேசத் துவங்கு முன், டெலிபோன் அழைத்தது.

அனிதாவைப் பார்த்தபடியே ரிசீவரைக் காதிற்கு தந்தான்.

ஆனால், மறுமுனை செய்தி கேட்டு அவனின் புன்னகை மிளிர்ந்த முகம் சற்றே கருத்தது. "என்ன ஸார்? என்ன விஷயம்?" சில விவரங்களை கேட்டு பின் போனைக் கீழே வைத்தவன்.

"இளங்கோ ஆபீஸ் கிளம்பி வர்ற வழியில் ஆக்ஸிடெண்ட்டாம், பிரியா நர்ஸிங் ஹோமில் இருக்காராம். நான் உடனே போறேன்."

"ஸார் நானும் வரேனே!"

"வாங்க அனிதா..!" இருவரும் விரைந்தோட, சரவணன் தன் காதற் பரிசாய் வாங்கிய மஞ்சள் ரோஜா இவர்களைக் கண்டு சிரித்தது.

10

இளங்கோ படுக்கையில் தொய்வாய் இருந்தான். கைகால் மற்றும் தலையில் பெரிய கட்டு போடப்பட்டு வெண்மையாய் காட்சி அளித்தது.

சீப் டாக்டருடன் அருகில் இருந்த நர்ஸ் பதட்டமாய் வந்த அனிதாவை நெருங்கினாள்.

"ஏய் அனி! நீயெங்கே இங்கே?"

"இவர் எங்க ஆபீஸில் வேலை பாக்கிறவர் இளங்கோ! என்ன அபிநயா பயப்பட ஏதும்?"

"தலையில் பெரிய அடி இல்லை! காலில்தான் சின்ன பிரக்சர். கூடிய விரைவில் சரியாயிடுமின்னு டாக்டர் சொன்னார்."

"தேங்க் காட்" என்ற சரவணன் இளங்கோவின் அருகில் சென்றான்.

"ஹௌ டூ யு பீல் இளங்கோ? வலி ரொம்பவும் அதிகமா இருக்கா."

"பரவாயில்லை ஸார்." அந்த நிலையிலும் சிரிக்க முயன்றான்.

"நீங்க வேகமா கூட வண்டி ஓட்ட மாட்டீங்களே இளங்கோ அப்புறம் எப்படி?"

"கட்டை வண்டி மாதிரிதான் மேடம் போனேன். என்ன செய்ய எதிர்க்க வந்தவன் ஜெட் ஏர்வேஸ் வேகத்தில் வந்திட்டான்."

அபிநயா இளமுறுவலுடன் கையில் ஊசியை எடுத்து வந்தாள்.

"இளங்கோ இது யார் தெரியுமா? நம்ம அனிதாவுடைய நெருங்கிய தோழி பேர் அபிநயா."

"போச்சுடா! இந்த மேடம் எனக்கு பெரிசா கட்டு போடும் போதே நினைச்சேன் ஏதோ விட்ட குறை தொட்ட குறைன்னு! கரெக்டா இருக்கு!"

''சிஸ்டர்! நல்ல பெரிய ஊசியா போடுங்க ஆக்ஸி டெண்ட் ஆயிடுச்சேன்னு அடிச்சு பிடிச்சு ஓடி வந்தா இவர் உட்கார்ந்திட்டு எல்லாரையும் கடிச்சிட்டு இருக்கார்.''

''அவர் ரொம்ப ஸ்ட்ராங் சார். இல்லைன்னா ஆக்ஸி டெண்ட் ஆன ரத்தத்தோட அவர் ஒரே ஆளா ஆட்டோ விலே வருவாரா?''

''இஸிட்?''

''இளங்கோவிற்கு எப்பவுமே தைரியம் அதிகம்தான்.''

''மேடம் ப்ளீஸ்! ஒரு சின்ன ஹெல்ப்! நிலாவுக்கு இன்னையோட ஸ்கூல் முடியுது. அவளை..!''

''டோண்ட் வொர்ரி! நான் பார்த்துக்கறேன்.''

''சரி இளங்கோ ரெஸ்ட் எடுங்க, சிஸ்டர் பத்திரமா நீங்கதான்....''

''டோண்ட் வொர்ரி ஸார். ஐ வில் டேக் ஹிம்.''

''தேங்க்ஸ்..!'' அவர்கள் கிளம்பிட, இளங்கோவை பார்த்த அபிநயா சிநேகமாய் புன்னகைத்தாள்.

''நிலாக்குட்டி சமர்த்தா சாப்பிட்டா நான் அப்பாகிட்டே கூட்டிட்டுப் போவேனாம். அபிநயா குழந்தைக்கு இட்லியை ஊட்டிக் கொண்டு இருந்தாள்.'' ஏற்கனவே ஓரிருமுறை பரிச்சயம் இருப்பதால், நிலா அனிதாவிடம் இயல்பாய் ஒட்டிக் கொண்டாள்.

தனக்கு அடிபட்டு இருப்பதாகவும் தன் சார்பில் அனிதா வருவதாகவும் ஆஸ்பிட்டலில் இருந்து இளங்கோ போன் செய்ய, ஸ்கூல் நிர்வாகமும் தடையின்றி நிலாவை அனுப்பிவிட்டது.

நிலாவின் வீட்டிற்குப் போய் அவளின் உடைகள் இளங்கோவிற்கு வேண்டியவை என எல்லாம் எடுத்தபின் வீட்டிற்கு திரும்பினர்.

பகல் பொழுது அப்படியிப்படி சமாளித்தாகி விட்டது. ஆனால் இரவு நிலா இளங்கோவை எண்ணி அழுதாள்.

''அனி! குட்டிம்மா ஏன் அழறா?''

''தெரியலை அபி! என்னால சமாதானப்படுத்தவே முடியலை.''

அபிநயா மெதுவாய் குழந்தையைத் தூக்கினாள், ''நிலாகுட்டிக்கு என்னாச்சு?''

''அப்பா வேணும்...!''

''பாருடா செல்லம். அப்பாவுக்கு உடம்புக்கு முடிலை. நீ சமர்த்தா சாப்பிட்டு தூங்கினா நாளைக்கு காலையிலே நான் அப்பாகிட்டே கூட்டிட்டு போவேன். உனக்கு பிடிக்கும்ன்னு காட்பரீஸ் ஐஸ் கிரீம் எல்லாம் வாங்கிட்டு வந்தேன்.''

''ஆன்ட்டி அப்பாவுக்கு உடம்புக்கு என்ன?''

''ஜஸ்ட் ஃபீவர் தான் வேற ஒண்ணுமே இல்லை.''

''நிஜமா?''

''உண்மையா?''

அதன்பின் குழந்தை சாப்பிட்டது. அபியும் நைட்டிக்கு மாறி உறங்க முனைய, நிலா நேராய் இரண்டு பெண் களுக்கும் நடுவில் படுத்துக்கொண்டது.

''ஆன்ட்டி எனக்கு கதை சொல்றீங்களா?''

''sure.'' அனிதா கதை கூற துவங்கவும், கேட்டபடியே குழந்தை உறங்கிப் போனாள்.

இரவு நேரம். குழந்தையின் அலறல் கேட்டு இருவரும் பதறியடித்து எழுந்தனர்.

''என்னம்மா? என்னடா?'' ஆளாளுக்கு சமாதானப் படுத்த குழந்தை யாருக்கும் அடங்கவில்லை. அபிநயா குழந்தையை வாரியெடுத்து மார்போடு இறுக கட்டிக் கொண்டாள். அதன் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து சமா தானப்படுத்தினாள்.

மெல்ல மெல்ல அதன் அழுகை ஓய்ந்தது.

''என்னடாம்மா ஏன் அழுதே?''

''பயந்திட்டியா?''

''ஆன்ட்டி அப்பாவுக்கு நிஜமா உடம்பு சரியில் லையா?''

''ஏன்ம்மா?''

''இல்லே இதே மாதிரிதான் ஒருநாள் அம்மாவும் இல்லே. கேட்டா உடம்பு சரியில்லை ஆஸ்பிட்டலில் இருக்கிறதா அப்பா சொன்னார். ஆனா அம்மா வரவே யில்லை. இப்போ என் ப்ரண்ட்ஸ், ஆயாம்மா எல்லாம் சொல்றாங்க. எங்கம்மா இறந்திட்டாங்கன்னு. அதேபோல இப்போ அப்பாவும், ஆஸ்பிட்டலில் இருக்கிறதா நீங்க சொல்றீங்க? அப்படின்னா அப்பாவும் இனிமே வரமாட் டாரா?''

தேம்பியபடி கேட்ட குழந்தையை நீவிக் கொடுத்தாள் அபிநயா. ''செல்லம் நிஜமா அப்பாவுக்கு ஜுரம்தான் சீக்கிரமா வீட்டுக்கு வந்திடுவார். இப்போ மணி 2 ஆகுது. காலையிலே முதல் வேலையா நானே அப்பாகிட்டே கூட்டிட்டுப் போறேன் சரியா.''

குழந்தை மலங்க மலங்க விழித்தது.

''ஆன்ட்டி சொன்னா கேட்பே இல்லே. படுத்துக்க.'' பக்கத்தில் கிடத்தினாள். அது அவள் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு உறங்கியது. ஆனால் இரு பெண்களும் உறக்கம் கலைந்தனர்.

''டாடி.... டாடி...'' எங்கோ தூரத்தில் கேட்பது போன்ற குரலால் ஈர்க்கப்பட்டு கண் விழித்தான் இளங்கோ.

முதலில் கண்களுக்கு மசமசப்பாய் தெரிந்த இரு உருவங்கள் பின் தெளிவாயின!

நிலாவும் அபிநயாவும்!

''டாடி!''

''நிலாக் குட்டி. நீ எப்படிடா இங்கே வந்தே?''

''ஆன்ட்டிதான் கூட்டிட்டு வந்தாங்க.'' குழந்தை அபியைக் கைக்காட்டியது.

''இவளையேன் இங்கே கூட்டிட்டு வந்தீங்க சிஸ்டர். ரொம்பவும் தொந்தரவு செய்வாளே!''

''நேற்றிலிருந்தே உங்களைப் பார்க்கணும்ன்னு ஒரே அழுகை. குழந்தையை ஏமாத்தவும் மனசு வரலை. அவ ரொம்பவே பயந்து போய் இருந்தா.''

''அதுசரி இங்கே ஒரு இடத்திலே இருக்கமாட்டாளே!''

''அதெல்லாம் சமத்தா இருப்பா என்கிட்டே சத்தியம் பண்ணியிருக்காங்க என்ன நிலா?''

''ஆமா டாடி எனக்கு இந்த ஆன்ட்டியை ரொம்பவே பிடிக்குது. நிறைய கதையெல்லாம் சொன்னாங்க.''

''இவளை இங்கே அழைத்துவர இன்னொரு காரணமும் இருக்கு இளங்கோ! எனக்கு பகல் டூட்டி . அனிதாவும் காலையில் ஆபீஸ் போயிடுவா. அத னால்தான். இங்கே கூட்டிட்டு வந்தேன். இங்கே நிறைய ஆளுங்க இருக்காங்க! அவளுக்கு சோர்வே தெரியாது.''

''உங்களுக்கு சிரமம்...''

''அதெல்லாம் இல்லை.'' அதற்குள் நிலா ஆஸ்பிட் டலை சுற்றிப்பார்க்க கிளம்பிட, கூடவே ஒரு ஆயாம் மாவை அனுப்பிவிட்டு இளங்கோவிற்கு கொண்டு வந்த டிபனை எடுத்து வைத்தாள்.

அவன் முகம் துடைத்து பல் தேய்க்க உதவி செய்து சாப்பாட்டை வாயில் திணித்தாள். ''நானே ஸ்பூனில் சாப்பிடறேனே!''

''ஏன்? என் கையால் சாப்பிடக் கூடாதா?''

''அது வந்து!''

''இளங்கோ. இங்குள்ள எல்லா பேஷண்டுகளுக்குமே ஒரு நல்ல சகோதரியா, தாயா நடப்பதாலேதான் என்னை சிஸ்டர்ன்னு கூப்பிடறாங்க.''

''உங்க ஆபீஸ்லே சேர்ந்த நாளில் இருந்து அனிதா உங்களைப் பற்றி சொல்லும் போதெல்லாம் எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியா இருக்கும். இறந்துப் போன மனை வியை நினைச்சிகிட்டு இளமையைத் துறந்து நிலாவுக் காக வாழுற உள்ள உள்ளமும், தனக்குள்ளே ஆயிரம் கவலைகள் இருந்தாலும் அதையெல்லாம் மறைச்சிக் கிட்டு அடுத்தவங்களை சிரிக்க வைக்கிற உங்க பண்பு எல்லோருக்கும் வராது.''

''அபிநயா!உஷாவும் நானும் ரொம்பவும் இன்பமான வாழ்வு வாழ்ந்தோம். அது குறுகிய காலமா இருந்தாலும், அவ இருந்த இடத்திலே யாரையும் நினைக்க மனசு இடம் தரலை. என் மனசு கவலைப்படறது வெளியில் தெரிஞ்சா உடனே இன்னொரு கல்யாணத்தைப் பற்றி பேசற கும்பல்கிட்டே இருந்து தப்பிக்கவே நான் என்னை சந்தோஷமா காட்டிக்கிறேன்.''

''ஒவ்வொரு முறையும் நிலா அம்மாவை நினைச்சு அழுவதும், இரக்கமில்லா இரவுகளை வேதனையோடு கழிப்பதும் யாருக்கும் தெரியாது.''

''எனக்கு வயசான பெத்தவங்க உண்டு. நானும், என் அக்காவுமா இரண்டு பெண்கள் நல்லமுறையில் வளர்க் கப்பட்டு அக்காவுக்கு மாமாவையே கல்யாணமும் பண்ணி வைச்சாங்க. அவன்கிட்டே அவபட்ட வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. ஒரு குழந்தை இல்லைன்னு அக்காவை பாடாய் படுத்துனா. அவ உயிரோட இருக்கும் போதே என்னைப் பெண் கேட்டு வந்து அவ மனசை காயப்படுத்தினான்.''

''ஒரு நாள் அவனோட கொடுமை தாங்காமயே அவளும் போய் சேர்ந்திட்டா! அப்பறமும் அந்த பாவி அடங்கலை. மறுபடியும் என்னை பெண் கேட்டு வந்திட்டான். எனக்கு வந்ததே கோபம். போலீஸ் வரை போயிட்டேன். அதுக்குப் பிறகு,அந்த ஊரில் இருக்கவே பிடிக்கலை. கல்யாணம் பண்ணவும் பயம். மாமாவைப் பார்த்ததில் இருந்தே ஆண்களைப் பற்றின பொதுவான கோபம், வேகம் அதனால நேராய் புறப்பட்டு சென்னை வந்திட்டேன்.''

''இந்த ஆஸ்பிட்டலில் வேலை. பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் இவர்களுடைய அன்பு எனக்கு கிடைக்கும் போது எல்லா வலியும் மறந்து போயிடுது இளங்கோ. அனிதா உங்களைப் பற்றி பேசப்பேச உங்களைப் பார்க்காமலேயே நல்ல அபிப்ராயம் ஏற்பட்டது. ஆண்களில் கூட இத்தனை நல்லவங்க சுயநலமில்லாதவங்க உண்டான்னு தோணிச்சு!''

''எல்லா விரல்களும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறதில்லை அபிநயா?!''

''இளங்கோ, நிலா பெண்குழந்தை. என்னதான் அன்பா அக்கறையா நீங்க அவளை வளர்த்தாலும் குறிப்பிட்ட பருவம் வந்த பிறகு, தாய்மையில்லாத குறையை அவ உணருவா! நேற்று கூட குழந்தை தூக்கத்திலே ஒரே அழுகை. அம்மாவிற்கு ஆனா மாதிரி அப்பாவுக்கும் ஏதாவது...!''

''என்ன செய்ய அபிநயா? நிலாவுக்காக ஒரு கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு வைய்யுங்க. வர்ற பொண்ணு என் மனம் மாறுகிற வரையில் பொறுமையுடன் இருப்பாளா! என் மேல் ஏற்படுகிற கோபம் நிலா மேலே திரும்பிட்டா? அது எத்தனை பெரிய கஷ்டமாகிப் போகும். தெரிஞ்சே என் குழந்தைக்கு அப்படியொரு கஷ்டத்தை நான் தரணுமா?''

''நீங்க பேசறது சரி ஆனா நிலாவின் மனசில் ஒரு மூலையிலே தாய்மைக்கு ஏங்கிகிட்டு இருக்கா. அந்த தவிப்பை உணர்ந்து செயல்படலைன்னா அதுவே டிப்ரசனா மாறிட வாய்ப்பிருக்கு! யோசிச்சு ஒரு நல்ல

முடிவா எடுங்க.'' அவள் நகர்ந்து செல்ல, குழம்பிய மனதோடு அபிநயாவையே பார்த்தான் இளங்கோ.

அதேநேரம் சரவணனும், அனிதாவும் பழங்களோடு உள்ளே நுழைந்தார்கள். ''எப்படியிருக்கீங்க இளங்கோ?''

''பெட்டர் ஸார்.''

''நிலாவைப் பார்த்தீங்களா?''

''ம்... விளையாடப் போய் இருக்கா!''

''ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க? வழக்கமான உற்சாகத்தையே காணோமே?''

''அனிதா என்னோட எதிர்காலத்தைப் பத்தின பயம் வந்திடுச்சு. திடீர்னு எனக்கே, ஏதாவது ஒண்ணுன்னா, நிலாவுக்கு யார் இருக்காங்க?''

''இளங்கோ ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசறீங்க?''

''ஸார் மனிதன் தடையில்லா வெறித்தனமா ஓடுறான். ஒவ்வொரு நிமிடம் அடிக்கிற எச்சரிக்கை மணி தான் அவனோட ஓட்டத்தை மட்டுப்படுத்தும் கருவியா இருக்கு!''

''இது சரியில்லை நாம வேற டாபிக் பற்றி பேசுவோம்! ஒரு சந்தோஷமான செய்தி சொல்லத்தான் நானும் அனிதாவும் வந்தோம்.''

''என்ன விஷயம் ஸார்?''

''இந்த முறை நடந்த செலக்ஷனில் நம்ம டிசைன்ஸுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்ததாலே ஒரு பாட்டிக்கு

ஏற்பாடு பண்ணியிருக்காங்க. அதுக்கு நானும் அனிதாவும் கலந்துக்கப் போறோம்.''

''அதில் நமக்கு ஒரு விருது தர்றதாவும் பேச்சு.''

''வாவ்! நல்ல நியூஸ் ஸார் இது.''

''ஆனா இளங்கோ! நீங்களும் வந்தா நல்லாயிருக்கும் உங்களை இந்த நிலைமையிலே விட்டுட்டு!''

''அவரையும், நிலாவையும் பார்த்துக்க நான் இருக்கிறேன் கவலையே இல்லாம போயிட்டு வாங்க.''

''அந்த நம்பிக்கையில்தான் நானும் கிளம்பறேன்'' என்றான் சரவணன்.

''டாக்டர் என்ன சொல்றார் அபி?''

''நாலு நாள்லே மெல்ல மெல்ல நடைப்பயிற்சி தரச் சொல்றார்? இன்னும் பத்தே நாள்லே இளங்கோ ரன்னிங் ரேஸே ஓடலாம்.''

''பார்த்தீங்களா அனிதா, சாரோட பாராட்டா இருந்தாலும் சரி, வெளி ஆட்களோட பாராட்டா இருந்தாலும் சரி உங்களுக்குத்தான் கிடைக்குது.'' இளங்கோ சோக மான முகபாவனையுடன் சொல்ல அவ்விடமே கலகலப் பானது.

''சரி எப்போ கிளம்பறீங்க?''

''இன்று இரவு.''

''எங்கே பங்ஷன் நடக்குது.''

''பெங்களூரில்... அப்போ நாங்க கிளம்பறோம்'' இருவரும் புறப்பட்டனர். அதே நேரம் அலுவலகத்தில் அவர்களின் வரவிற்காய் நந்தகுமார் காத்திருந்தான்.

11

''வா... சரவணா உனக்காகத்தான் நானும் காத்து இருக்கிறேன்.''

''என்ன விஷயம் நந்து?''

''என்ன விஷயமா? ஏன் சரவணா இந்த கம்பெனியில் நானும் ஒரு பங்குதாரர் தானே?''

''அதிலென்ன நந்து உனக்கு சந்தேகம்?''

''பின்னே? ஆபீஸ்லே ஒரு பெரிய ஆபர் வந்திருக்கு அதைப்பற்றி என்கிட்டே ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லலையே?''

''நந்து சொன்னாலும் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய நிலையில் நீ இல்லையே! சொந்த தங்கையுடைய கல்யாணம் அதற்கே நீ வரலையே!''

''நான் இப்போ பர்சனலைப் பற்றி பேசலை. நானும் உன்கூட வரலாம் இல்லையா?''

''ஓய் நாட் உனக்கு விருப்பம் இருக்கும் பட்சத்தில்! தாராளமாய் வரலாம்.''

''அப்புறம் அனிதாவும் வருகிறாள் இல்லையா?''

''அவங்கதானே டிஸைனர்.''

''சரி எனக்கு பெங்களூருக்கு பிளைட் டிக்கெட் ஏற்பாடு பண்ணு.'' நந்து வெளியேற சரவணன் திகைத்தான்.

என்னாயிற்று இவனுக்கு! எப்போதும் அலுவலக வேலையில் அவன் தலையிட்டதே இல்லை. இப்போது அவனாக ஆர்வம் காட்டுவது ஒருபுறம் சந்தோஷம் என்றாலும், அவன் உண்மையான ஆர்வத்தில் கேட் பதைப் போல் தோணவில்லை சரவணனுக்கு.

தவிரவும், இரு நாட்கள் அனிதாவுடன் இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் தன் மனதின் ஏக்கங்களை அவளிடம் சொல்லிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலும் மண் விழுந்து விட்டதே!

அதே கவலைதான் அனிதாவிற்கும் நந்தகுமார் அவர்களுடன் வருவது அவளுக்கு சுத்தமாய் பிடிக்கவே இல்லை! ஆனால், அதை நேரடியாய் சரவணனிடம் சொல்லவும் இயலவில்லை. எனவே சற்றும் மனமின் றியே கிளம்பினார்கள்.

பெங்களூரில் இரு நாட்கள் தங்குவதற்கு ஹோட்ட லில் ரூம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஆறு மணி நேரப் பயணம் என்றாலும் எவ்வித அலுப்பும் இன்றி இருந்தது.

அனிதாவிற்கு என்று தனியறை ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தது. சரவணனும், நந்துவும் ஒரே அறையில் தங்கிக் கொண்டனர். யாரும் ஒருவருக்கொருவர் சரியாய் பேசிக் கொள்ளவே இல்லை. அனிதா நத்தையாய் கூட்டிற்குள் சுருண்டாள்.

வெகு சிம்பிளாய் அலங்கரித்துக் கொண்டாள் அனிதா. க்ரே கலரில் மெல்லிய ஜரிகை ஓடிய காட்டன் புடவை. அதே கலரில் ரவிக்கை. ஒரு லாங் செயினோடு கழுத்தை ஒட்டினாற்போல் முத்துமணி அதே செட்டாய் சின்ன தோடும் தலையை முன்புறம் சீவி,தாழ்வாய் கொண்டை போட்டாள். திருப்தியாய் இருந்தது.

வெளியே வர சரவணன் காரிடாரில் நின்றிருந்தான். இலைபச்சை வண்ண முழுக்கை சர்ட், கருப்பு வண்ண பேண்ட் என்று சிம்பிளாய் இருந்த போதும் கம்பீரமும், ஆண்மையும் பளிச்சிட்டது.

''அனு! யூ ஆர் க்யூட். டீச்சர் மாதிரி இருக்கு.''

''போங்க சரண் உங்களுக்கு எப்பவுமே கிண்டல் தான்!''

''சரி போகலாமா?''

''ம்...'' இருவரும் நடக்க.

''நந்து ஸார் எங்கே?''

''அவனுக்கு தலைவலியாம். வரலைன்னு சொல்லிட் டான்.''

''அதுக்கு ஏன் வம்படியாய் நம்ம கூட கிளம்பி வரணுமாம்.''

''என்னவோ ஆர்வம்! ஆனா பாவம் வந்த இடத்தில் உடம்புக்கு முடியலை!''

அதற்குள் ஹால் வந்துவிட அதற்குமேல் பேச நேர மில்லாமல் போனது. வந்திருந்தவர்கள் பேசி, பாராட்டி விருது வழங்கி, விருந்தும் முடிந்த பின் கிளம்ப ரொம்ப வும் தாமதமாகிவிட்டது.

இருவரும் களைப்புடன் அறைக்கு திரும்பினார்கள். ஒரு குளியல் போட்டால் தேவலாம் போல் இருந்தது. குளித்து முடித்து விட்டு காட்டன் நைட்டி அணிந்து கீழிறங்கினாள். மஞ்சள் நிற ஒளி அழகான கார்டன். சற்று நேரம் காலார நடந்தாள். ரசனையுடன் இருந்தது அவ் விடம். பூ வேலைப்பாடு கொண்டிருந்த நாற்காலியில்

அமர்ந்தாள். சரவணனை அழைத்திருக்கலாமோ என்று எழுந்த ஆவல் நந்துவை நினைத்ததும் உடனே அணைந்தது. அவனும் அவருடன் தானே இருக்கிறான். வேண்டாம் இன்று விழாவில் வந்த ரத்தன் ஸாரீஸ் உரிமையாளரின் மனைவி. ரதீலா கூட இவளிடம் தனிமை யில் கேட்டாள்.

''என்ன மேடம் எப்படி இத்தனை அழகாய் இடையை பராமரிப்பு பண்றீங்க? அவர் யாரு உங்க ஹஸ்பென்டா செம மேச் இரண்டு பேருக்கும்...!''

இவள் ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாய் சிரித்தாள்.

''ஓஹோ... லவ்வா...''

''கங்கிராட்ஸ்...''

தனிமையில் அமர்ந்து கொண்டு அதையே எண்ணி எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மஞ்சள் ஒளியில் சந்தன சிலையாய் தகதகத்தது அவளின் முகம். அவளுடைய கூந்தல் கற்றைகள் அவள் நிலவு முகத்தின் மேல் மோதி மோதி விளையாடின. இளஞ்சிவப்பான அதரங்களில் சிரிப்பு ஒளிர்ந்து அவை பளபளத்தன.

சரவணன் அவற்றையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் ரசித்தபடி அருகில் வந்தான். ''நல்லவேளை அனு! நீங்கள் மட்டும் சிரிக்காமல் இருந்திருந்தால், நான் தோட்டத்தில் அழகுக்காக வைக்கப்பட்ட சிலையென்று எண்ணி இருப்பேன்.''

அவள் கலீரென்று நகைத்தாள்.

''அப்பா... மின்னல் வெட்டியது போல் இருந்தது. உங்கள் சிரிப்பு.''

''ஏதேது மதிப்பிற்குரிய சரவணன் இன்று பெரிய கவிஞர் ஆகிவிட்டார் போல இருக்கிறதே!''

''தேவதைப் போல பெண்ணைக் கண்டுவிட்டாள் முட்டாள் கூட கவிஞன் ஆகிவிடுவானே... அனு, மனதில் எத்தனையோ நாள் அரித்த விஷயங்களை இன்று உங்களிடம் சொல்லியே தீரப் போகிறேன்.''

''சபதம் மேற்கொள்வது போல் இருக்கிறது சரண்.''

''சபதம் தான்'' அவள் கண்களை ஆழமாய்ப் பார்த்தான்.

''அனு, நான்... உங்களை ஆழமாய் நேசிக்கிறேன். இந்த ஒரு வார்த்தையை சொல்வதற்கு எத்தனையோ முறை முயற்சித்தும், முடியவில்லை. ஆனால், இன்று இந்த மாதிரி ஒரு ரம்மியமான சூழ்நிலையில் சொல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது.''

''இந்த ஒரு வார்த்தையை நீங்களும் எப்போதடா சொல்லுவீர்கள் என்று நான் தவியாய் தவித்துக் கொண் டிருந்தேன்.''

''நீ ஒப்புக் கொள்வாயோ என்ற பயம்தான்!''

''அது இத்தனை பெரிய நிர்வாகத்தை நடத்துபவர் இந்த சிறு பெண்ணிற்கு பயந்தீர்களா? நம்பத்தான் வேண்டுமா?''

''தொழிலில் இன்னது என்றால், உடனே சாதித்து காட்டியும் விடுவேன். ஆனால், உன் கண்விழிப் பார் வையைப் பார்த்தவுடனேயே நான் சொல்லாமலேயே விட்டுவிடுவேன்.''

''ஏன் சரண்! கண்களாலேயே எத்தனைக் குறிப்புகள் காட்டியிருப்பேன். ஒரு தரம் கூடவா புரியவில்லை.''

''தாயே இதெல்லாம் எனக்கு முன் அனுபவம் இல்லை.''

''காதலில் முன் அனுபவம் தேடினால் கலகம் உண் டாகுமே!''

''வேண்டாம் எனக்கு நீ மட்டும் போதும். தேடலில் தான் எப்போதுமே சுகம். அனு நெருங்கி அருகில் வந்தான் சரவணன்.''

அவளின் கைகளைப் பற்றி தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டான். பூவைப் போன்ற மெல்லிய தொடுதல், உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை உடல் சிலிர்த்தது. அவள் கையை அப்படியே உதடுகள் அருகே கொண்டு போய் முத்தமிட்டான்.

மெல்ல கையை உருவியபடி வெட்கப்பட்டு திரும்பிக் கொண்டாள் அனிதா. ''அனும்மாக்கு என் தவிப்பு புரிய வில்லையா?''

''விடுங்க. சரண் யாராவது பாக்கப் போறாங்க!''

''கண்டிப்பா எல்லை மீற மாட்டேன். என் மனைவி என்றான பிறகு உன்னிடம் முழுமையும் பெறுவேன் அனு அதுவரையில் இந்த அணைப்பு மட்டுமே போதும்.''

ஆறுதலாய், அன்பான அணைப்பு அதில் காதல் தெரிந்ததே தவிர காமத்தின் சாயல் துளியும் இல்லை. வெகுநேரம் அந்த அணைப்பின் கதகதப்பிலேயே இருக்கத் தூண்டியது அவளின் மனம்.

இந்த ஆலிங்கண நிலையை கண்ட நந்தகுமார், நெருப்பைக் கக்கும் கண்களுடன் ஜன்னல்ஓரம் நின் றிருந்தான். 'இவனை மனதில் நினைத்துக் கொண்டுதான் என்னை அலட்சியப்படுத்தினாயா? விடமாட்டேன். நான் விரும்பிய எதையும் யாருக்கும் விட்டு தந்ததில்லை. உன்னையும் அடைவேன். அடைந்தே தீருவேன்.' நந்துகுமாரின் மனதில் கொடூர திட்டம் ஒன்று உரு வானது.

12

இளங்கோவிற்கு அன்று நடைப்பயிற்சி துவங்கியது. அறைக்குள்ளேயே சுவரைப் பிடித்தபடி சுற்றி வந்தவனை மாலை நேரம் ஆஸ்பிட்டல் தோட்டத்தில் உலாவ அழைத்துப் போனாள் அபிநயா.

''வேண்டாம் அபி நேத்து மாதிரி நான் ரூமிக்குள் ளேயே பிராக்டீஸ் பண்ணிக்கறேன். உங்க வேலை நேரம் கெட வேண்டாம்.''

''என்னோட வேலை நேரம் முடிஞ்சிடுச்சு இளங்கோ. இப்போ நான் உங்க அட்டெண்டர்.'' அவன் கைகளை தோள் மேல் போட்டபடி, இடுப்போடு கைகோர்த்து நடக்க வைத்தாள்.

இந்த மூன்று நாட்களும் இப்படித்தான். இரவு நேரங்களில் கூட அபிநயா வீட்டிற்கு போவதில்லை. மூவருக்குமாய் சேர்த்து சமைத்து எடுத்து வந்துவிடுவாள். நிலாவிற்கு ஊட்டி விட்டு சிறிய படுக்கையில் அவளைக் கிடத்திவிட்டு, இவனையும் சாப்பிட வைத்து மருந்தும் தந்து தூக்கம் வரும் வரையில் பொது விஷயங்களைப்

பற்றி பேசி அவன் உறங்கும் நேரம் இவளும் உறங்கிப் போவாள்.

நிலாவிடம் அபி பழகும் விதம், அவளின் அன்பு, கருணை, பணிவு, குற்றம் குறையில்லா ஒரு பெண். உலகில் இருக்கிறாள் என்றால், அது அபிதான் என்று எழுதியே தருவான் இளங்கோ. அந்த அளவிற்கு அவன் மனதில் இடம் பிடித்து இருந்தாள் அவள்.

இந்த நடைப் பயிற்சி கூட அப்படித்தான். உஷாவிற்குப் பிறகு யாரையும் எண்ணிக் கூட பார்க்காத இளங்கோ ஐந்து வருடங்களில் கிடைக்காத பெண்ணின் அருகாமை. அன்பு, அக்கறை, ஸ்பரிசம் எல்லாம் சேர்ந்து அவனைப் பாடாய்ப்படுத்தின.

நிலாக்குட்டியும் சதா அபியுடன்தான் இருந்தது. குழந்தையையும் அவள் என்ன அழகாய் ஈர்த்துவிட்டிருக் கிறாள். நிலாவை விட்டு அவளைப் பிரிப்பதும் அபியிடம் இருந்து நிலாவைப் பிரிப்பதும் இனி முடியுமா? அல்லது முடியாத காரியமா? என்று குழம்பிப் போனான் இளங்கோ. இந்த உன்னதமான அன்பு எனக்கும் என் குழந்தைக்கும் தொடர்ந்து கிடைக்குமா? ஆனால் அப்படித்தான் நினைத்ததே தவறோ?

ஏதோ ஆளில்லாத கொடுமைக்கு உதவி செய்கிறாள். இந்த அளவிற்கு செய்ததே பூர்வ ஜென்ம பலம். அதையே மேற்கொண்டு எதிர்பார்த்தால் அது தவறு இல்லையே! கூடவே இன்னொரு நினைப்பும், இதே அன்பு என் குழந்தைக்கு கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தது இயல்பு. ஆனாலும் எனக்கும் வேண்டும் என்றல்லவா நினைத் தேன்.

அப்படியானால், உஷாவிற்காக நான் கட்டிக்காத்த விரதம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கலைகிறதா. உஷாவின் இடத்தில் அபிநயாவை சுலபமாய் நினைக்க என்னால் எப்படி முடிந்தது. இது உஷாவிற்கு நான் செய்யும் துரோகம் இல்லை. இந்த அளவிற்கா அபிநயா என் மனதில் இடம் பிடித்து விட்டாள்.

இது சாத்தியமா?

நிச்சயம் அபியின் அழகிலோ, புற ஈடுபாட்டிலோ முடிவெடுக்கவில்லை. அபியின் பொறுமை, நேர்த்தி, அன்பு, கருணை இவையெல்லாம் அன்றும் உஷாவிடம் கண்டது தானே!

நடைப்பயிற்சியின் போது முதலில் அவளின் தோளைப் பற்ற கூச்சப்பட்ட போது அபிநயா சர்வசாதாரண மாய் அதை விலக்கினாள். இவர்கள் ஏற்கெனவே வாழ்வில் இருந்து அடிப்பட்டவர்கள் ஆவதால் வெறும் இனக்கவர்ச்சியும் தாண்டி, ஒரு பற்றுதல் உண்டானது.

அபிநயாவிற்குள்ளும் அதே துடிப்புதான். தனிமையே துணையாய் வாழ்ந்த நிலை மாறி என் உறவுகளும், உலகமும்மே இந்த ஆஸ்பிட்டல் தான் என்று சலனமில் லாமல் இருந்த வாழ்வில், சிறு கல் எறிந்ததே நிலாவும் அனிதாவும் தான். ஆபீஸ் பற்றி பேசும் சமயம் இளங் கோவின் குணம் பற்றி கூறிய போதே தன்னையும் மீறி அவன் மேல் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டது. இப்போது நிலாவை பார்த்த நாளில் இருந்து அவளிடம் ஒட்டிய மனதை பிரிக்க முடியும் என்றே தோன்றவில்லை அபிநயாவிற்கு!

அதுவும் இளங்கோவிடம் பேசிப் பழகிய பிறகு, இவர்கள் இருவரையும் தன் உறவாக்கிக் கொள்ள வேண்

டும் என்ற தவிப்பு தன்னால் பற்றிக் கொண்டது. இது நல்லதா கெட்டதா என்று புரியவில்லை.

அனிதா வந்தவுடன் பேசி நல்ல முடிவாய் எடுக்க வேண்டும் என்ற முடிவில் இருந்தாள் அபிநயா.

அனிதா அன்றுதான் ஊரிலிருந்து வந்திருந்தாள். மனம் முழுக்க இனிய கற்பனைகளோடு! எழுந்திருக்கவே மனமில்லை! படுக்கையிலே விழுந்திருக்க வேண்டும் போல் ஒரு எண்ணம். காதல் ஒரு போதை. அதில் விழுந்தவர்கள் எந்நேரமும் கனவுலகிலேயே சஞ்சரிப்பது உண்மை.

காதல் ஒரு மருந்து. எதையும் சாதிக்கவும், துக்கத்தில் தவிப்பவனை காக்கவும் உதவும். சாதிக்கவும், சகதியில் வீழ்த்தி விடவும் காதல் ஒரு கருவி அல்லவா! விநாடிகளைக் கூட கடக்க சிரமப்படுகிறேன்! என் ரசனைகள் அனைத்தும் உன்னில் காண்கிறேன். என் விரல்களை அணைத்த உன் விரல்கள் உறவாடியபோது மென்மையாய், பூப்போல என் விரல்களைப் பற்றி உன் உதடுகளுக்கு அருகில் நீ எடுத்துச் செல்ல, உன் மீசையின் குறுகுறுப்பு மனம் இனித்தது. இதென்ன உணர்வு, உன் தொடுதலில் இத்தனை இதமா? உனை சந்திக்க இயலாமல் தரை தாழ்ந்தன விழிகள். மொத்த சக்தியும் வடிந்து போனாற் போல் தளர்ந்தது உடல். வெட்கம் நெட்டித் தள்ள மனமின்றி பிரித்தேன் என் விரல்களை உன்னிடமிருந்து!

ஏக்கமாய் வேண்டும் என்பதைப் போல் உன் விரல் நீண்டுவர, போதுமென்ற கெஞ்சலில் பிரிந்தாய் மனமின்றி திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடியே!

"என்ன அனு? வாசற்கதவை இப்படி திறந்து போட்டுட்டு படுத்திருக்கே!" அபிநயா உள்ளே நுழைந்தபடியே கேட்டாள். "கொஞ்சம் அலுப்பு அவ்வளவுதான். இளங்கோ எப்படி இருக்காரு அபி!"

"ம்! அவருக்கென்ன? இப்போ மெல்ல மெல்ல நடக்கிறார். எத்தனை நல்ல மனிதர் இல்லே?"

"யாரு?"

"இளங்கோதான்? அனி நான் உன்கிட்டே கொஞ்சம் மனசு விட்டுப் பேசணும்." தயங்கியபடி ஆரம்பித்தாள் அபிநயா.

"எங்கிட்டே என்னடி தயக்கம்?"

"தயக்கம் பேசுற ஆளிடம் இல்லை, பேசப் போற விஷயத்தின் மேலே!"

"அப்படியென்ன விஷயம் பேசப் போறே?"

"எப்படி ஆரம்பிக்கிறதுன்னு தெரியலை. ஆனா எனக்கும் உன்னை விட்டா நம்பிக்கையான ஆள் வேற யாரு இருக்காங்க?"

அபி பேசப் பேச ஏதும் குறுக்கிடாமல் கேட்டபடி இருந்தாள் அனிதா.

"என் வீட்டைப் பற்றி உனக்கே நல்லா தெரியும். அக்கா மேல நான் எத்தனை பாசம் வைத்திருந்தேன். அவளுக்கு கல்யாணம் பண்ணி ஒரு அரக்கனோட கையில் தந்து, தன்னாலே அவ வாழ்க்கையை முடிச்சிகிட்டா. தாலிகட்டின மனைவியோட இழப்பை விடவும், படுக்கைக்கு ஆளில்லையேன்னு கொஞ்சம்கூட மனுஷத்

தன்மையே இல்லாம என்னைப் பெண் கொடுக்கச் சொல்லி வந்தான் ராட்சஷன்.

''அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கல்யாணம் மேலேயும், ஆண்கள் மேலேயும் என்னையும் அறியாம ஒரு வெறுப்பு உண்டாச்சு.

''இங்கே வந்து வெறும் சேவை நோக்கம் மட்டுமே கொண்ட என் மனசில் இப்போ இலேசா ஒரு கலனம் ஏற்பட்டிருக்கு.''

''அப்படியா?'' ஆச்சரியமாய் விழி விரித்தாள் தோழி.

''இது தப்பா சரியான்னு எனக்குத் தெரியலை. சில நாட்களிலேயே இது சாத்தியமான்னும் புரியலை ஆனா இவங்கதான் என் குடும்பமும் மனசில தோணுது. உனக்கே தெரியும். நான் வெறும் இனக்கவர்ச்சியில் மயங்குபவள் இல்லைன்னு!''

''எல்லாம் ஓ.கே. அபி, நீ ஒரு விஷயத்தில் முடி வெடுத்தா அது சரியாத்தான் இருக்கும். சரி நீ சொல்ற அந்த ஆள் யாரு?''

சில நிமிட தயக்கத்திற்குப் பின், ''இளங்கோ' என்றாள்.

''அவரா?''

''ம்... அவரோட பேச்சு, குணம் நிலா எல்லாமே என்னை ஈர்த்துவிட்டது அனு. கண்டிப்பா நிலாவுக்கு ஒரு நல்ல அம்மாவா என்னாலே இருக்க முடியும். ஆனா மனைவியோட நினைவிலேயே வாழ விரும்புற இளங்கோ என்னை ஏற்றுக் கொள்வாரான்னு தெரியலை.''

''உன்னை அடைய இளங்கோ கொடுத்து வைச்சிருக் கணும் அபி, நீ கவலையை விடு. நான் சரவணன் மூலமா பேசறேன். நிச்சயம் உனக்கு நல்ல முடிவு கிடைக்கும்.''

''நன்றி அனு. இன்னுமொரு சந்தேகம்.''

''என்னவோ?''

''நீயும்... சரவணன் ஸாரும்...?''

''ம்... ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்புறோம்.''

''அடிப்பாவி இதைப்பற்றி ஏன் என்கிட்டே சொல்லவே இல்லை.''

''இப்பத்தானே நாங்களே ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் சொல்லிட்டு இருக்கோம். ஆமா நீ எப்படி கெஸ் பண்ணே?''

''நீ சொல்லாம கொள்ளாம ஊருக்குப் போனியே அன்னைக்கு அவருடைய நடவடிக்கைகளில் இருந்து கொஞ்சம் ஊகித்தேன். நீ இல்லைன்னதும் ரொம்பவே கவலைப்பட்டார். ஆபீஸ் முடிச்சிட்டு வந்து நீ எல்லாரைப் பத்தி பேசினாலும், சரவணனைப் பற்றி பேசும் போது மட்டும் உன் குரல் குழையும், முகம் வெட்கம் கலந்து பிரகாசிக்கும்.''

''நல்ல டிடெக்டிவ்டீ நீ. பேசாம நர்ஸ் வேலையை ராஜீனாமா பண்ணிட்டு துப்பறியும் நிறுவனம் தொடங் கிடு.''

''உங்க காதல் எப்படி துவங்கியது?''

''அதையேன் கேட்குறே? ஆபீஸ்லே முதல் நாளே அவருடைய முதல் பார்வையிலேயே ஒரு ஈர்ப்பு விழுந் திடுச்சு. ஒவ்வொரு முறையும் செய்கையாலயும், பார்வையாலயும் அந்த அன்பை மறைமுகமா வெளிப் படுத்திகிட்டே இருந்தார்.''

"ஆனா நேரடியா சொல்ல ஆரம்பிக்கும் சமயமெல்லாம் ஏதாவது ஒரு தடங்கல் வந்திட்டே இருந்தது. கடைசியா இந்த ட்ரிப்பில்தான் தன் மனசில் உள்ளதை வெளிப்படையா சொன்னார். நானே நீ வந்ததும் இந்த சந்தோஷமான விஷயத்தை பகிர்ந்துக்கணுமின்னு இருந்தேன். நாளைக்கே ஆபீஸ்லே இதைப்பற்றி அவர்கிட்டே பேசி இளங்கோவின் பதிலை கேட்கச் சொல்லிடறேன்."

தோழியின் நம்பிக்கை தொனிக்கும் வார்த்தையில் ஆனந்தமாய் குளிக்கச் சென்றாள் அபிநயா.

13

"சரண்! உங்ககிட்டே ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்?"

"கல்யாணத்திற்கு முன்னாலேயே மேடம் கட்டளை எல்லாம் போடறீங்க?"

"கட்டளை இல்லை ரெக்யூஸ்ட் அபிக்கு இளங்கோ மேல ஒரு அபிப்ராயம் இருக்கு, ஆனா இளங்கோ கிட்டே நேர்ல சொல்ல தயக்கம். அதனால் நீங்கதான் அவர் கிட்டே பக்குவமா பேசணும்."

"வர வர நான் புரோக்கர் மாதிரி ஆயிட்டேன். முதல்ல நிதிலா. அப்புறம் நம்ம விஷயம். இப்போ அபிநயா இளங்கோவா! இப்படியும் நடந்துகிட்டே போச்சுன்னா

இவ்விடம் காதலை சொல்லப்படுன்னு ஒரு போர்டே போட்டுடலாம்."

"கிண்டலா! ஏதோ பொறுப்பான மனுஷனாச்சே பேசி ஒரு நல்ல முடிவா சொல்லுவீங்கன்னு பார்த்தா?"

"கண்டிப்பா அபி ரொம்ப நல்லவங்க! இளங்கோவும் வயசில் சின்னவன் தானே, நான் இன்னைக்கே பேசறேன்."

"நன்றி! சரண். இந்த பிஸினஸ் டல்லடிச்சா கைவசம் நல்ல தொழில் இருக்கு, கவலையில்லை பொழைச்சுக்கலாம்."

"அடி! கணவன் எவ்வழியோ மனைவி அவ்வழி! கண்ணை மூடிகிட்டு என் பின்னாலேயே வா!"

"மாட்டேன்! தெரியாம கீழே விழுந்து பல்லை உடைச்சிகிட்டா அப்புறம் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டீங்களே!"

"நீ குடுகுடு கிழவியானாலும் நீதான் என் மனைவி!" இருவரும் இன்பமாய் சிரித்தார்கள்.

"அனு! உன் கம்ப்யூட்டரில் நீ வரைந்த கண், காது, உதடுகள் எல்லாமே என்னுடையது தானே."

"ஆஹா எப்படி கண்டுபிடித்தீர்கள்?"

சரவணன் காலரைத் தூக்கிவிட்ட படியே, "அய்யா கண்ணில் இருந்து எதுவுமே தப்பாது."

"அதெப்படி! சரண் நான் அழகாய் வரைந்திருந்தால், உங்களுக்கு கண்டுபிடிக்க சிரமமில்லாமல் போயிற்று. எதையும் மிகைப்படுத்தி காட்டுவதுதானே ஓவியம்."

''வாயைப் பார்!'' அவள் காதை வலிக்காமல் திருகினான்.

''இப்படியெல்லாம் செய்தால் கல்யாணத்திற்கு ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டேன்'' அவள் பொய் கோபம் காட்டிட,

''உன்னை எப்படி ஒப்புக்கொள்ள வைப்பதென்று எனக்குத் தெரியும்'' அவளை இழுத்து மடியில் கிடத்தி அதரங்களைப் பற்றினான் சரவணன்.

வேகமாய் வந்தடைந்த முத்தம் உதடுகளால் உயிரை உறிஞ்சும் முத்தம். ஆண்மகனின் தொடுதலும், அன்பின் பரிசான முத்தமும் அத்தனை சுவையோ! சிலாகித்து விலகினாள்.

''என்ன சரண் இது? ஆபீஸ்லே போய்!''

''நீயும்! உன் கண்களும்தான் என்னை தவறு செய்யத் தூண்டுகிறது.''

''இனி உங்கள் கண்முன்னே வருகிறேனா பாருங்கள்?''

சரவணன் அனிதாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான். ''அப்படி ஏதும் சொல்லாதே அனு எத்தனையோ இழப்புகளை கடந்து வந்து விட்டேன். ஆனால் உன் இழப்பை தாங்கும் சக்தியில்லை என்னிடம்!'' தழுதழுத்த குரலில் சரவணன் கூற,

''என்னால் மட்டும் உங்களை பிரிந்து இருக்க இயலுமா? சரண்?'' அவன் நெஞ்சில் புதைந்து கொண்டாள் அனிதா.

''ஹவ் டு யூ ஃபீல் இளங்கோ?''

''பைன் சார். அபிநயா என்னை நல்லா கவனிச்சிக் கிறாங்க.''

''இஸிட், நானும் அனிதாவும் மேரேஜ் பண்ணிக்க முடிவு செய்திருக்கோம் இளங்கோ.''

''வாவ்! நான் ஆஸ்பிட்டல் வந்ததும் நல்ல நல்ல விஷயங்கள் எல்லாம் நடக்குது ஸார்.''

''நல்ல விஷயம் எங்களுக்கு மட்டுமல்ல இளங்கோ உங்களுக்கும்தான்.''

''எனக்கா?''

''நான் நேரடியா விஷயத்திற்கே வர்றேன். நான் உங்க பாஸ்-ஆ இருந்தாலும், இதுவரையில் நல்ல ப்ரண்ட் - ஆத்தான் உங்களை ட்ரீட் பண்றேன் அது உண்மை தானே!''

''கண்டிப்பா ஸார். அதிலென்ன சந்தேகம்.''

''அந்த உரிமையில் உங்க சொந்த வாழ்க்கையில் தலையிடப் போறேன். அதாவது மூக்கை நுழைக்கப் போறேன்.''

''இதுக்குத்தான் மூக்கு பெரிசா இருக்கணும் என்பது?''

''விளையாட்டு வேண்டாம் பி-சீரியஸ்?''

''அப்போ ஏக்கு என்ன ஸார் ஆச்சு?''

''இளங்கோ?''

''மூச்! சொல்லுங்க?''

''மறுமணத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க?''

''விதவைகள் மறுமணம் வரவேற்கப்பட வேண்டிய விஷயம்.''

''நான் கேட்டது உங்க மறுமணம். இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படி தனியாவே காலம் தள்ளப் போறீங்க?''

"ஸார்...!" "இளங்கோ சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு குரலைத் தழைத்துப் பேசினான். எனக்கும் இந்த பத்து நாளா ஒரே குழப்பமாத்தான் இருக்கு. யார்கிட்டே பேசற துன்னு இருந்தேன். நல்லவேளை நீங்கள் ஆரம்பிச் சிட்டீங்க?"

"சொல்லுங்க!"

"ஸார்... நானும் உஷாவும் எவ்வளவு ஆழமாய் நேசிச்சோம் எத்தனை அன்னியோன்யமாய் வாழ்ந்தோங் கிறது உங்களுக்கே தெரியும். அவ போன பிறகு நிலா மட்டும்தான் என் எதிர்காலம் என்று நினைச்சேன். ஆனா, எனக்கு ஏதாவது ஆயிட்டா நிலாவோட நிலைமை?"

"ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுறீங்க இளங்கோ?"

"இப்போ நிலா அபிநயா கிட்டே நல்லா ஒட்டிக்கிட்டா. அவங்க குணமும், அன்பும், அருகாமையும் எனக்கு காயம்பட்ட மனசுக்கு ரொம்பவே ஆறுதலா இருந்தது. ஆனா இதையெப்படி அவங்ககிட்டே கேட்பது என்று தெரியலை. நல்ல மனசோட உதவி செய்தவங்களை காயப்படுத்த முடியலை.

"எனக்கு இன்னொரு நெருடலும் இருக்கு ஸார். இப்போ நான் அபிநயாவை இப்படி நெனைச்சால் அது உஷாவுக்கு செய்ற துரோகமாயிடும்மோன்னும் தோணுது. நான் என்ன செய்யட்டும்."

"இளங்கோ, நீயும் உஷாவும் உண்மையான காதல் மனமுள்ளவர்கள். காதல் நாம விரும்புறவங்களை வாழத் தான் வைக்குமே தவிர அழிக்க நினைக்காது. நிலாவோட எதிர்காலத்திற்காகவும், உன்னோட வாழ்விற்காகவும் நீங்க எடுத்துக்கிற இந்த முடிவை உஷா வாழ்த்துவாங்களே

தவிர, வருத்தப்பட மாட்டாங்க. அதனால தேவையில்லா ததை போட்டு குழப்பிக்க வேண்டாம்."

"ஆனால் அபிநயா?"

"இன்பேக்ட்! அபிநயாவை மனசிலே வைச்சுத்தான் நான் உங்ககிட்டே பேசியதே. நீங்களும் அதே வேவ் லைனில் இருந்ததாலே என் வேலை சுலபமா முடிஞ் சிடுச்சு."

அபிநயா நிலாவோடு உள்ளே வந்தாள்.

"அபி மேடம் இளங்கோவிடம் பேசிட்டேன். உங் களுக்கு தோணின அதே உணர்வு இளங்கோவிற்கும் தோணியிருக்கு சீக்கிரமே உங்க கல்யாண வேலையைத் துவங்கிட வேண்டியது தான்."

"அபிநயா! என் நிலையை நீங்க புரிஞ்சுப்பீங்கன்னு நம்பறேன். ஏற்கனவே மணமாகி உஷாவோட வாழ்ந்த வாழ்வை என்னால இன்னமும் மறக்கமுடியலை. ஆனா கூடிய விரைவில் என் மனசு மாறும் அதுவரையில்...!"

"நான் காத்திருப்பேன் இளங்கோ. என்னால நிலாவுக்கு ஒரு நல்ல அம்மாவா இருக்க முடியுங்கிற நம்பிக்கை..."

"எனக்கிருக்கு அபி! அதனாலதான் நான்...! உங்க அழகோ இனக்கவர்ச்சியோ என்னை பாதிக்கலை. அன்பு, பரிவு, கருணை ஒவ்வொரு நொடியும் உங்க அரு காமைக்கு என்னையும், நிலாவையும் நீங்க ஏங்க வைச்சிட்டீங்க!"

"நிலாக்குட்டி அபியை நம்ம வீட்டு கூட்டிட்டு போலாமா?"

"ஹை ஜாலி."

''ஆனா அபி வர்றா. ஒரு கண்டிஷன்.''

''என்ன?'' குழந்தை பயத்தோடு அகல விழிகளை விரித்தது.

''அபியை இனிமே நீ அம்மான்னு கூப்பிடணும்.''

''நான்தான் ஏற்கனவே கூப்பிட்டாச்சே.''

''உண்மையா?'' என்றான் இளங்கோ.

''அம்மான்னு நிலா கூப்பிட்ட அந்த வார்த்தைதான் என்னை சிந்திக்கவே வைத்தது. உங்களுடைய மனசில் என்ன இருக்குன்னு தெரியாமல் பிஞ்சு நெஞ்சில் ஆசையை விதைக்கக் கூடாது இல்லையா? அதனால் தான் அமைதி காத்தேன்.''

''திருமணத்திற்கு முன்பே மூன்று பேர் மனதிலும் இத்தனை ஒற்றுமை ஒத்த எண்ணம். கண்டிப்பாக உங்கள் மணவாழ்வு சிறப்படையும். வாழ்த்துக்கள்'' என்று உரைத்துவிட்டு இந்த இனிய செய்தியை அனிதாவிடம் சொல்ல புறப்பட்டான் சரவணன்.

14

ஊரில் விசாலம்மாவுடன் கலந்து பேசிட முடிவு செய்து பெரியவரிடம் சென்றார்கள்.

''எனக்கு பூரண சம்மதம் அதிக சந்தோஷம் சரவணா, என் மகனுக்கு ஒரு நல்லதுன்னா தகப்பனா நான்

பெருமைப்படணும் இல்லையா. நானே நேர்ல போய் அந்தம்மாவிடம் பேசி சம்மதம் வாங்கிடறேன்.''

''நன்றிப்பா!''

''நன்றியேன் சரவணா என் பிள்ளைக்கு நான் பெருமைப்படறேன்.''

''சரிப்பா'' பெரியவரின் காலில் விழுந்து வணங்கினான் சரவணன். அதே நேரம் நந்தகுமாரும் உள்ளே நுழைய,

''வாடா நந்து சரவணன் ஒரு இனிப்பான விஷயம் கொண்டு வந்து இருக்கிறான் அவனுக்கு கல்யாணம். பொண்ணு யாருன்னு தெரியுமா?''

''சொன்னால்தானே தெரியும்.''

''அனிதா உங்க ஆபீஸ்லே வேலை செய்யற பெண்ணாம்.''

நந்துவின் மனம் விநாடி சுருங்கி பின் கங்கிராட்ஸ் என்றதோடு நிறுத்திவிட்டான்.

''எத்தனை நல்ல தோழன் நீ உனக்கு திருமணம் என்று சொல்கிறேன். அப்போ கூட கொஞ்சமும் அக்கறை இல்லாம போறான் பாரு?''

''அது அவனோட குணம் ஸார். சொந்த தங்கையோட திருமணத்தையே பெரிசா நினைக்காதவன் என் கல்யாணத்தை எப்படி நினைப்பான்? விடுங்கப்பா.''

''நான் இன்னும் இரண்டே நாளில் உன் கல்யாண ஏற்பாடுகளை கவனிக்கிறேன். நிதிலா இருந்திருந் திருந்தா ரொம்பவும் சந்தோஷப்பட்டு இருப்பா.''

''நித்தி எப்போ ஹனிமூன்ல இருந்து வர்றாளாம்பா?''

''இன்னும் 10 நாள் ஆகும். கண்டிப்பா உன் கல்யாணத்திற்கு இருப்பா சரவணா! என்னோட இரயில் டிக்கெட்டுக்கு புக் பண்ணிடேன்.''

''சரிப்பா'' சரவணன் வெளியேறவும், நந்தகுமாரின் உடலும், மனமும் கொதித்தது.

சரவணன் இவனின் பால்ய நண்பன் தான் என்றாலும், ஆரம்பம் முதலே, பள்ளியில் ஆகட்டும், வீட்டில் ஆகட்டும் அவனைப் பெருமையாகப் பேசிப்பேசியே பழகுவார்கள். அப்போதே அவனுக்கு சரவணன்மேல் கோபம் தான்.

நாளடைவில் உள்ளுக்குள் வன்மமாகவே மாறியது. எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி பணம் கொண்டு படிப்பை முடித்து வெளியே வந்தால், தொழில் செய்ய சரவணனையும் கூட்டாய் சேர்த்தால்தான் பணம் என்றுவிட்டார் அப்பா.

இது தவிர அவன் மனைவி விஷயத்தில் கைகழுவ வேண்டிய நிலையில் இருந்த வீணாவை தானாய் முன்நின்று திருமணம் பேசி முடித்துவிட்டான் சரவணன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு முக்கிய கட்டத்திலும் நண்பனைப் போல் இருந்து, இக்கட்டில் மாட்டிவிட்டவன். அதுதானே அவன் சுபாவம்.இதோ இப்போதும் கூட அவன் அடைய நினைக்கும் அனிதாவை போய் கல்யாணம் வரையில் போய் இருக்கிறானே! இவனை என்ன செய்தால் தகும். கோபமான மனம் உடனே இடித்துரைத்தது.

இப்போது அவன் முக்கியமல்ல அனிதா, அவளின் அழகான உடல், தானே வலியப் போய் பேசியும் மறுத்தவள், இவனிடம் சேர்ந்து விட்டாள் என்றால், என்னை அவமானப்படுத்தத்தானே. இவனுக்கு நான் என்ன

இளப்பமா இவர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த பாடம் கற்பிக்கிறேன் நான். என நினைத்துக் கொண்டான் அவன் எண்ணியபடி நடக்கவும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்தது.

அன்று ஆஸ்பிட்டலில், ''இளங்கோ எப்போ டிஸ்சார்ஜ் ஆகிறார் அபிநயா?''

''இன்னும் டு த்ரி டேஸ்ன்னு டாக்டர் சொன்னார். நம்ம இரண்டு பேருடைய முகூர்த்தமும் ஒரே நாளில்தான் பெரியவர் சொன்னார். அதுக்குள்ளே வந்தா சரி.''

''சரவணன் ஸார் அனிதாவோட அம்மாகிட்டே பேசியாச்சா?''

''பெரியவர் போய் இறங்கி இருப்பார். அனிதாவும் போனில் தகவல் சொல்லிட்டாளாம்.''

''அப்படியா?''

''அப்போ நான் கிளம்பறேன். அனிதா மட்டும் ஆபீஸில் இருப்பா.''

''இன்னும் ஏன் ஸார் ஆபீஸில் போட்டு வதைக்கறீங்க? கல்யாணப் பொண்ணு ரெஸ்ட் எடுக்க வேண்டாமா?''

''உங்க தோழிக்கு என்னைப் பார்க்காம இருக்க முடியலையாம்'' சிரித்தபடியே சென்றான் சரவணன்.

காரில் ஏறும் சமயம் செல்லில் அழைப்பு வந்தது. ஆபீஸ் நெம்பர்.

''ஹலோ...!''

''எங்க சரண் இருக்கீங்க?''

''உன்னைப் பார்க்கத்தான் ஆபீஸ் வருகிறேன். இளங்கோவுக்கு எப்போ டிஸ்சார்ஜ்ன்னு கேட்டுட்டு பில் ரெடி பண்ணிடச் சொன்னேன்.''

''அப்படியா? டைமாகுமா?''

இன்னும் 20 நிமிடங்கள். உடனே என்னைப் பார்க்க வேண்டுமா கண்மணி! ஒரு முத்தம் கொடு உடனே பறந்து வந்து விடுகிறேன்.''

''வந்ததும் ஒண்ணு என்ன பத்துகூட தருகிறேன்.''

''குட். போனை வை! டைம் வேஸ்ட் பண்ணுவது எனக்கு பிடிக்காது.'' லைனை கட் பண்ணியவனின் மொபைல் மறுபடி அலறியது.

''ஹலோ...!''

''அனிதாவோட அம்மாவைப் பார்த்து பேசினேன். அவங்க அந்தக் காலம் இல்லை கொஞ்சம் தயங்கினாங்க அப்புறம் ஒப்புகிட்டாங்க. ஆனா உன்னை நேரில் பார்க்கணுமாம். அனிதாவுக்கு தெரியாமல் உன்னிடம் ஏதோ பேச வேண்டுமாம்.''

''என்ன விஷயம் அப்பா? ஏதும் பிரச்சனையா?''

''அதெல்லாம் இல்லைப்பா ஏதோ குடும்ப விவகார மாம். வாறீயா?''

''எட்டு மணி நேர டைம்தானே காரிலேயே வந்தி டேன். பேசி முடிச்சிட்டு ,அவங்களையும் கூட்டிட்டு வந்திடலாம். அனிதாவுக்கு ஒரு சாப்பரைஸா இருக்கும் இல்லே!''

''சரிப்பா'' என்றவன் காரை செலுத்தினான் ஊருக்கு செல்லும் முடிவுடன்! அம்மாவுடன் வந்து நின்றால் இவளும் ஆச்சரியப்படக்கூடும். தவிரவும் வருங்கால மாமியார் முக்கிய விஷயம் என்று சொல்லியும் உடனே போகாமல் அலட்சியப்படுத்துவது அத்தனை நன்றாக

இராது என்ற அவனின் எண்ணம், அவன் மனங்கவர்ந்த தேவதைக்கு எத்தனை பெரிய கஷ்டத்தை தரப் போகிறது என்பதை உணராமல்!

நடப்பவற்றை முன்பே உணர்ந்தால் ஒவ்வொருவரும் ஞானி ஆகி விடுவார்களே?

15

அனிதாவின் கண்களில் கனவுகள் ஓடின... அவளுக் கும் சரவணனுக்கும் திருமணம் நடந்து விட்டதைப் போலவும், இவள் ஜாடையிலும், அவன் ஜாடையிலும் குழந்தைகள் பிறப்பதைப் போலவும் கனவு வந்தது.

கதவு திறக்க வாய் நிறைய புன்னகைத்தவளின் முகம் சிரிப்பை விழுங்கியது. இரத்த சிவப்பான கண்களுடன் அங்கே நின்றிருந்தது நந்தகுமார். அவன் கையில் சிகரெட் புகைய மதுபாட்டிலும் இருந்தது. அனிதாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

''என்ன அனிதா என்னை எதிர்பார்க்கவில்லையா? பயப்படாதே கல்யாணமாமே கேள்விப்பட்டேன்'' பேசியபடியே நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

''ஆமாம்...'' இப்போது இவள் அவனைத் தாண்டிதான் போக வேண்டும். திறந்திருந்த கதவு ஆறுதலாய் இருந்தது. சரவணனும் இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் வந்து

விடுவான். அதுவரையில் பொறுமையாய் பேச்சு கொடுப்பதே நல்லது. தவிரவும், நண்பனுக்கு மனைவி யாகப் போகிறவள் என்று இவனும் எல்லை மீற மாட்டான் என்று எண்ணினாள்.

ஆனால் நந்துவின் மீதான எந்த எதிர்பார்ப்பும் நன் மையை விளைவிக்காது என்ற எண்ணம் அவளுக்கு அப்போது வரவில்லை.

''என்கிட்டே இல்லாத எது அனிதா அவன்கிட்டே இருக்கு? பணம், அந்தஸ்து எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தவன் நான்.''

''அவர்கிட்டே நல்ல பண்புகள் உண்டு.''

''பண்பாம் பண்பு. அப்படி நான் உன்னிடம் என்ன கேட்டுவிட்டேன். ஒருமுறை மட்டும், பிறருக்கு தெரியப் போகிறது. விடு, ஆனால், உன்னைப்பார்த்த நாள் முதல் என்னை இம்சிக்கிறாயே? அந்த இம்சை தாளாமல் அவ னுக்கு மனைவியான பிறகு, தொட்டால் அது பெரிய பாவம்.''

''இப்போதும் நான் அவருக்கு மனைவிதான் மன தளவில்.''

''மனது இதைப்பற்றி என்றுமே நான் எண்ணியது இல்லை.''

''மனிதனாய் இருந்தால்தானே!''

''சரியாகச் சொன்னாய் டியர்! நமக்கு இலாபம் கிடைக் கும் விஷயங்களை மட்டும்தான் நினைக்கவோ, செய் யவோ வேண்டும்.''

''நான் ஒன்றும் வியாபாரப் பொருள் அல்ல, லாபம் அடைய!''

''உன்னால் நான் அடையப் போகும் இலாபம் பணம் அல்ல சுகம்!''

''நந்தகுமார...!''

''உஷ்... கத்தாதே... நான் உன்னை விடப் பெரியவன் இல்லையா? எத்தனை கஷ்டப்பட்டு இந்த சந்தாப்பத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறேன். அதை மிஸ் பண்ணுவேனா!''

''சலனப்பட்டா மனதால் தீங்கு இழைக்காதே! அவர் உன்மேல் நல்ல அன்பு வைத்திருக்கிறார். அதை இழக்க முயலாதே எந்நேரமும் அவர் வந்து விடுவார். முதலில் இடத்தை காலி பண்ணு.''

''ஓஹோ... அதுதான் பயமா? நான்தான் அவனை வரவிடாமல் செய்து விட்டேனே!''

அவன் கொக்கரிப்புடன் சிரிக்க, ''பாவி அவரை என்ன செய்தாய்?''

''கத்தாதே நான் ஒண்ணும் செய்யவில்லை அவனை! உன் அம்மாவை சந்திக்க ஊருக்குப் போகிறான்.''

இந்த செய்தி அவளை அதிர்ச்சி அடையச் செய்தது. எப்படியும் சரவணன் வந்துவிடுவான் என்ற நினைப்பில் தான் அவள் பேச்சில் நேரம் கடத்தியதே ஆனால், இவன் வேறு மாதிரி அல்லவா பேசுகிறான்.

கடவுளே இவனிடமிருந்து தப்பிக்க வேண்டுமே! கடவுளே, மனதைரியத்தை மட்டும் எக்காரணம் கொண் டும் இழக்கக் கூடாது. இவனிடம் தன்னை இழக்கும் தருணம் வந்தால், தன்னையே மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினாள்.

''டைம் வேஸ்ட் பண்ணாதே கண்ணு! கிடைச்ச சந்தர்ப்பத்தை பயனுள்ளதாக்கிக்கணும் வா!''

மேஜை மேல் பாட்டில் முக்கால் பாகத்திற்கும் அதிகமாய் காலியாகி இருந்தது. கட்டாயம் மதுவின் ஆதிக்கம் அதிகம்தான். தைரியத்துடன் போராடினால் நிச்சயம் வெற்றியடைந்து விடலாம் எனும் நம்பிக்கையில் அவள் யோசித்த போதே!

தள்ளாடியபடியே அருகில் வந்தான் நந்தகுமார்.

''இது உனக்கு நல்லதில்லை நந்தகுமார் மரியாதையாய் வழியை விடு. உனக்கும் ஒரு தங்கை இருக்கா. என்னையும் அந்த மாதிரி நினைச்சுக்க.''

அவன் மேலும் கிட்டே வர, அருகிலிருந்த மதுபாட்டிலை இரண்டாய் உடைத்தாள். அதன் கூரான பகுதியை கையில் வைத்துக் கொண்டாள்.

''அத்தனை திமிராடி! உனக்கு? எங்கே குத்து பார்க்கலாம்'' அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான் பாட்டில உடைந்து சுக்கு நூறாய் சிதற, பலம் கொண்ட மட்டும் அவனைத் தள்ளிவிட்டு கதவருகில் ஓடினாள்.

''ஆபீஸ் கேட் பூட்டியிருக்க நீ எங்கேயும் போக முடியாது!'' அவளைப் பார்த்தபடியே வந்தவன் உடைந்த பொருளின் மீது கால்பட்டு சரியாய் கூரான கண்ணாடித் துண்டின் மேல் விழுந்தான்.

அவன் உடலில் ரத்தம் கசிந்தது. அனிதாவுக்கு தலை சுற்றியது. அப்படியே மயங்கிச் சரிந்தாள்.

அனிதா கண்விழித்தபோது கண்களுக்கு முனனே சரவணன் தான் தெரிந்தான். எல்லாம் மறந்து அவன் மார்பில் ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலை அடக்கியபடி, ''சரண் நீங்க?''

''முதல்ல ரெஸ்ட் எடு.''

''உனக்கு ஒண்ணுமில்லே! இதோ இளங்கோ, அபி, உங்கம்மாகூட வந்திட்டாங்க கூப்பிடவா.''

''ஆனா... நந்தகுமார்.''

''அவனும் இதே ஆஸ்பிட்டலில் தான் இருக்கார். கண்ணாடி சில்லு ரொம்பவும் ஆழமா இறங்கியதால, இரத்தம் அதிகம் போய் இருக்கு. குடிச்சு குடிச்சு உடம்பு முழுவதும்... குணமாக நாளாகும் கோமாவில் இருக்கிறான்.''

''கடவுளே...''

''அவர் துணை உனக்கு எப்பவுமே உண்டு அனும்மா...!'' ஆதரவாய் அவள் அருகில் அமர நெஞ்சில் சாய்ந்து விம்மினாள்.

''ச்சூ! ஏன் அழறே? அதான் நான் வந்திட்டேனே!''

''நீங்க எங்கே போனீங்க?''

''பெரியவரிடமிருந்து போன் வந்தது. உங்கம்மா ஏதோ என்னிடம் பேச விரும்புவதாய், அதுவும் நீ அறியாமல்!''

''சரி வருங்கால மாமியார் ஆயிற்றே? போகலாம். இல்லையென்றால், என் பெண்ணைத் தரமாட்டேன் என்று மறுத்துவிட்டால் என்ன செய்வது? அதனால் போய் பேசிவிட்டு, அவர்களையும் இங்கே அழைத்து வந்து விடலாம். உனக்கும் ஒரு சாப்பரைஸாக இருக்குமே என்று எண்ணினேன்!''

''அப்புறம்...! அதனால்தான் சொல்லாமல் போனீர்களாக்கும். நீங்கள் வந்து விடுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் நான் இருந்தேன்.''

''அதான் வந்திட்டேனே! கண்ணம்மா.''

''அப்போ ஊருக்குப் போகலையா?''

''ம்... அரைகிலோ மீட்டர் தூரத்திற்கு போன பிறகு, உன் வீட்டு முழுமுகவரி கேட்டு பெறலாம் என்று பெரியவரின் எண்ணுக்கு தொடர்பு கொண்டேன். ஆனால் அவரோ, உன் அம்மாவிடம் பேசி சம்மதம் பெற்று விட்டேன். ஒரு கார் ஏற்பாடு செய்து பாதி வழி வந்து விட்டதாகவும் சொன்னார்.

''எனக்கோ நெருடல், முதலில் பேசியது அவர் குரலே தான். சரி உன்னுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்றால் ஆபீஸ் போன் புல் எங்கேஜ்டு? இளங்கோவிடம் பேசினால்,

''ஏற்கனவே நந்து உன்னிடம் முறைகேடாக நடந்தது பற்றியும் சொன்னான். ஒருவேளை என்னை வெளியேற்றிவிட்டு, உனக்கு ஏதும் தொல்லை தருகிறானோ என்று பயந்து அங்கே வந்தால் நீ மயங்கி சரிகிறாய்! அவன் இரத்த வெள்ளத்தில் பிதற்றுகிறான். நீதான் ஒருவேளை அவனைத் தாக்கினாயோ என்று நினைத்தேன். ஆனால் உனக்கும், நந்துவுக்கும் உள்ள இடைவெளி, அவன் விழுந்துகிடந்த நிலை என்று உணர்ந்து இரண்டு பேரையும் இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்தேன். போன் செய்தும் நந்துவின் வேலை என்று புரிந்தது.''

''நான் ரொம்பவே பயந்திட்டேன் சரண், நந்து இத்தனை மோசமா நடப்பான்னு. ஏதாவது நடந்திருந்தா?'' நடுங்கிய அவள் உடலை இறுகப் பற்றினான். அவளும் மேலும் அந்த அணைப்பில் ஒண்டிக் கொண்டாள்.

''உள்ளே வரலாமா?'' கோரஸாய் குரல்கேட்டு அத்தனை பேரும் உள்ளே நுழைய, இருவரும் கலைந்தார்கள்.

''என்னம்மா இப்போ பரவாயில்லையா?'' அம்மா தலையை வருடி அக்கறையோடு கேட்க,

''சரவணன் ஸார் பக்கத்திலே இருந்தாலே மேடமிற்கு ஒண்ணும் வராது'' இளங்கோ சொல்லிட,

மறுபடியும் சிரிப்பு அலை மோதியது.

பெரியவர் வந்து அனிதாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார். ''என்னை மன்னிச்சிடும்மா. உன்னோட இந்த நிலைமைக்கு என் மகன் தான் காரணமின்னு நினைக்கும் போது எனக்கு அவமானமா இருக்கும்மா.''

''அய்யோ! என்னப்பா எத்தனை பெரியவர் நீங்க என்கிட்டே போய் மன்னிப்பெல்லாம் கேட்டுகிட்டு!''

''எனக்கு சரவணன் ஒரு மகன் தாம்மா! ஆனா, நந்து மாதிரி ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றதற்கு!''

''அப்பா! கவலையை விடுங்க! நந்து கண்விழிச்சி வரும்போது நிச்சயம் நல்லவனாத்தான் வருவான்.''

''எனக்கு நம்பிக்கையில்லைப்பா. அவனுக்கு எவ்வளவு நன்மை செய்து இருப்பே? இத்தனை பெரிய தீங்கிழைக்க எப்படி முடிந்தது?'' அவர் ஆற்றாமையில் புலம்பிட?

இளங்கோ வாய் திறந்தான். ''இந்த ரூம் ரொம்ப ராசி அனிதா. நான் டிஸ்சார்ஜ் ஆன மறுநாளே நீ அட்மிட் ஆயிட்டே? இதிலே அபியோட உள்குத்து ஏதாவது இருக்குமா?''

‘‘சும்மாயிருங்க?’’ அபியின் தலை தட்டலில் இளங்கோ பயந்து நடுங்க, மறுபடியும் சூழ்நிலை மாறியது.

‘‘அய்யா. நடந்தது நடந்ததாகவே இருக்கட்டும். சீக்கிரமே நல்ல நாள் பாருங்க. கல்யாணத்தை முடிச் சிடலாம்’’ விசாலம்மாள் பேசிட.

‘‘ஒரு வார்த்தை பேசினாலும் நச்சுன்னு பேசுறீங் கம்மா? பாயிண்ட் புடிச்சுட்டீங்க?’’

‘‘நாளைக்கே ஜோ...ஸியரைப் பார்த்து நாள் குறிச்சிட லாம். என்ன சம்மதம்தானே!’’ பெரியவர் கேட்க அனை வரும் தலையாட்டினார்கள்.

நிலாவும் அபிநயாவும் இணைந்து நின்றார்கள். சரவணன் அனிதாவை காதலாய்ப் பார்த்தான். முதல் நாள் பார்த்த அதே புதிரான பார்வையை வீசி இதழ்களை குவித்தாள்.

அதைத் தொட்டு விடத் துடித்த விரல்களை கஷ்டப் படுத்திட கட்டுப்படுத்தினான் சரவணன்.

காதல் தேவதைகள் அவர்களை அட்சதை தூவி ஆசீர் வதித்தார்கள். இருபது கோடி நிலவுகள் ஒருசேர புன்னகைத்தது போல் அனிதாவின் முகம் பிரகாசித்தது.